philip pullman

Umbra din Nord

seria sally lockhart

HILIP PULLMAN

Seria Sally Lockhart
 # 2 #

UMBRA DIN NORD

Traducere din limba engleză ADRIANA RĂDULESCU

bibliotecă rao
Editura RAO,
Bucureşti, 2010

ISBN 978–606–92677–1–4

PHILIP PULLMAN
The Shadow in the North
Copyright © Philip Pullman, 1986/88

Pentru părinţii mei

CAPITOLUL UNU

Mistere neelucidate de pe mare

Într-o dimineaţă însorită, în primăvara anului 1878, vasul *Ingrid Linde*; mândria liniei de navigaţie anglo-baltice, a dispărut în Marea Baltică.

Ducea o încărcătură de componente de maşini şi câţiva pasageri din Hamburg spre Riga. Călătoria se desfăşura fără incidente; nava avea numai doi ani, era solidă şi rezistentă, iar vremea era blândă.

La o zi de la plecarea din Hamburg, fusese observată de o brigantină ce venea din direcţia opusă. Semnalizaseră. Un vas care naviga în aceeaşi parte a mării ar fi văzut-o două ore mai târziu dacă *Ingrid Linde* îşi păstra cursul. Dar corabia nu mai era de zărit.

Dispăruse atât de repede şi fără urmă, încât ziariştii timpului mirosiră ceva atât de delicios ca subiectul continentului pierdut al Atlantidei sau *Mary Celeste,* sau Olandezul Zburător. Aflară că preşedintele liniei anglo-baltice, soţia şi fiica lui se aflau la bord şi umplură ziarele arătând cum că era prima călătorie a fetiţei; cum că dimpotrivă, nu era o fetiţă, ci o tânără de optsprezece ani. Cu o boală misterioasă; că nava era blestemată de un fost marinar; că încărcătura era compusă dintr-un amestec ucigător de explozibil şi alcool; că în cabina căpitanului se afla un idol din Congo pe care-l furase de la un trib african; că în acea parte a mării se afla un vârtej gigantic şi imprevizibil, care apărea pe neaşteptate şi trăgea navele într-o cavernă monstruoasă, în centrul pământului – şi aşa mai departe.

Povestea devenise destul de faimoasă. Era ocazional reînviată de scriitori specializaţi în cărţi ca Orori Ciudate din Adâncuri.

Dar, fără dovezi, nici măcar cel mai inventiv jurnalism nu rezistă şi în acest caz nu erau deloc dovezi – doar o navă care fusese acolo şi în următorul minut dispăruse, şi soarele, şi marea goală.

Într-o dimineaţă rece la câteva luni după aceasta, o bătrână bătu la uşa unui birou în inima financiară a Londrei. Pe uşă scria S. Lockhart: „Consultant Financiar”. După un moment, o voce – o voce de femeie – strigă: „Intră”, iar bătrâna intră în cameră.

S. Lockhart – „S” era de la Sally – stătea în spatele biroului; era o tânără foarte drăguţă cam la douăzeci de ani, blondă şi cu ochi de un căprui-închis. Femeia făcu un pas în cameră, apoi ezită, pentru că pe covoraşul din faţa şemineului se afla cel mai mare câine pe care-l văzuse vreodată – negru ca noaptea şi, după forma pe care o avea, o combinaţie între un copoi, un câine danez şi un vârcolac.

— Jos, Chaka, zise Sally Lockhart şi animalul cel mare se aşeză cuminte.

Capul îi ajungea chiar şi aşa până la mijloc.

— Domnişoara Walsh, nu-i aşa? Ce mai faceţi?

Bătrâna îi strânse mâna şi spuse:

— Nu foarte bine.

— Oh, îmi pare rău, zise Sally. Luaţi loc.

Luă nişte hârtii de pe un scaun şi se aşezară de partea cealaltă a focului. Câinele se aşeză şi el, cu botul pe labe.

— Dacă-mi amintesc bine – o să găsesc imediat dosarul –, v-am ajutat anul trecut cu nişte investiţii, spuse Sally. Aveaţi trei mii de lire, nu-i aşa? Şi v-am sfătuit să-i investiţi în navigaţie.

— Mai bine nu aţi fi făcut-o, spuse domnişoara Walsh. Am cumpărat acţiuni de la o companie numită Compania de Navigaţie Anglo-Baltică, la recomandarea dumneavoastră. Poate vă amintiţi.

Sally făcu ochii mari. Domnişoara Welsh, care predase geografia multor fete de-a lungul vieţii, era un bun judecător şi cunoştea privirea aceasta; era privirea cuiva care făcuse o mare greşeală, tocmai îşi dăduse seama de

ea şi urma să înfrunte consecinţele.

Ingrid Linde, spuse Sally. Desigur... Şi nu era o navă care s-a scufundat? Îmi amintesc că am citit în ziar. Oh, Doamne!

Se ridică şi scoase o carte mare cu tăieturi din ziar, din raftul din spatele ei. În timp ce căuta printre ele, domnişoara Walsh îşi împreună mâinile, le aşează în poală şi se uită prin cameră. Era curat şi ordonat, deşi mobila era uzată, iar covorul – tocit. În vatră ardea un foc vesel şi lângă ea şuiera un ibric; cărţile şi dosarele de pe rafturi şi harta Europei prinsă de perete dădeau locului o înfăţişare profesionistă.

Iar cât despre domnişoara Lockhart, aceasta părea hotărâtă. Îşi dădu o şuviţă de păr blond după ureche şi se aşează cu cartea deschisă, în poală.

Linia anglo-baltică a dat faliment, spuse ea. Cum de n-am observat... Ce s-a-ntâmplat?

Aţi menţionat *Ingrid Linde.* A mai fost un vas, o brigantină, nu un vas cu aburi – şi acesta a fost pierdută. Iar un al treilea vas a fost reţinut de autorităţile ruse în St. Petersburg – nu ştiu de ce –, dar au fost nevoiţi să plătească o sumă enormă de bani ca să li se returneze... Oh, au mai fost multe altele. Când m-aţi sfătuit să cumpăr, firma era prosperă. Am fost încântată de sfat. Şi un an mai târziu s-a dus.

S-a schimbat proprietarul, văd. Citesc asta pentru prima dată. Le-am tăiat din ziar ca să le am drept referinţă, dar nu am mereu timp să le citesc. Nu au avut asigurare pentru vas?

A fost nu ştiu ce complicaţie; Lloyds au refuzat să plătească – nu am înţeles detaliile. Au avut aşa mult ghinion şi astfel, dintr-odată, am început să cred în blesteme. Într-o soartă răuvoitoare, bătrâna se uita la foc, stând perfect dreaptă pe scaun. Apoi îşi întoarse din nou ochii spre Sally. Ştiu, desigur, că e o prostie, continuă ea mai energic. Dacă azi eşti lovit de trăsnet nu înseamnă că nu poţi să fii lovit şi mâine; cunosc teoria statistică. Dar e greu să rămâi cu mintea limpede când îţi dispar banii şi nu

poţi să înţelegi de ce şi nici nu poţi să împiedici acest lucru. Nu mi-a mai rămas nimic în afară de o rentă foarte mică. Acele trei mii de lire erau moştenire de la fratele meu şi economiile de-o viaţă. Sally deschise gura să vorbească, dar domnişoara Walsh ridică mâna şi continuă:

Acum vă rog să înţelegeţi, domnişoară Lockhart. Nu vă învinovăţesc. Dacă aleg să-mi investesc banii, trebuie să-mi asum riscul de a pierde. Iar la vremea respectivă, societatea anglo-baltică era o investiţie excelentă. Am venit la dumneavoastră la recomandarea domnului Temple, avocatul din Lincoln’s Inn, pentru că sunt interesată de emanciparea femeilor şi nimic nu mă bucură mai mult decât să văd o tânără ca dumneavoastră câştigându-şi existenţa în acest mod. Aşa că am venit din nou la dumneavoastră să vă cer sfatul. Pot face ceva să-mi recuperez banii? Bănuiala mea este, vedeţi, că nu e vorba de ghinion, ci de fraudă.

Sally aşeză cartea pe podea şi se întinse după un creion şi un caiet.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi despre firmă, zise ea.

Domnişoara Walsh începu. Avea mintea limpede, iar faptele se înlănţuiau frumos. Nu erau prea multe. Cum locuia în Croydon şi nu avea legături cu lumea afacerilor, nu avea alte surse decât ceea ce citea în ziare.

Compania de Navigaţie Anglo-Baltică fusese fondată cu douăzeci de ani înainte, îi aminti ea lui Sally, şi făcea comerţ cu lemn. Crescuse uşor, dar sigur şi transporta din porturile baltice lemn, blănuri şi minereu de fier, precum şi maşini şi alte unelte industriale din Marea Britanie.

Cu doi ani înainte fusese preluată, se gândea domnişoara Walsh, sau cumpărată – putea să se întâmple asta? Nu era sigură – de unul dintre partenerii originali, după o dispută. Firma făcuse un salt, asemenea unei locomotive fără frâne; comandase vase noi, încheiase contracte noi, se înfiinţase o linie nord-atlantic. Profiturile crescuseră în mod remarcabil în primul an sub noua conducere, ceea ce o făcuse pe domnişoara Walsh – şi pe mulţi alţii – să investească.

Apoi se petrecuse prima dintre loviturile aparent fără legătură care duseseră la lichidarea companiei în scurt timp. Domnişoara Walsh avea detalii despre toate şi Sally fu din nou impresionată de modul în care femeia stăpânea lucrurile şi pe sine, pentru că era clar că se va confrunta cu sărăcia după ce se aşteptase să-şi trăiască bătrâneţea într-un confort modest.

Spre sfârşitul povestirii domnişoarei Walsh, apăru numele de Axel Bellman, iar Sally se uită în sus.

— Bellman? întrebă ea. Producătorul de chibrituri?

— Nu ştiu ce altceva mai este, spuse domnişoara Walsh. Nu avea prea mare legătură cu societatea; i-am văzut din întâmplare numele în ziar. Cred că una dintre încărcăturile pe care le transporta *Ingrid Linde* când s-a scufundat era a lui. De ce întrebi? îl cunoşti pe acest domn Bellman? Cine e?

— Cel mai bogat om din Europa, spuse Sally.

Domnişoara Walsh tăcu un moment.

— Lucifers, spuse ea. Chibrituri fosforescente.

— Aveţi dreptate. Şi-a făcut averea din comerţul cu chibrituri, cred... Deşi a fost un scandal, acum că stau să mă gândesc... Am auzit nişte zvonuri acum un an când a apărut pentru prima dată în Londra. Guvernul suedez i-a închis fabricile din cauza condiţiilor periculoase de lucru de acolo...

— Fete cu maxilarul necrozat, spuse domnişoara Walsh. Am citit despre ele, sărmanele! Sunt nişte moduri groaznice de a face bani. Banii mei s-au dus şi acolo?

— Din câte ştiu eu, domnul Bellman a ieşit din afacerile cu chibrituri de ceva vreme. Şi nici nu ştim care e legătura lui cu Compania de Navigaţie Anglo-Baltică. Ei bine, domnişoară Walsh, va sunt recunoscătoare. Şi nici nu pot spune cât de rău îmi pare! O să vă aduc banii înapoi...

— Nu spuneţi asta, zise domnişoara Walsh, cu tonul pe care probabil că-l folosea cu fetele neserioase care credeau că pot trece examenele fără a munci pentru ele. Nu vreau promisiuni, vreau să ştiu. Mă îndoiesc foarte mult că o să-mi mai văd banii aceia, dar sunt curioasă să ştiu unde s-au

dus şi vă rog să aflaţi dumneavoastră.

Maniera ei de a vorbi era atât de severă, că majoritatea fetelor ar fi început să tremure. Dar Sally nu era aşa – şi de asta domnişoara Walsh venise la ea de fapt – şi spuse:

— Când cineva vine la mine să-i dau un sfat financiar, nu mi se pare acceptabil să-i pierd toţi banii. Şi nu vreau să fiu luată de sus când se întâmplă. E o lovitură pentru mine, domnişoară Walsh, aşa cum e şi pentru dumneavoastră. Sunt banii dumneavoastră, dar e numele meu, reputaţia mea, ocupaţia mea... Intenţionez să cercetez afacerile companiei de Navigaţie Anglo-Baltice şi să văd ce s-a întâmplat, iar dacă este omeneşte posibil să vă recuperez banii şi să vi-i înapoiez. Şi mă îndoiesc că veţi refuza să-i primiţi.

Se făcu o linişte glacială, iar domnişoara Walsh îi aruncă o privire fulgerătoare, însă Sally rămase fermă. Într-un moment sau două, în ochii domnişoarei Walsh apăru o căldură pâlpâitoare şi femeia îşi tapă uşor degetele.

— Ai dreptate, spuse ea.

Şi zâmbiră amândouă.

Tensiunea se evaporă din cameră, iar Sally se ridică să-şi aranjeze notiţele.

— Doriţi o cafea? întrebă ea. E cam primitiv să o faci pe foc, dar are un gust bun.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Făceam mereu cafea pe foc când eram studentă. Nu am mai făcut de mulţi, mulţi ani. Pot să vă ajut?

Şi în cinci minute vorbeau ca nişte prietene vechi. Câinele fu trezit şi îndepărtat din drum, cafeaua fu turnată în ceşti şi Sally şi domnişoara Walsh descoperiră acea companie pe care numai femeile care au trebuit să lupte pentru educaţie pot să o împărtăşească. Domnişoara Walsh predase la Colegiul Academic al Londrei de Nord, dar nu obţinuse niciun titlu academic; nici Sally, deşi studiase la Cambridge, dăduse examene şi se descurcase bine. Universităţile le dădeau voie femeilor să urmeze cursuri; dar nu le confereau titluri academice.

Dar Sally şi doamna Walsh socoteau că va veni un

timp... deşi era greu de spus când.

În cele din urmă, domnişoara Walsh se ridică să plece, iar Sally observă mănuşile ei cârpite, tivul ros al hainei şi ghetele vechi lustruite, care aveau acum mare nevoie de flecuri noi. Pierduse mai mult decât bani – pierduse şansa de a trăi înr-un confort modest şi fără griji după ce o viaţă întreagă îi ajutase pe alţii. Sally se uită la ea şi văzu că în ciuda vârstei şi temerilor legate de noua situaţie, doamna arăta tot fermă şi demnă.

Dădură mâna, iar domnişoara Walsh se întoase spre câine care se ridicase şi aştepta când o văzuse pe Sally în picioare.

— Ce animal extraordinar, zise ea. L-aţi strigat cumva Chaka?

— Chaka era un general zulu, îi explică Slally. Mi s-a părut potrivit. I rum primit cadou, nu-i aşa, băiete?

Îi mângâie cu afecţiune urechile, iar animalul se întoarse şi o linse I pe mână cu o limbă mare, ochii negri strălucindu-i de adoraţie.

Domnişoara Walsh zâmbi.

— O să trimit toate documentele pe care le am, spuse ea. Vă sunt foarte recunoscătoare, domnişoară Lockhart!

Nu am făcut încă nimic, în afară de a vă pierde banii, spuse Sally. Şi s-ar putea să nu fie mai mult decât pare că este – aşa se întâmplă adesea. Dar o să văd ce pot afla.

Trecutul lui Sally era neobişnuit, chiar şi pentru cei care trăiau o viaţă neobişnuită, ca a ei. Nu o cunoscuse niciodată pe mama ei, iar tatăl (care făcuse parte din armată) o învăţase multe despre finanţe şi arme şi foarte puţin despre altele. Când ea avea şaisprezece ani, acesta fusese ucis, iar ea fusese atrasă într-o situaţie plină de pericole şi mistere. Numai îndemânarea în folosirea pistolului o salvase – aceasta şi şansa pe care o avusese întâlnind un tânăr fotograf pe nume Frederick Garland.

Împreună cu sora lui, Frederick avea grijă de afacerea fotografică a unchiului lor, dar deşi era foarte bun ca artist, era incapabil, să se ocupe de latura financiară a afacerii.

Erau pe punctul de a fi ruinaţi când a apărut Sally singură şi în pericol de moarte. În schimbul ajutorului lor, aceasta a preluat afacerea şi datorită abilităţilor ei în domeniul contabilităţii îi salvase de la faliment.

Afacerea prosperase. Acum aveau şase angajaţi, iar Frederick putuse să-şi întoarcă atenţia spre descoperirea personală. Era ajutat de un alt vechi prieten de-al lui Sally – un băiat pe nume Jim Taylor, care lucrase ca secretar în firma tatălui ei; îl pasionau povestirile de groază şi care avea limbajul cel mai vulgar din oraş. Era cu doi sau trei ani mai mic decât Sally. În cursul primei lor aventuri, el şi Frederick se luptaseră şi uciseseră cel mai periculos bătăuş din Londra. Amândoi se aflaseră la un pas de moarte, dar fiecare dintre ei ştia că poate să se bazeze pe celălalt până la capăt.

Sally avea multe în comun cu Fred şi Jim. Frederick ar fi vrut să aibă şi mai multe. Era foarte sincer; era îndrăgostit de ea dintotdeauna şi voia să se căsătorească cu ea. Sentimentele ei erau mai complicate. Erau momente în care simţea că-l adoră, că nimeni nu poate să fie mai fascinant, mai strălucit, mai curajos şi mai amuzant, şi momente când era furioasă pe el că îşi risipeşte talentul jucându-se cu nişte maşinării sau deghizându-se şi furişându-se prin Londra cu Jim, sau, în general, purtându-se ca un băieţel care nu ştia cu ce să se ocupe. În ceea ce privea iubirea, dacă iubea pe cineva, acesta era unchiul lui Fred, Webster Garland, oficial partenerul ei în afacere: Un geniu blând şi dezordonat care putea să creeze o poezie extraordinară din lumini şi umbre, şi expresia umană. Webster Garland şi Chaka: da, îi iubea. Şi-şi iubea munca.

Dar Fred – ei bine, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu altcineva; dar nu voia să se căsătorească cu el. Nu înainte ca Actul Proprietăţii Femeilor Căsătorite să fie aprobat.

Nu era vorba de faptul că nu avea încredere în el, îi spusese de sute de ori: era o problemă de principiu. Azi era independentă, partener în afaceri, cu bani şi o proprietate a ei; şi mâine, după ce preotul i-a cununat, fiecare lucru care îi aparţinea devenea (în ochii legii) al soţului ei – era

intolerabil. Frederick protesta în zadar, se oferea să facă acte legale jurând că nu-i va atinge niciodată proprietatea, implora, pleda şi se enerva, arunca lucruri, apoi râdea de el însuşi şi de ea. Ea nu se clintea.

De fapt, nu era atât de simplu cât pretindea ea că este. Fusese dat în 1870 un Act al Proprietăţii Femeilor Căsătorite, care înlăturase o parte dintre nedreptăţi, deşi nu şi pe cele mai rele; dar Frederick nu ştia nimic despre lege şi nu ştia că proprietatea lui Sally putea rămâne în mod legal a ei în anumite circumstanţe. Dar din cauză că Sally nu era sigură în legătură cu sentimentele ei, rămânea la principiul acesta – şi mai degrabă se temea de vreun nou act pentru că ar fi forţat-o să se decidă.

Recent, aceasta dusese la o ceartă şi o răceală între ei, nu-şi vorbiseră de săptămâni. Era surprinsă să-şi dea seama cât de mult îi lipsea. Era exact persoana cu care să vorbească despre această afacere anglo-baltică.

Sally dădu la o parte ceştile de cafea, zdrăngănindu-le supărată în timp ce se gândea la neseriozitatea lui, la glumele lui şi la părul lui de culoarea spicelor. Să vină el la ea; ea avea treaba adevărată de făcut.

Şi cu aceasta, se aşeză la birou cu cartea cu decupaje în faţă şi începu să citească despre Axel Bellman.

CAPITOLUL DOI

Magicianul din nord

Prietenul lui Sally, Jim Taylor, îşi petrecea mare parte din timp (atunci când nu cultiva cunoştinţele printre delincvenţi, când nu paria pe cai şi când nu flirta cu fetele din cor sau cu cele de la bar) scriind melodrame. Avea o pasiune pentru scenă. Sora lui Frederick, Rosa (căsătorită acum cu un pastor respectabil), era actriţă atunci când se întâlniseră, şi aceasta îi trezise pasiunea, deja existentă în el de când citea cu mult interes magazine precum Poveşti

tulburătoare pentru tinerii englezi sau Jack cel Iute de Picior, Teroarea Londrei. Scrisese câteva piese terifiante de atunci şi, cum nu voia să-şi irosească geniul pe companii de mâna a doua, le trimisese la Teatrul Lyceum, în atenţia marelui Henry Irving. Până în prezent, însă, nu primise niciun răspuns în afară de mulţumiri politicoase.

Îşi petrecea serile în teatre de varietăţi, nu în public, ci unde era mult mai interesant – în spatele scenei, printre tâmplari, cei care schimbau decorurile, cei care se ocupau de iluminat, ca să nu mai vorbim de artişti şi fetele din cor. Lucrase în mai multe teatre, învăţând tot timpul, iar în seara zilei în care doamna Walsh îi făcuse o vizită lui Sally, avea diferite sarcini de îndeplinit în spatele scenei pentru teatrul Britannia din Pentonville.

Şi acolo dădu şi el peste un mister.

Unul dintre artiştii de pe aviz era un scamator pe nume Alistair Mackinnon – un tânăr care câştigase o faimă extraordinară în timpul scurt în care apăruse pe scena Londrei. Una dintre datoriile lui Jim era aceea de a chema artiştii din cabinele lor cu puţin

înainte de momentul în care trebuiau să apară pe scenă, iar când bătu la uşă la Mackinnon şi strigă: „Mai aveţi cinci minute, domnule Mackinnon”, fu surprins să nu audă niciun răspuns.

Bătu din nou, mai tare. Nu auzi nici de data aceasta vreun răspuns şi, ştiind că niciun artist nu ar rata momentul de a striga dacă se putea, deschise uşa ca să vadă dacă Mackinnon era acolo într-adevăr.

Era: îmbrăcat de seară, dat cu fard alb ca varul şi cu ochii negri ca tăciunele. Se ţinea strâns de un scaun de lemn din faţa oglinzii. În spatele lui se aflau alţi doi bărbaţi, tot în haine de seară; unul mic, care părea blând şi purta ochelari, celălalt bine făcut, care încerca, în timp ce Jim se uita la el, să ascundă la spate o ţeavă cu gloanţe de plumb. Uitase de oglindă. Jâm îl vedea perfect.

— Mai aveţi cinci minute, domnule Mackinnon, spuse Jim în timp ce mintea i-o luase la goană. M-am gândit că poate n-aţi auzit.

— Bine, Jim, spuse scamatorul. Lasă-ne, te rog!

După ce aruncă o privire politicoasă celorlalţi doi, Jim înclină din cap şi ieşi.

„Ce fac acum?” se gândi el.

Câţiva montatori aşteptau în culisele teatrului ca actul să ia sfârşit ca să poată schimba decorul. Deasupra lor, pe platforme, cei care asigurau iluminatul aşteptau să li se dea indicaţii; slujba lor era aceea de a schimba gelatina colorată din faţa fasciculelor de lumină sau de a mişca fasciculele-n sus şi-n jos în funcţie de câtă lumină era necesară pe scenă. Unii dintre ceilalţi artişti de pe afiş aşteptau şi ei, pentru că Mackinnon era un artist fenomenal şi voiau să-l urmărească. Jim îşi făcu drum prin întuneric, în timp ce soprana de pe scenă cânta refrenul final, şi se aşeză lângă o roată mare de fier de lângă cortină.

Stătu acolo, încordat, cu părul blond dat pe spate de pe frunte şi încruntat. Bătea cu degetele în roată; şi apoi auzi o şoaptă lângă el.

— Jim, se auzi Mackinnon din întuneric, poţi să mă ajuţi?

Jim se întoarse şi i-l văzu pe scamator în umbră, ochii lui negri fiind singurele trăsături vizibile pe faţa lui albă.

— Bărbaţii ăia... continuă Mackinnon şi arătă prin avanscenă spre o lojă, unde Jim văzu cele două personaje aşezându-se şi observă ochelarii individului mai mic. Încearcă să mă omoare, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să fug imediat ce se lasă cortina. Nu ştiu ce să fac...

— Şşt! zise Jim. Stai în umbră. Se uită încoace.

Cântecul se termină, flautul scotea triluri, în timp ce spectatorii băteau din palme şi fluierau. Mâinile lui Jim strânseră mai tare roata.

— Bine, spuse el. O să te scot afară. Uite cum...

Împinse roata cea mare spre el şi cortina se lăsă.

— Vino pe-aici, îi zise el pe deasupra aplauzelor şi a huruitului scripeţilor, nu pe-acolo. Vrei ceva din cabină?

Mackinnon dădu din cap că nu.

În momentul în care cortina coborî, gelatina colorată de

deasupra invadă scena cu o lumină albă şi pânza pictată cu imaginea unei sufragerii la modă se rulă în sus; iar bărbaţii din culisele teatrului se puseră pe treabă, desfăşurând o cortină mare, stacojie şi legând-o în spate, ridicând pe scenă o masă care părea ciudat de grea pentru dimensiunea ei şi derulând un covor mare, turcesc. Jim alergă să îndrepte marginea covorului şi să ţină cortina, în timp ce o altă mână ajusta greutatea din spatele ei. Întregul proces nu luă mai mult de cincisprezece secunde.

Directorul de scenă dădu un semnal celor care asigurau iluminatul, iar aceştia turnară noi gelatine în suporturile de metal, scăzând presiunea jeturilor simultan astfel încât să diminueze lumina până la un trandafiriu misterios. Jim sări înapoi spre roata lui; Mackinnon îi luă locul în timp ce directorul ajungea la sfârşitul introducerii, iar dirijorul ridică bagheta în faţa orchestrei.

Un acord, un ropot de aplauze din partea audienţei şi Jim trase de roată ca să ridice cortina. Mackinnon intră, transformat. Audienţa făcu linişte când acesta îşi începu actul.

Jim se uită câteva momente, uimit ca întotdeauna de modul în care personajul acesta, atât de ascuns şi bolnăvicios în viaţa reală, putea deveni atât de puternic pe scenă. Vocea, ochii, fiecare mişcare a lui întruchipau autoritatea şi misterul; era uşor de crezut că dădea ordine unor armate de spirite invizibile, că trucurile şi transformările pe care le realiza reprezentau lucrarea demonilor... Jim îl văzuse de nenumărate ori. Dar de fiecare dată rămânea uimit. Plecă în ciuda faptului că nu ar fi vrut s-o facă şi se strecură sub scenă. Aceasta era calea cea mai rapidă dintr-o parte în alta. Jim înaintă printre bârne, funii, o capcană pentru demoni şi tot felul de ţevi, fără a scoate un sunet, şi ieşi pe partea cealaltă, în timp ce izbucnea un ropot de aplauze din partea publicului.

Se scutură de praf şi intră pe o uşă mică în auditoriu, apoi pe alta, pe scări. Ajuns sus, se ghemui din nou în umbră, pentru că în faţa uşii lojei unde se aflau urmăritorii lui Mackinnon era un al treilea bărbat care arăta a bătăuş

dur. Aşezat acolo, evident ca să stea de pază.

Jim se gândi un moment, apoi păşi în coridorul luminat şi-l trase pe bărbat ca să se aplece spre el. Acesta se încruntă şi se aplecă ciulind urechea la ceea ce Jim şoptea.

— Mackinnon a venit cu nişte tipi, spuse Jim. O să încerce să-l scoată prin faţă. În curând o să facă un truc şi o să dispară, şi o să iasă prin spatele publicului; apoi prietenii lui o să-l ia într-o trăsură. Du-te în faţa clădirii şi eu o să intru să le spun şefilor.

„Minunat ce puteai face cu ceva tupeu”, se gândi Jim, în timp ce bătăuşul plecă. Jim se întoarse spre uşă. Era riscant; oricând putea să vină cineva. Dar era tot ce putea să facă. Scoase o legătură de sârme tari din buzunar, se ghemui lângă gaura cheii şi răsuci până când simţi ceva mişcându-se; apoi scoase sârma, o îndoi mai bine, o introduse din nou şi, sub acoperirea aplauzelor, încuie uşa de la lojă.

Se ridică exact la timp, în timp directorul venea de-a lungul coridorului.

— Ce faci aici, Taylor? întrebă el.

— Am adus un mesaj pentru domnii din loja asta, zise Jim. E-n regulă, am terminat cu treaba acum.

— Nu e treaba ta să duci mesaje.

— Este, dacă mi-o cere domnul Mackinnon, nu-i aşa?

Şi Jim se întoarse şi plecă. Înapoi pe trepte, pe uşă – oare unde ajunsese Mackinnon cu reprezentaţia? „Încă cinci minute”, se gândi Jim; era timpul să se uite afară.

Ignorând blestemele şi instrucţiunile de a avea naibii grijă pe unde merge, Jim îşi făcu drum printre montatori şi artişti şi ajunse la uşa de la scenă. Aceasta se deschidea spre o alee din spatele teatrului; peretele de pe partea cealaltă era zidul unui depozit de mobilă şi nu exista decât o cale de ieşire.

Doi bărbaţi se sprijineau de zid. Când se deschise uşa, aceştia se uitară în sus şi făcură un pas pe bordură.

— Hei, spuse Jim binevoitor. E-al naibii de cald înăuntru. O aşteptaţi pe doamna Hopkirk, domnilor?

Doamna Hopkirk era soprana; admiratorii o aşteptau

adesea la uşa scenei cu flori, propuneri sau ambele.

— Ce-i cu tine? întrebă unul din bărbaţi.

— Încercam numai să fiu de ajutor, spuse Jim.

— Când se termină spectacolul, zise celălalt bărbat.

— În curând. Mai bine mă duc înapoi. Bună seara, zise el şi intră înapoi.

Jim îşi frecă bărbia; dacă spatele era blocat, iar prin faţă era riscant, mai rămânea numai o cale. Şi aceasta era şi ea riscantă. Cu toate astea, putea să fie distractiv. Alergă prin culise până când dădu peste patru lucrători aşezaţi într-o cascadă de lumină, jucând cărţi pe un dulap întors invers.

— Hei, Harold, te superi dacă împrumut scara ta?

— Pentru ce? întrebă bărbatul fără a se uita la el.

— Să caut cuiburi de păsări.

— Ce? Muncitorul se uită în sus. Ai grijă s-o aduci înapoi.

— A, păi, asta-i problema. Cât ai câştigat cu pontul pe care ţi l-am dat săptămâna trecută?

Bolborosind, bărbatul lăsă jos cărţile şi se ridică.

— Unde vrei s-o duci? Am nevoie de ea în zece minute, când se termină spectacolul.

— Sus, pe platforma suspendată, zise Jim, trăgându-l deoparte şi explicându-i ce voia.

Se uită pe deasupra umărului lucrătorului; numărul lui Mackinnon lua sfârşit. Bărbatul se scărpină în cap şi atârnă scara pe umăr, apoi urcă în întuneric în timp ce Jim alerga spre roată, ajungând exact la timp.

Un acord din partea orchestrei, o furtună de aplauze şi cortina căzu. Lăsând în urmă haosul de obiecte care apăruseră pe scenă – un sfinx, un bol cu peşti aurii, zeci de buchete de flori –, Mackinnon plecă în grabă spre culise, unde Jim îl prinse de braţ şi-l împinse spre scară.

— Urcă! Du-te! îi zise el. Sunt nişte tipi afară şi în faţă, şi în spate, dar pe-aici n-o să ne prindă. Du-te!

Mackinnon se schimbase din nou; în umbra culiselor arăta din nou ca un fugar, ciudat şi bolnav.

— Nu pot, şopti el.

— Ce nu poţi?

— Nu pot să urc acolo. Înălţimile...

Se uită în jur, tremurând. Jim îl împinse spre scară.

— Urcă şi termină cu prostiile, pentru numele lui Dumnezeu! pe-aici urcă oamenii de sute de ori pe zi. Sau vrei să ieşi afară să-ţi încerci norocul cu tipii ăia doi, cuţitarii pe care i-am văzut pe alee?

Mackinnon clătină din cap fără vlagă şi începu să urce. Jim trase un colţ al cortinei ca să ascundă ceea ce făceau – nu voia ca ieşirea lui Mackinnon să fie deconspirată de vreun montator de decor care nu ştia ce aveau de gând. Jim se căţără după el şi ajunseră pe o platformă îngustă, care se întindea de-a lungul scenei unde cei care asigurau iluminatul erau ocupaţi cu recuperarea gelatinei. Mirosul de metal fierbinte era aproape la fel de puternic ca fierbinţeala şi alături de transpiraţia celor care asigurau iluminatul scenei şi mirosurile de la cortinele de pânză, te ciupeau de nas şi-ţi făceau ochii să lăcrimeze.

Dar nu zăboviră prea mult. O altă scară scurtă ducea spre o pasarelă de fier care se legăna, suspendată de sfori. Podeaua era un grătar de fier prin care se vedea totul jos pe scenă, unde muncitorii erau ocupaţi cu mutatul obiectelor pentru melodrama care începea să joace a doua zi. Era întuneric aici sus, toată lumina fiind direcţionată în jos, şi era foarte fierbinte. Frânghiile – unele întinse, altele slabe –, grinzile mari de tablă care susţineau greutatea decorului, sugestia de nivele multiple de platforme, tunele care se retrăgeau la infinit în întuneric şi abisurile care se căscau dedesubt, unde personaje murdare manipulau focul, toate îl făcură pe Jim să se gândească la o poză cu iadul pe care o văzuse odată în geamul unei tipografii.

Mackinnon se legăna şi se ţinea cu ambele mâini de balustradă.

— Nu pot! gemea el. Of, Doamne, lasă-mă să cobor!

Vorbea mai mult ca scoţienii renunţând la tonul afectat, caracteristic clasei superioare.

— Nu fi moale, zise Jim. N-o să cazi. Încă puţin. Hai...

Mackinnon înainta cu greu în direcţia în care îi arăta Jim. La capătul pasarelei aştepta Harold, muncitorul cu scara lui, care întinse mâna ca să-l ghideze. Mackinnon se prinse de

ea cu ambele mâini şi o ţinu strâns.

— E-n regulă, zise Harold. V-am prins, domnule. Ţineţi-vă aici...

Îi ghidă mâinile lui Mackinnon spre scară.

— Nu, nu mai vreau să urc! Nu pot... nu pot s-o fac...

— Linişte, zise Jim care auzise gălăgie jos. Se uită pe deasupra balustradei, dar nu văzu decât perdelele şi frânghiile care se legănau. Ascultaţi...

Se auzeau voci ridicate, deşi nu înţelegeau ce spun.

— Avem cam două minute până ajung aici. Ţine-l, Harold!

Jim se căţără pe scară şi deschise o fereastră mică aflată în zidul de cărămidă de deasupra. Apoi coborî din nou şi-l împinse pe Mackinnon spre scară. Aceasta, ca să fim sinceri, era destul de riscant; scara se întindea între capătul platformei şi zid şi, ca să treci prin fereastră, trebuia să-ţi desprinzi picioarele de scară şi să întinzi ambele mâini spre întuneric. Dacă picai... Dar se auzea gălăgie jos. Cineva urca prima scară.

— Urcă, zise Jim. Nu sta acolo făcând pe tine. Ridică-te şi sari pe fereastră! Mişcă-te!

Mackinnon auzise gălăgia şi porni pe scară.

Mulţumesc, Harold, spuse Jim. Mai vrei un pont? Belle Carnival pentru Hadicapul Prinţului de Wales.

— Belle Carnival, hm? Sper să am şanse mai mari decât ultima dată, mormăi Harold, ţinând scara nemişcată.

Jim îşi puse mâinile pe scară, de-o parte şi de alta a trupului tremurător a lui Mackinnon.

— Haide, urcă pentru numele lui Dumnezeu!

Mackinnon urcă încet-încet. Jim stătea aproape de el, împingându-l de la spate. Când ajunseră în vârf, simţi cum celălalt se lasă în jos, incapabil să meargă mai departe, şi-i şuieră:

— Vin! Sunt pe drum! Cinci tipi mari cu pumnale şi bâte! Întinde-te până găseşti o fereastră şi treci prin ea. E un metru până la acoperişul celeilalte case. Cu ambele mâini, haide... aşa... acum trage...

Picioarele lui Mackinnon părăsiră scara şi loviră sălbatic

în aer, trimiţându-l aproape pe Jim să-şi înfrunte moartea; dar după câteva secunde de trudă frenetică, picioarele lui Mackinnon dispărură în sus şi Jim ştiu că a trecut.

— Hei, Harold? strigă el moale. Mă duc sus acum.

— Grăbeşte-te, se auzi şoapta răguşită.

Ţinându-se de perete, Jim căută fereastra în întuneric, apoi găsi pervazul şi trase. Încă o secundă, două şi apoi trecu şi se rostogoli pe aleea udă, sub cerul liber.

Mackinnon stătea lângă el; îi era rău.

Jim se ridică cu grijă şi făcu câţiva paşi. Erau într-un făgaş între peretele teatrului care se mai întindea cam doi metri până la marginea acoperişului şi acoperişul triunghiular, în pantă, al unei fabrici de murături de alături. O serie de secţiuni triunghiulare, asemănătoare cu valurile din desenul unui copil se întindeau cale de douăzeci de metri, licărind în lumina cerului.

— E mai bine acum? întrebă Jim.

— Da. Înălţimile, ştii...

— Ce-i cu toate astea? Cine-s tipii ăştia?

— Bărbatul cel mic se numeşte Windlesham. E o treabă complicată... E vorba de o crimă.

Arăta ciudat: cu faţa albă ca varul, ochi şi buze negre, mantie neagră, plastron alb; părea înălbit şi inuman. Jim îl studie cu atenţie.

— Crimă? zise el. Cine a fost ucis?

— Putem să coborâm de-aici? întrebă Mackinnon, uitându-se în jur.

Jim îşi frecă bărbia şi apoi spuse:

— E o ieşire de incendiu la celălalt capăt al acoperişului. Să nu faci prea mult zgomot – un bătrân stă de strajă acolo, păzeşte murăturile.

Jim alergă pe panta primei secţiuni şi-şi dădu drumul fără să facă zgomot pe cealaltă. Fiecare pantă avea cam doi metri înălţime şi aluneca, fiind udă de la ploaia recentă; Mackinnon alunecă şi căzu de două ori înainte de a ajunge la ieşirea de incendiu. „De ce fac asta?” se întreba Jim în gând, ajutându-l să se ridice şi minunându-se de slăbiciunea lui Mackinnon. Era uşor ca un copil.

Dar spusese adevărul în legătură cu crima. Era îngrozit şi nu numai de înălţimi.

Ieşirea de incendiu era o scară subţire de fier, prinsă în şuruburi de partea laterală a fabricii. Curtea spre care dădea era din fericire întunecată, iar această latură a clădirii era tăcută. Tremurând şi transpirat de frică, Mackinnon trecu peste marginea acoperişului, găsi prima treaptă şi apoi cobori, cu ochii închişi. Jim ajunse înaintea lui şi-l prinse de braţ.

— Coniac, bolborosea Mackinnon.

— Nu vorbi prostii, zise Jim. Nu poţi să intri îmbrăcat aşa într-un bar – nu ai rezista nici cinci minute. Unde stai?

— Chelsea. Oakley Street.

— Ai bani?

— Nici măcar un penny. Oh, Doamne...

— Bine, vino cu mine. O să te duc undeva unde poţi să te schimbi şi să bei ceva – şi o să vorbim despre treaba asta cu crima, îmi sună a distracţie pe cinste.

Mackinnon, lipsit de voinţă şi de capacitatea de a fi surprins, nu reacţionă în niciun fel când tânărul montator cu ochi verzi şi haine dezordonate îl conduse pe stradă, fluieră după o trăsură şi în maniera cea mai autoritară posibil dădu o adresă din Bloomsbury.

CAPITOLUL TREI

Fotografii

Jim îi plăti vizitiului în Burton Street, un şir tăcut de magazine şi case cu trei etaje nu departe de British Museum, şi, în timp ce Mackinnon se uita în jur nervos, descuie uşa unui magazin pe fereastra căruia scria GARLAND & LOCKHART, FOTOGRAFI. Îl conduse pe Mackinnon prin magazinul întunecat, într-o cameră călduroasă, bine luminată din spate.

Aceasta arăta ca un amestec de laborator, bucătărie şi

sufragerie destul de confortabilă. De-a lungul unui perete se întindea o bancă încărcată cu substanţe chimice, într-un colţ se găsea o chiuvetă, iar de-o parte şi de alta a unei plite înnegrite se aflau o canapea şi un fotoliu. În aer se simţea un miros înţepător.

Mare parte a acestui miros venea de la pipa scurtă de lut pe care o fuma unul dintre bărbaţii din cameră. Avea cam şaizeci de ani, era înalt şi cu o constituţie puternică, părul cenuşiu şi barba de aceeaşi culoare. Se uită în sus când intră Jim.

— Bună seara, domnule Webster, zise Jim. Salut, Fred.

Celălalt bărbat era mult mai tânăr: avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, cam de vârsta lui Mackinnon. Era zvelt şi arăta diabolic; expresia lui era un amestec viu de umor ascuţit şi gândire profundă. La fel cum Mackinnon atrăgea atenţia, aşa se întâmpla şi cu acest bărbat – poate din cauza părului extrem de dezordonat sau a nasului rupt.

— Salutare, ciudatule, zise el. O, mă scuzaţi, nu v-am văzut...

Această din urmă replică îi era adresată lui Mackinnon care stătea în prag asemenea unei fantome. Jim se întoarse spre el.

— Domnul Webster Garland şi domnul Fred Garland, artişti fotografi, zise el. Iar acesta este domnul Mackinnon, magicianul din Nord.

Se ridicară să dea mâna cu el. Webster spuse cu entuziasm:

— Am asistat la spectacolul de săptămâna trecută – minunat! La Alhambra. Vă servesc cu un pahar de whisky?

Mackinnon se aşeză pe fotoliu în timp ce Jim se cocoţă pe un scaun lângă bancă. Jim spuse:

— A trebuit să ieşim pe acoperiş. Ideea e că domnul Mackinnon a trebuit să plece în grabă şi şi-a lăsat hainele în cabină, ca să nu mai pomenim şi de bani şi alte chestii. Probabil că o să le pot lua mâine-dimineaţă, dar are ceva probleme după cum se pare. Aşa că m-am gândit că am putea să-l ajutăm.

Văzând expresia şovăitoare a lui Mackinnon, Frederick

spuse:

— Aceasta este agenţia de detectivi Garland, domnule Mackinnon. Rezolvăm orice problemă. Care e problema dumitale?

— Nu ştiu sigur... începu Mackinnon. Nu ştiu dacă e ceva potrivit pentru o agenţie de detectivi. E foarte vag, foarte... întunecat. Nu ştiu...

— Nu strică să o ascultăm, zise Jim. Nu o să te taxăm dacă nu preluăm cazul, aşa că n-ai nimic de pierdut.

Webster ridică uşor din sprâncene remarcând răceala din vocea lui Jim. Pe acesta din urmă începuse să-l enerveze Mackinnon cu firea lui schimbătoare, ascunsă şi combinaţia neplăcută de neajutorare şi viclenie.

— Jim are dreptate, domnule Mackinnon, zise Frederick. Nu ne luăm angajamentul, nu există taxă. Şi puteţi să vă încredeţi în discreţia noastră. Orice ne veţi spune va rămâne între noi.

Mackinnon se uită de la Frederick la Webster şi înapoi şi se hotărî.

— Da, zise el. Foarte bine. O să vă povestesc, dar nu sunt sigur dacă vreau să aibă loc vreo acţiune. Cel mai bine ar fi să lăsăm lucrurile să treacă de la sine. O să vedem.

Îşi goli paharul, iar Webster i-l umplu din nou.

— Ai spus ceva de o crimă, zise Jim.

— O să ajung şi la asta. Ce ştiţi despre spiritism, domnilor?

Frederick ridică din sprâncene.

— Spiritism? Ciudat că spui asta! Un bărbat mi-a cerut astăzi să mă ocup de o treabă de spiritism. Escrocherie, cred.

— Sunt mulţi escroci, spuse Mackinnon. Dar sunt alţii care au un adevărat dar, iar eu sunt unul dintre ei. Iar în profesia mea, acesta e un handicap, indiferent de ce veţi crede despre asta. Încerc să nu las cele două lucruri să se suprapună. Ceea ce fac pe scenă pare magie, dar nu e decât tehnică. Oricine ar putea să facă asta dacă ar exersa. Dar partea cealaltă, spiritismul... e un dar. Ceea ce fac eu se numeşte psihometrie. Cunoaşteţi termenul?

— Da, l-am auzit, zise Frederick. Iei un obiect şi, pornind de la el, poţi spune tot felul de lucruri, nu-i aşa?

— O să-ţi arăt, spuse Mackinnon. Ai ceva cu care pot să-l încerc.

Frederick se întinse de-a lungul băncii pe care stătea şi luă un obiect mic, rotund, de alamă, cam ca un ceas de buzunar fără faţă. Mackinnon îl luă, se aplecă înainte şi-l ţinu cu ambele mâini, cu ochii închişi, încruntat.

— Văd... dragoni. Dragoni roşii, sculptaţi. Şi o femeie, chinezoaică. E demnă şi foarte calmă şi nu face decât să se uite... Mai e un bărbat pe un fel de pat sau canapea... Doarme. Nu, se mişcă, visează. Strigă... Vine cineva. Un servitor. Un chinez. Cu o... cu o pipă. Se ghemuieşte... Are un sfeşnic... Aprinde pipa. E un miros dulce, greţos... opiu. S-a dus acum. Deschise ochii şi se uită din nou în sus. E ceva legat de opiu, spuse el. Am dreptate?

Frederick îşi trecu mâinile prin păr, prea uimit ca să spună ceva. Unchiul lui se aşeză pe spate şi râse şi chiar şi Jim fu impresionat de atmosfera pe care Mackinnon o evocă, de concentrarea lui la fel de mult cât de ceea ce spusese.

— Întocmai, spuse Frederick, aplecându-se înainte şi luând obiectul de alamă de la el din mână. Ştii ce-i asta?

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse Mackinnon.

Frederick învârti o cheiţă într-o latură a acestuia şi apăsă un buton. Din interiorul mecanismului se desfăşură o coardă lungă, subţire şi albicioasă de metal ce căzu pe banca din faţa lui.

— E un vas de ars magneziu, spuse el. Dai foc la un capăt şi arde, iar arcul îl împinge în afară în acelaşi ritm, astfel încât ai lumină constantă ca să faci poze. Şi am folosit ultima dată obiectul ăsta într-un local în care se consumă opiu din Limehouse; am făcut poze amărâţilor care fumau chestia aia... Deci asta e psihometria. Sunt impresionat. Cum se întâmplă? Vezi o poză în minte sau ce?

— Ceva de genul ăsta, explică Mackinnon. E ca atunci când ai un vis treaz fiind. Nu-l pot controla... îmi vine în minte în cele mai nepotrivite momente. Şi asta e: am văzut

o crimă, iar criminalul ştie, dar eu nu-i cunosc numele.

— Bun început, zise Frederick. Promiţător. Spune-ne tot. Mai vrei whisky?

Îi umplu paharul lui Mackinnon şi se aşează să asculte.

— S-a întâmplat acum şase luni, începu Mackinnon. Aveam spectacol în casa unui aristocrat. Fac asta din când în când – mai degrabă ca oaspete, înţelegeţi, decât ca artist angajat.

— Adică, fără să fii plătit? întrebă Jim.

Maniera condescendentă a lui Mackinnon şi vocea lui uşor aspră şi înaltă îl călcau pe nervi tot mai mult.

— Există o taxă profesională, desigur, spuse Mackinnon băţos.

— Cine era nobilul? întrebă Frederick.

— Prefer să nu spun. O persoană importantă din viaţa politică. Nu e nevoie să i se menţioneze numele.

— Cum vrei, spuse Frederick afabil. Te rog, continuă!

— Am fost invitat la cină în noaptea în care aveam reprezentaţia. Aşa se obişnuieşte. Sunt unul dintre oaspeţi, se înţelege. Când doamnele s-au retras după cină, iar domnii au rămas în sufragerie, am mers în camera de muzică a acestei case să pregătesc nişte obiecte pentru reprezentaţie. Am observat că a lăsat cineva o cutie de ţigări pe pian şi am luat-o în mână intenţionând să o aşez în altă parte, şi dintr-odată am avut una dintre cele mai puternice viziuni psihometrice din viaţa mea. Era un râu într-o pădure – o pădure din nord cu pini întunecaţi şi zăpadă şi cu un cer de un cenuşiu întunecat. Doi bărbaţi mergeau pe lângă mal, certându-se. Nu i-am putut auzi, dar i-am văzut la fel de bine cum vă văd acum pe dumneavoastră; şi dintr-odată, unul din ei a scos o sabie din băţul pe care-l purta cu el şi l-a înjunghiat pe celălalt iar şi iar – fără vreun avertisment – sabia îi intra şi-i ieşea din piept, de trei, patru, de cinci, de şase ori. Vedeam sângele negru pe zăpadă. Iar când bărbatul nu s-a mai mişcat, criminalul a căutat un smoc de muşchi şi şi-a şters sabia, apoi s-a aplecat, l-a luat de picioare şi l-a târât spre apă. Începea să ningă. Apoi am auzit un pleosc când trupul s-a

lovit de apă.

Se opri şi bău din whisky. „Fie e-adevărat, se gândi Jim, fie e un actor mai bun decât am crezut”; pentru că Mackinnon transpirase de frică şi avea privirile rătăcite. Dar la urma urmei era actor – asta era profesia lui...

Mackinnon continuă:

— Mi-am revenit după câteva momente şi mi-am dat seama că aveam încă în mână cutia cu ţigări. Şi apoi, înainte să pot s-o las jos, s-a deschis uşa de la camera de muzică şi a intrat bărbatul pe care tocmai îl văzusem. Era unul dintre oaspeţi – un bărbat mare, puternic, cu păr blond, drept. A văzut ce aveam în mână şi a venit să mi-o ia; ni s-au întâlnit ochii şi a ştiut că l-am văzut... Nu mi-a vorbit pentru că în acel moment a intrat un servitor în cameră. S-a întors spre servitor şi i-a spus: „Mulţumesc, am găsit-o”. S-a uitat la mine şi a ieşit. Dar ştia. Am dat reprezentaţia în noaptea aceea, dar indiferent unde mă uitam, mi se părea că văd crima aceea furioasă şi sângele negru care se revărsa pe zăpadă. Iar faţa lui puternică se uita la mine tot timpul. Nu mi-am dezamăgit gazda, desigur – spectacolul a fost un adevărat succes, am fost aplaudat generos de toţi cei care se aflau acolo şi câţiva domni au fost destul i le drăguţi să-mi spună că nici marele Maskelyne nu ar fi reuşit mai bine. Când am terminat, mi-am adunat materialele şi am plecat imediat, nu am mai stat cu oaspeţii aşa cum făceam de obicei. De atunci trăiesc cu frica de a nu-l întâlni din nou. Şi într-o zi, de curând, bărbatul acela micuţ, cu ochelari – Windlesham – a venit la mine şi mi-a spus că şeful lui ar vrea să mă vadă. Am ştiut la cine se referea, deşi nu i-a spus numele. Iar în seara asta a venit din nou, de data asta cu o bandă – i-ai văzut, Jim! A spus că trebuia să mă ducă la şeful lui ca să rezolvăm o chestiune care ne interesa pe amândoi – aşa a pus problema. Vor să mă omoare. Mă vor lua şi mă vor omorî, sunt sigur de asta. Ce pot face, domnule Garland? Ce pot face?

Frederick se scărpină în cap.

— Nu-i ştii numele bărbatului?

— Erau mulţi oaspeţi în seara aceea. Poate că mi s-a spus, dar nu-mi amintesc. Iar Windlesham nu mi-a zis numele lui.

— Ce te face să crezi că vrea să te omoare?

— În seara aceasta mi-a spus că, dacă nu sunt de acord să merg cu ei după spectacol, vor fi consecinţe foarte serioase. Dacă eram o persoană obişnuită, m-aş fi ascuns. Mi-aş fi schimbat numele, poate. Dar sunt artist! Trebuie să fiu vizibil ca să-mi câştig existenţa! Cum să mă ascund? Jumătate din Londra mă ştie.

— Asta ar trebui să te facă să te simţi mai în siguranţă, atunci, spuse Webster Garland. Oricine-ar fi nu va îndrăzni să-ţi facă rău dacă te afli în atenţia publicului, nu-i aşa?

— Nu e şi cazul omului ăsta. Nu am mai văzut asemenea cruzime pe faţa nici unui om. Şi, pe deasupra, are prieteni puternici, e bogat şi are legături, iar eu sunt doar un scamator sărman. Of, ce pot să fac?

Reprimând sugestia care-i venise-n minte, Jim se ridică şi plecă din cameră să ia o gură de aer. Îi era din ce în ce mai greu să-şi controleze enervarea. Era greu de spus exact de ce, dar rar întâlnise pe cineva care să-i displacă atât de mult.

Stătu în curte şi aruncă pietricele pe fereastra noului studio pe care Webster îl construia, până când auzi că e chemată o trăsură la uşa principală. Când bănui că Mackinnon a plecat, intră înapoi şi-l găsi pe Webster aprinzându-şi pipa de la foc, iar pe Frederick înfăşurând magneziul înapoi în vasul de ars.

Frederick se uită la el şi spuse:

— Interesant mister, Jim! De ce-ai plecat?

Jim se aruncă într-un fotoliu.

— Mă călca pe nervi, spuse el. Şi nu ştiu de ce, aşa că nu mă întreba. Mai bine îl lăsam acolo decât să-mi risc pielea ridicându-l pe acoperişuri. „Nu pot să suport înălţimile! Au, lasă-mă să cobor, vreau jos!” Şi snobismul lui – „Sigur că m-au tratat ca pe unul dintre oaspeţi...” Un găgăuţă fricos. Nu l-aţi preluat, nu-i aşa, Fred? Drept client, vreau să zic.

Nu a vrut asta, de fapt. Are nevoie de protecţie, nu vrea să descoperim nimic şi i-am spus că nu ne ocupăm cu aşa ceva. Dar am adresa lui şi i-am zis că o să-l supraveghem. Nu ştiu ce altceva putem face acum.

— Putem să-l respingem, zise Jim. Zi-i să dispară!

— De ce? Dacă spune adevărul, e interesant, iar dacă minte, e şi mai interesant. Să înţeleg că tu crezi că minte.

— Sigur că minte, spuse Jim. Nu am mai auzit în viaţa mea minciuni mai gogonate.

— Te referi la psihometrie? întrebă Webster, aşezându-se pe canapea. Dar atunci ce-a fost cu demonstraţia asta? Eu am fost impresionat, chiar dacă tu nu ai fost.

— Sunteţi uşor de dus de nas, spuse Jim. Vă compătimesc dacă o să vă întâlniţi cu astfel de trişori. E scamator, nu-i aşa? Ştie mai multe decât Fred despre maşinării. Ştia ce era chestia aia şi a văzut fotografia aia de sus de care eşti atât de mândru. Le-a pus cap la cap şi v-a lăsat cu gura căscată.

Webster se uită în sus, pe cămin, unde Frederick agăţase una dintre pozele făcute în localul cu opiu, şi apoi râse, şi aruncă o pernă în Jim, care o prinse şi o aşeză sub cap.

— Bine, spuse Frederick. Fie ca tine asta. Dar cealaltă poveste, despre pădure şi crima din zăpadă, ce zici de ea?

— Sărmanul de tine! zise Jim. Doar n-ai crezut? Disper, Fred. Credeam că e un pic de lapte în nuca ta de cocos. De vreme ce nu vezi ceea ce e evident, va trebui să-ţi spun. E ceva cu tipul, oaspetele la cină. E vorba de şantaj, nu vedeţi? Tipul vrea să-l scoată din scenă şi-l înţeleg. Şi dacă nu vă place explicaţia asta, am alta: s-a jucat cu nevasta tipului şi a fost descoperit.

— Asta-mi place la mentalitatea lui Jim, îi spuse Frederick lui Webster, dacă asta e: se duce direct la nevoile primare. Fără alte complicaţii, fără motive mai înalte...

Jim rânji.

— Chiar l-ai crezut! Te cam înmoi, prietene, fără îndoială. Sally nu ar crede o poveste ca asta. Dar ea are capul pe umeri.

Fata lui Frederick se întunecă.

— Nu-mi vorbi despre muierea aia îngâmfată, spuse el.

— Muiere îngâmfată! E bună. Data trecută cum ai numit-o? O maşină de calculat, fanatică şi îngustă la minte. Iar ea te-a numit inutil, cu creier de găină, fantezist, iar tu i-ai zis că e...

— De-ajuns, fir-ar să fie! Nu vreau să mai am de-a face cu ea.

— Pun pariu că te duci s-o vezi înainte ca săptămâna să se termine!

— S-a făcut. Pe o jumătate de guinee că nu mă duc.

Şi dădură mâna.

— Îl crezi, Fred? întrebă unchiul.

— Nu trebuie să-l cred ca să mă uimească. După cum am mai spus acum câteva momente, numai că Jim nu-şi mai aminteşte, dacă minte, cazul devine şi mai interesant. Oricum, mă preocupă spiritismul în momentul de faţă. Când au loc astfel de coincidenţe, întotdeauna o iau ca pe un semn că se întâmplă ceva.

— Bietul Fred, spuse Jim. Declinul unei minţi minunate...

— Ce e cu spiritismul, deci? întrebă Webster. E ceva în legătură cu el?

— Destule, spuse Frederick, umplându-şi din nou paharul. Sunt escroci, există naivitate, frică – nu atât frică de moarte cât frica de a nu mai exista nimic după, e singurătate, speranţă, zădărnicie; şi poate în mijlocul tuturor acestora e şi ceva real.

— Du-te de-aici, spuse Jim. Nu-s decât fabulaţii.

— Păi, dacă vrei să afli, mâine-seară e o întâlnire a Ligii Spiritualiste a Districtului în Streatham...

— O groază de prostii!

— Care ar putea să fie atractive pentru mintea ta largă, foarte deschisă şi înţelegătoare. În special, pentru că se întâmplă ceva ciudat. Vii să arunci o privire?

CAPITOLUL PATRU

Nellie Budd

Frederick nu era singura persoană interesată de spiritism. Era una dintre preocupările arzătoare ale timpului. Saloanele modeste, cele la modă şi laboratoarele universităţilor răsunau toate de sunetele şi ciocăniturile spiritelor care nu aveau nimic de făcut decât să comunice cu cei vii; şi circulau poveşti despre manifestări chiar şi mai ciudate – voci fantomatice, surle şi mediumuri care ar putea să elimine o substanţă misterioasă numită ectoplasmă...

Era o afacere solemnă. Exista viaţă după moarte? Existau fantome şi apariţii? Era umanitatea pe punctul de a face cea mai mare descoperire din istorie? Mulţi oameni onorabili o luau foarte în serios şi nu existau oameni mai onorabili decât liga Spiritiştilor Districtului, care se întâlneau în casa doamnei Jamieson Wilcox, văduva unui băcan foarte respectabil.

Frederick fusese invitat de unul dintre membri, un funcţionar din oraş care fusese tulburat de nişte lucruri pe care le auzise în cursul unei şedinţe. Bărbatul insistase ca Frederick să se deghizeze; era jenat la gândul de a-şi spiona prietenii, dar îi spusese lui Frederick că erau probleme mari implicate şi el nu îndrăznea să le ignore. Frederick acceptase imediat. Deveni om de ştiinţă pentru acea seară, iar Jim se dădu drept asistentul lui.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci, îi zise Frederick, este să asculţi. Aminteşte-ţi fiecare cuvânt. Ignoră tamburinele zburătoare şi mâinile fantomatice – sunt imitaţii ieftine –,concentrează-te numai pe ceea ce spune mediumul.

Avea părul lins şi o pereche de ochelari ca de bufniţă erau aşezaţi în mod ciudat pe nasul lui rupt. Jim, interesat fără să vrea, căra o cutie cu încuietoare de bronz şi un acumulator şi bombăni tot drumul spre Streatham că e prea

greu.

La ora şapte, salonul principal al doamnei Jamieson Wilcox era aglomerat: douăsprezece persoane se îngrămădiseră înăuntru; de-abia se puteau mişca. Toate mobilele mai mici fuseseră mutate cu această ocazie, dar mai rămăseseră o masă destul de mare, un pian, trei fotolii, o etajeră încărcată şi un bufet pe care un ananas solemn îi ţinea companie portretului defunctului domn Jamieson Wilcox.

Camera era călduroasă, ca să nu spunem fierbinte. Luminile de pe consolele ornamentale erau aprinse, iar în şemineu ardea un foc de cărbuni. Spiritiştii adunaţi emanau ei înşişi o cantitate considerabilă de căldură, întăriţi de ceaiul pe care-l băuseră mai devreme, şi mirosul de conservă de somon, limbă rece, creveţi reci şi sfeclă persistau în aer.

Mulţi îşi făceau vânt, dar nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să-şi dea jos haina sau să-şi slăbească nodul de la cravată.

Întâlnirea trebuia să înceapă la 19.30 şi, când se apropie ora, un domn solid şi impunător îşi deschise ceasul şi tuşi tare ca să atragă atenţia tuturor. Acesta era domnul Freeman Humphries, fost postăvar şi director al Ligii.

— Doamnelor şi domnilor! începu el. Prieteni şi camarazi în căutarea adevărului! Daţi-mi voie să încep prin a propune un vot de mulţumire către doamna Jamieson Wilcox pentru trataţia substanţială şi delicioasă de care tocmai ne-am bucurat.

(Murmure de aprobare)

— În continuare, daţi-mi voie să-i urez bun venit bine cunoscutei clarvăzătoare, ale cărei mesaje ne-au impresionat şi încurajat la ultima sa vizită.

Se înclină uşor în faţa unei femei dolofane de culoare, cu o privire ştrengărească, ce-i zâmbi obraznic. Bărbatul tuşi din nou şi reîncepu:

— Şi în cele din urmă, sunt sigur că aţi vrea cu toţii să faceţi cunoştinţă cu domnul Herbert Semple şi asociatul lui de la Instituţia Regală. Aş vrea să-l chem pe domnul

Semple să ne explice scopul acestei întâlniri şi să ne spună ceva despre cercetările sale.

Aceasta era replica lui Frederick. Se ridică şi se uită în jur, la camera aglomerată, la proprietarii de magazine, la funcţionari şi nevestele lor, la tânărul palid care-şi trăgea nasul şi la tânăra palidă care purta la gât un colier, la doamna Budd, mediumul (ai cărei ochi îl măsurau admirativ), la doamna Jamieson Wilcox, la ananas.

— Mulţumesc, domnule Humphries, începu el. Un ceai extraordinar, doamnă Jamieson! Doamnelor şi domnilor, vă sunt foarte recunoscător că m-aţi invitat. Eu şi asistentul meu ne-am ocupat de ceva timp cu investigarea stării de transă, în special în corelaţie cu conductivitatea pielii. Această cutie – Jim o ridică pe masă şi Frederick o deschise, dezvăluind o bobină de cupru, o masă de fire răsucite, terminaţii de bronz şi un cadran mare de sticlă – este o versiune îmbunătăţită a electro-dermografului inventat de profesorul Schneider din Boston.

Îi dădu o bucată de sârmă lui Jim ca să o conecteze la baterii, apoi desfăcu încă patru bucăţi, fiecare având capătul într-un disc mic de bronz. Toate fură conectate la bobina de cupru.

— Aceste fire sunt ataşate la gleznele şi încheieturile mâinilor mediumului, explică el, iar rezistenţa se observă pe cadran. Doamnă Budd, putem să vă conectăm?

— Poţi să mă conectezi oricând la aparatul tău, dragule, spuse ea veselă.

Frederick tuşi.

— Aha... Bun. Aş ruga-o pe una dintre doamne să vină şi să lege firele de gleznele doamnei Budd. E o problemă delicată, ştiu...

Dar doamna Budd nu avea nicio legătură cu delicateţea.

— O, nu, spuse ea, fă-o tu, dragule, ca să nu mă electrocutez. În plus, tu ai darul, nu-i aşa? Am ştiut de când te-am văzut, dragule – emani spiritualitate.

— O, spuse Frederick, conştient de faptul că Jim rânjea larg. Atunci, în cazul acesta...

Târând fire, Frederick se băgă sub faţa de masă, în timp

ce doamnele şi domnii din Liga Spiritistă, prinşi între indecenţa actului – un bărbat atingea gleznele unei femei – şi spiritualitatea evidentă a celor doi, tuşeau şi vorbeau, uitându-se în altă parte. După un minut, Frederick ieşi şi spuse că firele erau ataşate.

— Foarte gentil ai făcut-o, spuse doamna Budd. Nici nu mi-am dat seama că m-ai atins. Ce degete de artist!

Ei bine, zise Frederick, dându-i lui Jim o lovitură puternică în gleznă. Încercăm aparatul?

Roti un buton şi acul sări, tremurând, spre centrul cadranului.

— Măi să fie, spuse doamna Budd, nici măcar nu mă gâdilă.

— A, nu e niciun pericol, doamnă Budd; curentul e foarte blând. Acum, doamnelor şi domnilor, să ne aşezăm la masă.

Se traseră scaunele şi spiritiştii şi oaspeţii lor se înghesuiră cât putură de confortabil în jurul mesei. Frederick se aşeză lângă doamna Budd cu electro-dermograful în faţa lui şi, înainte să poată scăpa, Jim fu prins de o mână puternică, cu inel şi aşezat de partea cealaltă.

— Luminile, doamnă Wilcox, vă rog, zise domnul Freeman Humphries, iar gazda stinse luminile una câte una, apoi se aşeză.

Nu mai era decât o lumină foarte slabă. Se făcu linişte printre invitaţi.

— Îţi vezi instrumentul, domnule Semple? întrebă o voce spectrală.

— Perfect, mulţumesc. Acul e fosforescent. Sunt gata când sunteţi şi dumneavoastră gata, doamnă Budd.

— Mulţumesc, dragule, spuse ea calmă. Daţi mâinile, doamnelor şi domnilor!

Mâinile se împreunară de-a lungul marginii mesei. Se făcu un cerc. Frederick se uită în jos, la cutie, cu mâna dreaptă în mâna caldă, umedă a doamnei Budd, cea stângă strângând degetele osoase ale fetei palide aflate de partea cealaltă.

Se făcu liniște.

După un minut, doamna Budd oftă lung, cutremurându-se. Îi căzuse capul în față și părea să moțăie. Se trezi brusc și începu să vorbească – cu o voce bărbătească.

— Ella? zise ea. Ella, draga mea?

Era o voce plină, și nu doar o persoană din cerc simți cum i se ridică părul pe ceafă ca răspuns. Doamna Jamieson Wilcox tresări și zise slab:

— O! Charles... Charles! Tu ești?

— Eu sunt, într-adevăr, draga mea, răspunse vocea – o voce bărbătească, o voce pe care n-o putea imita nicio femeie, o voce care purta în ea șaizeci și șapte de ani de vin de Porto, brânză și stafide în ea. Ella, draga mea, deși voalul ne-a despărțit, să nu lăsăm dragostea noastră să se răcească...

— O, niciodată, Charles! Niciodată!

— Sunt cu tine zi și noapte, draga mea! Spune-i lui Filkins din magazin să aibă grijă de brânză.

— Să aibă grijă de brânză... da...

— Și să-i acorde atenție băiatului nostru, Victor. Mă tem că ar putea să nimerească într-o companie proastă.

O, dragul meu! Charles, ce pot...

— Nu te teme, Ella! Lumina binecuvântată strălucește, ținutul aurit mă cheamă și trebuie să plec. Adu-ți aminte de brânză, Ella! Filkins nu e suficient de grijuliu cu șervețelele. Plec... Mă duc...

— Of, Charles! Of, Charles! Adio, iubitule!

Un oftat și spiritul băcanului plecă. Doamna Budd clătină din cap ca pentru a-și limpezi mintea; doamna Jamieson Wilcox lăcrimă discret într-o batistă cu margine neagră și apoi cercul se refăcu.

Frederick se uită în jur. În semiîntuneric era imposibil să deslușești trăsăturile cuiva, dar atmosfera se schimbase: oamenii erau acum emoționați, încordați din cauza așteptării și gata de a fi convinși. Femeia asta era bună. Frederick era sigur că se prefăcea, dar nu venise să-i asculte pe băcanii morți vorbind despre brânză.

Apoi se întâmplă.

Doamna Budd tremură convulsiv şi apoi începu să vorbească încet, de data aceasta cu propria voce, însă încărcată de frică şi oroare.

— Scânteia... zise ea. E un fir şi contorul care numără – o sută unu, o sută doi, o sută – nu, nu, nu... Clopot. Clopote. Clopotarul. Ce navă frumoasă şi fetiţa moartă... nu e Hopkinson, dar nu se ştie. Nu. Stai în umbră. Sabie în pădure – oh, sânge pe zăpadă şi gheaţă e acolo încă, într-un coşciug de gheaţă... Regulatorul. Trei sute de lire – patru sute – North Star! E o umbră în nord... o ceaţă plină de foc – abur şi e toată învăluită în moarte, învăluită de ţevi – ţevi cu aburi – sub North Star – oh, oribil...

Vocea se stinse cu o tristeţe nemăsurată şi se făcu tăcere.

Pentru asta venise Frederick; deşi nu înţelegea, tonul ei îi făcea pielea ca de găină. Suna ca cineva chinuit de un coşmar.

Ceilalţi spiritişti stăteau şi ascultau cu o atenţie smerită. Nimeni nu se mişca. Dar apoi, cu un oftat puternic, doamna Budd se trezi şi preluă din nou controlul.

Dinspre pian răsună un acord. Toţi săriră-n sus, iar cele trei fotografii înrămate de pe pian se zgâlţâiră. Invitaţii îşi ridicară capetele din cauza surprizei şi se lăsară pe spate privind ţintă o strălucire tremurândă care se materializa pe tavan. Doamna Budd, cu ochii închişi, părea a fi în centrul unei furtuni invizibile. Frederick bănuia că ea controla totul, dar tot era impresionant: perdelele se unduiau, corzile pianului răsunau zgomotos, iar apoi masa grea acoperită cu o faţă de masă din damasc începu să se legene şi să se mişte ca o barcă pe o mare agitată. O tamburină de pe cămin căzu în vatră.

— O manifestare fizică! strigă domnul Humphries. Staţi nemişcaţi, toţi! Observaţi fenomenul! Spiritele nu o să ne facă rău...

Dar, în mod evident, spiritele aveau alte intenţii cu electro-dermograful, pentru că dinspre el veni o lumină orbitoare, se auzi o pocnitură şi se simţi un miros de ars. Doamna Budd strigă alarmată, iar Frederick sări repede.

— Aprindeţi lumina, vă rog, doamnă Wilcox!

Când gazda aprinse cea mai apropiată lumină, Frederick se aplecă spre medium şi-i dezlegă firele de la încheieturi.

— Minunat rezultat! spuse el. Doamnă Budd, aţi depăşit toate aşteptările mele! Un rezultat de neegalat – sunteţi bine? Sigur că da. Aparatul s-a stricat, dar nu contează. Nu a făcut faţă! Cadranul a explodat! Minunat!

Strălucind de încântare, Frederick dădu din cap spre spiritiştii uimiţi, care clipeau în lumină. Jim deconectă firele de la baterie, iar doamna Budd îşi frecă încheieturile.

— Îmi cer scuze, doamnă Wilcox, continuă Frederick. Nu am vrut să întrerup şedinţa, dar aceasta e dovadă ştiinţifică, înţelegeţi? Când o să-mi public lucrarea, întâlnirea aceasta a Ligii Spiritiste şi a districtului Streatham va fi văzută ca un moment de răscruce în istoria cercetării fizice. Nu, nu m-ar surprinde deloc. Minunat rezultat!

Astfel linguşit, cercul se rupse şi doamna Jamieson Wilcox, a cărei natură se regla imediat în momente de criză, sugeră să-i servească pe invitaţi cu o ceaşcă de ceai. Aceasta fu în curând adusă; doamna Budd era înconjurată de grupuri mici de admiratori, iar Frederick şi domnul Humphries discutară lângă foc în timp ce Jim împacheta electro-dermograful cu ajutorul celei mai drăguţe fete din cameră.

Câţiva dintre oaspeţi se ridicară în curând să plece, iar Frederick le urmă exemplul. Dădu mâna cu toţi, îl dezlipi pe Jim de tânăra lui şi-i prezentă mulţumirile sale doamnei Budd înainte să plece.

Ca din întâmplare, un bărbat mic, agitat şi slăbuţ plecă în acelaşi timp şi merse cu ei spre gară. Imediat ce dădură colţul, Frederick se opri şi-şi dădu jos ochelarii.

— E mai bine aşa, spuse el, frecându-se la ochi. Ei bine, domnule Price. Asta aşteptat? Aşa face mereu?

Domnul Price încuviinţă din cap.

— Mi pare rău pentru aparatul dumitale, spuse el.

Avea aerul că-i pare rău pentru mai toate lucrurile.

— Nu are de ce să vă pară rău. Ce ştiţi despre

electricitate?

— Nimic, mă tem...

— Nu multe persoane ştiu. Puteam să pun firele astea la un castravete şi să le spun că are în el sufletul unchiului Albert şi, dacă sărea acul, nu şi-ar fi dat seama. Nu, ăsta-i un aparat de fotografiat.

— A, dar am crezut că trebuie să ai substanţe şi tot felul...

— Aşa se întâmpla cu vechile plăcuţe cu colodion. Trebuia să am tot timpul substanţă proaspătă. Asta are o plăcuţă cu gelatină – invenţie nouă. Mult mai convenabil.

— O...

— Iar flama a fost intenţionată. Nu poţi să faci fotografii în întuneric. De-abia aştept să o văd pe Nellie Budd cu şmecheriile ei când o să îmbunătăţesc plăcuţa... Dar chestia aia cu scânteile şi umbrele şi North Star. Asta a fost altceva.

— Aşa este, domnule Garland. Asta m-a alarmat pe mine. Am văzut-o pe doamna Budd de patru ori până acum şi de fiecare dată a intrat într-o astfel de transă, destul de diferită de restul reprezentaţiei, şi a adus detalii despre probleme din oraş pe care le cunosc – treburi financiare şi altele – foarte confidenţiale, unele dintre ele. E inexplicabil.

— Ai recunoscut ceva în seara asta? Cine e acest Hopkinson, de exemplu?

Numele acesta nu înseamnă nimic pentru mine, domnule Garland. Discursul ei a fost obscur şi întunecat în seara asta. Numai afacerea cu clopotele, North Star...

— Da?

— A spus „clopotarul”, dacă vă amintiţi. Ei bine, acesta e numele şefului meu – domnul Bellmann. Axel Bellmann, magnatul. Iar North Star este numele unei noi companii pe care a înfiinţat-o. Ceea ce mă tem este că se vor răspândi zvonuri, domnule Garland, şi vor fi suspiciuni la adresa mea... Un funcţionar are un renume bun numai în funcţie de recomandări. Soţia mea nu se simte foarte bine şi, dacă mi se va întâmpla ceva, mă tem...

— Da, înţeleg.

— Mă tem că biata femeie – mă refer la doamna Budd – se află sub controlul unei inteligenţe fără trup, spuse domnul Price, clipind sub felinar, în bătaia ploii mocnite.

— Posibil, spuse Frederick. Ei bine, mi-aţi arătat cu siguranţă ceva interesant, domnule Price. Lăsaţi lucrurile în seama noastră şi nu vă mai faceţi griji!

— Bine, zise Jim în tren, zece minute mai târziu. M-am răzgândit. E ceva.

Frederick, balansând aparatul pe genunchi, tocmai citise ceea ce Nellie Budd spusese în transa cea ciudată. Jim era bun la scris; îşi amintise tot şi consemnase totul perfect. Şi remarcase ceva ciudat.

— Se leagă cu Mackinnon! spuse el, recitind.

— Nu fi nebun, spuse Frederick.

— Ba-i adevărat, amice! Ascultă! „Sabie în pădure – oh, sânge pe zăpadă şi gheaţa – e acolo încă, într-un coşciug de gheaţă...”

Frederick se uită cu îndoială.

— S-ar putea. Dar nu înţeleg ce-i cu coşciugul de gheaţă. Credeam că asta era Frumoasa din Pădurea Adormită? Sânge pe zăpadă... Asta e, cum o chema Albă ca Zăpada sau Roşie ca Trandafirul, sau nu ştiu cum. Poveşti! Dar mă gândeam că nu l-ai crezut?

— Nu trebuie să crezi ca să vezi că e o legătură, nu? E parte din treaba lui Mackinnon. Pun pariu.

— O, nu. Nu fac pariuri în ceea ce-l priveşte pe Mackinnon. Pare că răsare de peste tot. Uite ce-i, vreau să developez plăcuţa asta. Du bateriile în Burton Street, iar eu o să iau o trăsură spre Piccadilly şi o să trec pe la Charlie.

CAPITOLUL CINCI

O consultaţie financiară

S. Lockhart, consultantul financiar, lucra târziu. Oraşul

din afara biroului ei era întunecat şi tăcut, iar focul de cărbuni ardea încet. Pe covor erau împrăştiate hârtii, unele dintre ele foarte mototolite şi aruncate spre coşul de gunoi, restul aranjate în grămezi, în funcţie de un sistem complicat. Sally stătea la birou, cu foarfecă şi lipiciul lângă un cot şi cu o grămadă de ziare, scrisori, certificate, dosare şi altele la celălalt. În timp ce un atlas deschis la ţările baltice se odihnea pe sugativă.

Chaka dormea la locul lui în faţa focului, capul mare clătinându-i-se dintr-o parte în alta şi picioarele din faţă răsucindu-i-se în timp ce visa.

Părul îi făcea probleme lui Sally; nu voia să stea sus şi adesea trebuia să-l dea la o parte cu mâna. Avea ochii obosiţi. Se uită a douăzecea oară în sus la lampă, măsurând distanţa faţă de birou, întrebându-se dacă se merita să împingă biroul mai aproape şi să deranjeze hârtiile de pe podea. Se hotărî că nu se merita şi se întoarse la atlas cu o lupă.

Dintr-odată, câinele se ridică şi mârâi.

— Ce e, Chaka? spuse ea blând şi ascultă.

După un moment se auzi o bătaie în uşa de la stradă, iar Sally se ridică şi aprinse o lampă.

— Haide, băiete, spuse ea, luând o cheie de pe masă. Hai să vedem cine e.

Creatura cea mare se ridică în picioare, căscă şi se întinse, apoi coborî după ea pe scară. Clădirea goală se contura întunecată şi tăcută în jurul cascadei de lumină, dar Sally o cunoştea bine.

Deschise uşa de la stradă şi se uită cu răceală la personajul de pe treaptă.

— Ei bine? zise ea.

— Vrei să spun tot în prag? întrebă Frederick Garland. Sau pot să intru?

Sally se dădu la o parte. Chaka mârâi, iar fata îi puse mâna pe zgardă când Fred urcă pe trepte înaintea ei. Niciunul nu vorbi.

Când ajunseră la ea în birou, Frederick lăsă pălăria şi haina jos şi trase unul dintre scaune mai aproape de foc.

Câinele mârâi din nou.

— Spune-i animalului că sunt paşnic, zise el.

Sally mângâie câinele pe cap, iar Chaka se aşează agitat lângă ea. Fata rămase în picioare.

— Sunt ocupată, spuse ea. Ce vrei?

— Ce ştii despre spiritism?

— Of, Fred, serios, spuse ea cu exasperare. E vreunul dintre jocurile tale prosteşti? Am treabă.

— Sau despre un bărbat pe nume Mackinnon? Un magician?

— Nu am auzit niciodată de el.

— Bine. Altul. Îl cheamă Bellman. Şi ceva care se numeşte North Star.

Sally făcu ochii mari. Îşi trase scaunul şi se aşează.

— Da, am auzit de el, spuse ea. Despre ce e vorba?

El îi spuse pe scurt despre şedinţa din Streatham şi-i întinse hârtia pe care scrisese Jim. Ea clipi şi se încruntă.

— Jim a scris asta? De obicei reuşesc să-i citesc scrisul, dar...

— A scris în tren, îi spuse Frederick. Ar trebui să pui nişte lumini adevărate aici. Dă-mi să-ţi citesc eu...

Îi citi. Când termină se uită la ea, şi observă o agitaţie distantă pe faţa ei.

— Deci? zise el.

— Ce ştii despre Axel Bellman? întrebă ea.

— Mai nimic. E magnat, iar clientul meu lucrează pentru el. E tot ce ştiu.

— Şi zici că eşti detectiv?

Sally vorbi dispreţuitor, dar fără răutate şi se aplecă să caute prin nişte acte de la picioarele ei. Îi veni din nou părul în ochi; îl dădu nerăbdătoare la o parte şi apoi se uită la el, cu obrajii roşii şi ochi strălucitori. Fred simţi cunoscutul val de iubire neputincioasă, urmat de valul la fel de familiar de resemnare furioasă. Cum putea fata asta dezordonată, pe jumătate ignorantă, obsedată de treburi financiare să aibă o asemenea putere asupra lui?

Oftă şi observă că avea o hârtie în mână. O luă şi citi scrisul ei citeț.

— Axel Bellman, născut în Suedia (?) în 1835 (?) – a devenit cunoscut datorită comerţului cu lemn din zona baltică – fabrici de chibrituri în Goteborg, Stockholm. Fabrică în Vilno închisă din ordinul guvernului ca urmare a incendiului în care au murit treizeci şi cinci de lucrători – interese de navigaţie: Compania de Navigaţie Anglo-Baltică – minerit, căutarea de fier – cumpără ieftin companiile care falimentează, le închide, le vinde toate bunurile – a venit pentru prima dată în Anglia în 1865 – scandal obscur referitor la căile ferate mexicane – dispărut – se crede că a fost întemniţat în Mexic, 1868–1869 – se aude de el în Rusia, are un partener, pe Arne Nordenfels, din nou cu afaceri în domeniul căilor ferate (?) – nu se mai ştie de Nordenfels nici înainte nici după Rusia – Bellman soseşte în Londra în 1873, aparent cu fonduri nelimitate – ziarele i-au dat numele de Regele Aburilor – a promovat noi companii, în special minerit, substanţe chimice – interese financiare în domeniul energiei aburilor, căilor ferate etc. – North Star? – necăsătorit adrese: Hyde Park Gate nr. 47, Casa Baltică, Threadneedle Street.

Frederick îi dădu înapoi hârtia.

— Pare a fi un personaj schimbător. De ce te interesează?

— Am o clientă care a pierdut toţi banii cu Compania de Navigaţie Anglo-Baltică. A fost vina mea, Fred; a fost îngrozitor. Eu am sfătuit-o să investească în ea şi câteva luni mai târziu s-a prăbuşit. Nu a existat niciun avertisment... Am cercetat şi cred că a făcut-o în mod special. A terminat-o pur şi simplu. Probabil că sute de persoane şi-au pierdut banii eu compania asta. S-a făcut foarte inteligent; nu ai suspecta deloc... Dar cu cât analizez mai atent, cu atât simt mai mult că lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie. E prea vag ca să fiu sigură, dar se întâmplă ceva urât. Bărbatul ăsta Nordenfels...

— Partenerul lui din Rusia? Cel despre care nu se mai ştie nimic?

— Da. Am aflat ceva astăzi. Va trebui să adaug pe hârtie. Nordenfels era inginer constructor de motoare cu aburi. El a

construit motorul pentru Ingrid Linde era o navă cu aburi anglo-baltică ce a dispărut în drum spre Riga. Nu a fost asigurată aşa cum trebuia şi acesta a fost unul dintre motivele care au ruinat compania Dar Nordenfels a dispărut pur şi simplu; nu se mai ştie nimic de el.

Frederick se scărpină în cap şi se lăsă pe spate întinzându-şi picioarele, cu grijă să nu îl lovească pe Chaka.

— Şi de ce e un semn de întrebare după North Star?

— Pur şi simplu pentru că nu ştiu ce este. De asta şedinţa asta a ta e atât de interesantă. Ce ziceai că a spus?

Luă hârtia de la el şi se uită de-aproape.

— Nu e Hopkinson, dar nu se ştie... Şi apoi spune „Regulatorul”, uimitor, Fred! Compania asta – North Star – nu ştie nimeni ce este sau pentru ce este; iar în acte nu scrie. Singurul lucru pe care am reuşit să-l aflu e cumva legat de o maşină sau un proces, sau oricum ceva care se numeşte Regulatorul lui Hopkinson...

— Navele cu aburi au regulatoare, spuse Frederick. Iar el e numit Regele Aburilor, nu-i aşa, personajul ăsta, Bellman?

— Aşa era numit. Cred că a avut pe cineva care lucra pentru el, un jurnalist poate, care publica în ziare articole despre el – nu ştiri adevărate, ci fragmente care să-l facă să pară interesant şi important; să-l facă să pară că merită să se investească în el. Când a venit aici pentru prima dată, acum cinci sau şase ani, şi şi-a înfiinţat primele companii, aşa îl numeau. Dar nu au mai folosit de ceva timp numele ăsta. Iar ştirile pe care le tipăresc seamănă mai mult a ştiri adevărate – nu că ar fi prea multe. De-abia dacă se face remarcat. Dar e cel mai bogat om din Europa – şi e malefic, Fred. Distruge lucruri. Câţi alţii au făcut aşa cum a făcut clienta mea şi au băgat banii în compania lui numai ca el să o distrugă intenţionat? O să-l fac să plătească.

Avea pumnii încleştaţi pe genunchi şi ochii erau şi mai arzători. Câinele cel mare mârâi uşor lângă ea.

— Dar ce e cu treaba asta spiritistă? întrebă Frederick după câteva momente. Mediumul ăsta – doamna Budd – chiar primeşte informaţiile de la un spirit, oare, sau minte?

Nu pot să-mi dau seama.

— Nu ştiu, spuse Sally. Dar am cunoscut nişte persoane la Cambridge – oameni de ştiinţă – care cercetau asta. Cu siguranţă, ceva e-adevărat. Poate că-i citeşte gândurile clientului tău. Pesemne că are toate informaţiile la mână.

— Posibil... Deşi el nu ştia nimic despre treaba asta cu scânteia. Sau cele trei sute de lire. Pare o sumă destul de mică dacă ne gândim că e cel mai bogat om din Europa.

— Poate că nu e vorba de bani, spuse Sally.

— Greutate? E prea gras, atunci?

— Motoare cu aburi, zise ea.

— Presiune atunci. Trei sute de livre[1] pe un inch pătrat... Imposibil. Poate că asta face regulatorul. Împiedică presiunea să ajungă la nivelul ăsta. Dar sunt valori pentru aşa ceva. O treabă interesantă, Lockhart! Am mai avut un client ieri – de fapt nu chiar client, Jim l-a adus acasă de la un teatru de varietăţi – un scamator. Are viziuni sau ceva de genul – psihometrie, aşa o numeşte – şi spune că a văzut o crimă. Nu ştiu ce crede că pot să fac...

— Hm!

Sally părea că se gândeşte la altceva.

— Ai de gând să analizezi şedinţa asta? zise ea.

— Vrei să spui să preiau cazul? Deja am făcut-o. O să merg să o văd pe Nellie Budd imediat ce developez fotografia şi să văd ce are de spus. De ce?

— Nu vreau să-mi stai în cale.

Fred se ridică.

— Îmi place! Puteam să-ţi spun acelaşi lucru, arţăgoasă înfumurată ce eşti, dacă nu eram atât de politicos. Dar acum o s-o zic. Să nu-mi stai în cale, într-adevăr!

Sally zâmbi.

— Bine. Apoi zâmbetul se şterse şi păru din nou obosită. Dar, te rog, Fred, ai grijă! Trebuie să iau banii înapoi. Şi dacă afli ceva util, aş fi încântată să aud ce ai de spus.

— Hai să lucrăm împreună. De ce nu?

— Nu, aflăm mai multe dacă lucrăm separat. Vorbesc serios!

---

[1] În engleză *pound* înseamnă atât „liră”, cât şi „livră”, (n. red.)

Sally nu avea de gând să se răzgândească, Frederick ştia; şi după câteva minute se ridică să plece. Fata îl conduse la uşă, câinele mare şi negru mergând înaintea lor, în întuneric. Frederick se întoarse pe trepte şi întinse mâna, iar după o secundă de ezitare, Sally o întinse şi ea.

— O să facem schimb de informaţii, spuse ea, dar asta-i tot. A, apropo...

— Ce?

— M-am întâlnit cu Jim de dimineaţă. Îi datorezi o jumătate de guinee.

CAPITOLUL ŞASE

Lady Mary

Frederick râse.

— Ce este? întrebă Webster de pe bancă.

Era dimineaţa de după şedinţă, iar Frederick, după ce-i dădu o jumătate de guinee lui Jim, care nu-şi încăpea-n piele de încântare, developă fotografia cu Nellie Budd.

— Are patru mâini, spuse Frederick. Şi lumina e bună.

— Nu te poţi baza pe asta, spuse unchiul lui. Rămâi la magneziu, ăsta-i sfatul meu.

Îşi uscă mâinile şi veni să se uite mai de-aproape la poza pe care o ţinea Frederick în mână.

— Măi să fie, are câteva trucuri, nu-i aşa?

Mediumul era prins perfect – cu o mână ridicată pe marginea mesei, în timp ce cu cealaltă trăgea de o sfoară sau aţă legată de draperii. Jim, de o parte a ei, strângea ceea ce părea a fi o mănuşă umplută.

— Pare prostesc acum, zise Frederick, dar cea pe care o ţineam eu chiar părea a fi o mână. Uită-te la faţa lui Jim...

Pe chipul vesel al lui Jim era întipărită o expresie între respect pios şi alarmarea cuiva care e pe cale să-şi piardă pantalonii.

Webster râse.

— Îţi meriţi jumătatea de guinee, zise el. Ce-o să faci cu asta acum că o ai? Te duci şi scoţi bătrâna din afacere?

— A, nu, zise Frederick. Mi-a plăcut prea mult ca să-i fac asta. Dacă membrii Ligii Spiritiştilor Districtului Streatham sunt destul de prostănaci ca să se lase păcăliţi, îi urez noroc lui Nellie Budd. Cred că o să tipăresc un set şi o să le vând. O să o numesc „Teama sau Jim şi Spiritele”. Nu, o s-o folosesc drept invitaţie când mă duc să-i fac o vizită.

Frederick intenţionase să se ducă în aceeaşi zi, dar pe la jumătatea dimineţii se întâmplase ceva neprevăzut şi trebuise să amâne: Mackinnon sosise înfăşurat într-o mantie lungă şi cu o pălărie cu borul lat ca să nu fie recunoscut, dar atrăgând mai multă atenţie îmbrăcat astfel decât dacă ar fi venit cu un regiment de cavalerie.

Webster era ocupat în studio, iar Jim era plecat, aşa că Frederick îl primi singur în camera din spate.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Mackinnon imediat ce se aşezară. Am un angajament privat în seara asta şi aş vrea să fii acolo. În caz că... ştii, bărbatul...

— Un angajament privat?

— Un spectacol de caritate la Lady Flarborough. Vin cam o sută de persoane. Plătesc cinci guinee care merg la fondurile unui spital, îmi ofer serviciile gratis, desigur. Cu o taxă nominală pentru cheltuieli.

— Şi ce pot să fac? Ţi-am spus că nu am afaceri legate de protecţie. Dacă vrei un bodyguard.

— Nu, nu un bodyguard. M-aş simţi mai în siguranţă dacă s-ar uita cineva după el – nimic mai mult. Dacă încearcă să mă contacteze, ai putea să-l angajezi în conversaţie. Să-l distragi, înţelegi?

— Nu ştiu nici măcar cum arată. Eşti foarte vag în legătură cu subiectul ăsta, domnule Mackinnon! Crezi că te urmăreşte pentru că ştie că ai avut o viziune cu el, cum omora pe cineva, dar nu ştii cine şi nu ştii unde şi nici când, şi nu-i ştii numele, şi nu ştii...

— Te angajez să afli toate astea, spuse Mackinnon. Dacă nu poţi, ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai putea să-mi

recomanzi pe cineva.

Părea sobru şi poruncitor, şi puţin ridicol îmbrăcat cu mantia şi pălăria boemă. Frederick râse.

— Foarte bine, spuse el. Dacă pui astfel problema, o s-o fac. Dar ai grijă, nu te păzesc. Dacă tipul ăsta încearcă să înfigă o sabie în tine o să fluier şi o să mă uit pe fereastră. Nu mai am de gând să bravez.

Se frecă la nas, care-i fusese rupt în timpul unei lupte cu şase ani în urmă pe un debarcader pustiu din Wapping – o luptă în care fusese norocos că a supravieţuit.

— O să vii atunci? întrebă Mackinnon.

— Da, dar va trebui să-mi spui ce să fac. Va trebui să mă prefac că sunt asistentul tău pe scenă, sau ce?

Expresia lui Mackinnon arătă ce credea despre acest lucru. Scoase, în schimb o invitaţie.

— Arată asta la uşă şi plăteşte cinci guinee, şi poţi să intri cu oaspeţii, spuse el. Ţinută de seară, desigur. Uită-te în jur pur şi simplu. Uită-te la ceilalţi. Stai unde te pot vedea. O să găsesc o cale să-ţi arăt cine e dacă e acolo. Nu ştiu dacă vine sau nu. Iar dacă îl vezi, află cine e – de fapt, ştii ce să faci.

— Pare destul de uşor, spuse Frederick. Nu e decât o problemă, şi anume, nu vor fi cinci guinee ale mele, ci ale tale.

— Sigur, spuse Mackinnon impacientat. Se înţelege. Atunci ne vedem acolo. O să mă bazez pe tine.

Dacă veneai în Burton Street să-ţi faci o poză, fotograful care te întâmpina era un tânăr brunet, bine făcut, pe nume Charles Bertram, pe care Webster Garland îl stima foarte mult; avea imaginaţie bogată şi era foarte priceput, iar portretele lui prindeau un aer real al vierii şi mişcării. Charles Bertram, după cum spunea Sally, aprecia democraţia boemă a familiei Garland pentru că tatăl lui era baron şi el făcea parte dintre onorabili; şi ar fi fost sortit să rămână un aristocrat amator dacă nu l-ar fi întâlnit pe Webster. Dar în compania artiştilor şi tehnicienilor, numai abilitatea conta, iar Charles Bertram era foarte priceput.

Aşa că se alătură companiei formate din Jim, montatorul de decor; Frederick, detectivul; Webster, geniul şi, din când în când, Sally, consultantul financiar.

Nu se pregătea numai să devină fotograf, desigur. Nu era mare lucru spre care să ţinteşti arta de a face portrete pentru doi şilingi şi şase pence. El şi Webster lucrau la ceva mult mai ambiţios; nimic mai precis decât capturarea mişcării înseşi a plăcuţei fotografice. Îşi băgase o parte din bani în afacere şi construiau un atelier mai mare în curtea din spatele magazinului, care să fie gata pentru momentul în care experimentele lor aveau nevoie de mai mult spaţiu. Între timp ajuta prin magazin după necesitate, în funcţie de ce se ivea pe parcurs – inclusiv în dimineaţa asta, să pună lentile la camera principală din studio.

Frederick era în bucătărie, îşi orânduia gândurile despre Mackinnon şi Nellie Budd pe hârtie şi se întreba dacă cele două lucruri se legau aşa cum bănuia Jim, când Charles băgă capul pe uşă şi spuse:

— Fred?

— Salut, Charlie, zise Frederick. Ştii ceva despre spiritism?

— Nimic, mă bucur că spun asta. Hei, poţi să mă ajuţi cu noul Voigtlander? Am nevoie de cineva care să stea şi...

— Cu plăcere. Apoi poţi să faci şi tu ceva pentru mine, spuse Frederick, mergând cu el în camera dezordonată, cu draperii grele pe care o foloseau ca studio.

Când terminară cu sarcina lui Charles, Frederick îi explică ce avea de făcut în acea seară pentru Mackinnon.

— Pare cam alunecos, zise Charles. L-am văzut şi eu săptămâna trecută sau acum două săptămâni – la Britannia. Mi-a zis Jim să merg. Are abilităţi uimitoare... Şi e urmărit de cineva spui?

— El zice asta.

— E Mefistofel. Mackinnon şi-a vândut sufletul lui şi diavolul vine acum să i-l ceară.

— Nu aş fi deloc surprins. Dar, uite, Charlie, îi cunoşti pe toţi oamenii ăştia – lorzi şi contese – nu ai putea să vii şi să mi-i arăţi? Dacă mă trimiţi la o cursă sau într-un local în

care se consumă opiu, ştiu unde sunt, dar clasa superioară englezească reprezintă o carte închisă pentru mine.

— Aş fi încântat să vin. Crezi că va fi dur? Să iau un pistol?

Frederick râse.

— Tu le ştii obiceiurile, băiete, spuse el. Dacă asta e eticheta la o acţiune de caritate, vino pregătit. Eu o să fug în caz de nevoie, şi i-am spus-o şi lui Mackinnon.

Casa lui Lady Harborough, în Berkcly Square, era aglomerată când ajunseră. Îi arătară invitaţia unui lacheu, plătiră banii de intrare şi fură conduşi într-un salon supraîncălzit, unde lămpi cu gaz şi candelabre ardeau şi străluceau pe bijuteriile femeilor şi pe frunţile asudate ale bărbaţilor. Nişte uşi duble se deschideau spre un salon unde o mică orchestră cânta discret în spatele unor ghivece cu palmieri, acoperită de vocile aristocratice piţigăiate.

Charles şi Frederick se opriră la intrarea în salon şi luară pahare de şampanie de la un chelner.

Care e Lady Harborough? întrebă Frederick. Bănuiesc că ar trebui să ştiu cine e.

— Păstrăvul ăla bătrân cu lornietă, zise Charles. Acolo, lângă foc, vorbeşte cu Lady Wytham. Mă întreb dacă fiica ei e aici. E uimitoare.

— A cui fiică?

— A lui Wytham. Uite-l pe el, vorbeşte cu Ashley Hayward – tipul cu cursele.

— A, da. Îl ştiu pe Hayward. Din vedere, vreau să spun. Am câştigat cu calul lui, Grandee, anul trecut. Deci ăsta e lordul Wytham, hm? Ministrul Cabinetului.

Lordul Wytham era un bărbat înalt, cu părul cenuşiu şi o privire ciudat de nervoasă; ochii-i zburdau de colo-colo, îşi mușca buzele şi din când în când ducea o mână la gură, şi-şi rodea un deget ca un câine înfometat.

Lângă Lady Harborough stătea tăcută şi liniştită o fată despre care Charles îi spusese că e Lady Mary Wytham. Câţiva tineri vorbeau tare în grupul din jurul ei, iar ea zâmbea politicos din când în când, dar în majoriatea timpului ţinea ochii în jos şi mâinile încrucişate în poală. Aşa

cum spusese Charles, era frumoasă, deşi Frederick se gândi, în timp ce respiraţia i se oprea în gât când îi aruncă o primă privire, frumoasă nu era tocmai cuvântul potrivit. Fata era uimitor de minunată cu o graţie, o timiditate şi o culoare pe care ar fi vrut să o surprindă cu aparatul lui de fotografiat, numai că nimic nu putea să surprindă bujorii din obrajii ei sau tensiunea animală a liniei gâtului şi umerilor ei.

Sau poate că Webster putea. Sau Charles.

Dar pesemne că era o famile ciudată, se gândi el, de vreme ce tatăl şi fiica aveau aceeaşi disperare ţinută sub control. Şi Lady Wytham avea un aer de om hăituit; era drăguţă mai degrabă decât frumoasă ca fiica ei, dar ochii îi erau întunecaţi şi preocupaţi în acelaşi mod tragic.

— Spune-mi despre Wytham, îi zise el lui Charles.

— Păi: ce-l de-al şaptelea conte, locuieşte undeva pe la graniţa cu Scoţia, preşedinte al Camerei de Comerţ – era cel puţin, dar cred că Disraeli l-a scos din Cabinet. Lady Mary e singurul lui copil; nu ştiu prea multe despre rudele nevestei lui. De fapt, cam asta e tot ce ştiu. Nu e singurul politician de aici – uite, acolo-i Hartington...

Charles menţionă alte vreo şase nume, fiecare dintre acestea, se gândi Frederick ar fi putut să aparţină urmăritorului lui Mackinnon. Dar privirea îi era atrasă iar şi iar de silueta nemişcată a lui Lady Mary Wytham aşezată pe canapea lângă foc, îmbrăcată în rochia ci de seară.

Mai avură timp de încă un pahar de şampanie, apoi se anunţă marea reprezentaţie. În salon se vedeau dincolo de uşile duble un semicerc larg de scaune aşezate cu faţa spre scenă. În spatele acesteia atârna o cortină de catifea, iar în faţă erau aliniate ferigi şi palmieri mici.

Orchestra plecase, dar un pianist aştepta lângă instrumentul de sub scenă. Audienţei îi luă cam cinci minute să se aşeze. Frederick se asigură că el şi Charles stăteau de-ajuns de aproape de scenă pentru ca Mackinnon să-i vadă bine şi cu drum liber spre uşă dacă era nevoie. Îi explică aceasta lui Charles care râse.

— O faci să sune ca pe o poveste a lui Jim, zise el. În

minutul următor, Jack-cel-iute-de-picior o să sară înăuntru sau poate Dick Pacostea o să ne ceară să-i dăm toţi banii. La ce te aştepţi de fapt?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Frederick. Nici Mackinnon şi asta-i jumătate din problemă. Iat-o pe gazda noastră.

Lady Harborough, asigurată de personalul ei că toată lumea e gata, ţinea un discurs de pe platformă, în care descria rolul important pe care-l aveau fondurile sale pentru spital. Părea că spitalul era conceput în special pentru a scăpa mamele necăsătorite de sărăcie şi pentru a le supune la sclavie în schimb, cu dezavantajul adiţional de a fi nevoite să li se predice în fiecare zi de către preoţi evanghelici, însă discursul nu dură mult. Lady Harborough fu ajutată să coboare de pe scenă; pianistul îşi luă locul şi începu să cânte nişte arpegii sinistre, joase. Apoi fu trasă cortina şi apăru Mackinnon.

Era transformat. Jim i-l descrisese, dar Frederick nu-l crezuse; acum privea uimit cum figura speriată pe care o cunoştea devenise atât de dominantă şi puternică. Purta machiajul său alb ca varul – la prima vedere ciudat, dar de fapt o idee strălucită pentru că-i permitea să devină pe rând sinistru, comic, înfricoşător – o ţeastă, un clovn, un Pierrot.

Modul în care arăta era o parte importantă a efectului general. Nu făcea numai trucuri; transforma florile în boluri cu peşti, scotea cărţi de joc din aer şi făcea sfeşnicele din argint masiv să dispară aşa cum făceau magicienii obişnuiţi, dar trucurile erau un mijloc ce conducea spre finalul spectacolului său, iar acest final era crearea unei lumi. Era o lume în care nimic nu era fix, totul se putea schimba; în care identităţile se combinau şi se dizolvau, calităţi ca tare şi moale, sus şi jos, tristeţe şi bucurie se schimbau în opusul lor într-o singură clipă şi deveneau lipsite de sens, singurul ghid de încredere era suspiciunea, singura temă constantă era neîncrederea.

Era o lume, se gândi Frederick, mai mult decât un pic diabolică, pentru că nu era niciun pic de încântare în

spectacolul lui Mackinnon, niciun pic de joc inocent. Îşi ridiculiză propriul gând când acesta îi veni în minte (devenea superstiţios acum?), dar asta era: Mackinnon chemase umbrele, chiar dacă în lumina zilei putea să râdă de ele.

Apoi urmă un truc în care Mackinnon trebuia să împrumute un ceas de la cineva din audienţă. Când anunţă aceasta, se uită direct la Frederick şi ochii lui negri scăpărară; Frederick, înţelegând imediat, îşi desfăcu ceasul de la vestă şi i-l întinse. Încă alte şase mâini mai erau pe sus, dar Mackinnon sări cu graţie şi ajunse imediat lângă Frederick.

— Mulţumesc, domnule, spuse el cu glas tare. Iată un domn care are încredere în bunăvoinţa lumii minunilor! Ştie el ce transformări teribile o să i se producă acestui obiect de măsurare a timpului? Nu! Oare o să se întoarcă la el sub forma unei crizanteme? Sau sub forma unui hering afumat? Sau sub forma unei grămezi de arcuri şi rotiţe? S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate! Iar apoi, aproape înainte ca Frederick să-şi dea seama, auzi o şoaptă: „Lângă uşă. Tocmai a intrat”.

Un moment mai târziu, Mackinnon era din nou pe scenă, împachetând ceasul într-o batistă de mătase cu multe înfloriturі şi declamaţii. Oare îşi imagina Frederick sau vocea lui Mackinnon avea acum o tentă isterică? Părea să vorbească mai repede, gesturile îi păreau mai exagerate, mai lipsite de control... Imediat ce reuşi, Frederick se întoarse în direcţia în care îi arătase Mackinnon.

Pe scaunul de lângă uşile duble se afla un bărbat voinic, cu o constituţie puternică şi păr lins, blond. Urmărea scena cu o privire impasibilă; ţinea un braţ pe spătarul scaunului gol de lângă el şi întreaga lui înfăţişare era una de persoană care supraveghează şi ordonă. În ciuda costumului său impecabil de seară, era ceva brutal în el. Sau nu, se gândi Frederick, nu brutal, pentru că asta însemna animalic; iar omul ăsta era mecanic.

Acum, oare de ce se gândise la asta?

Se trezi că se holbează şi se întoarse spre scenă.

Mackinnon tocmai termina o treabă complicată cu ceasul, dar nu avea mintea la asta – Frederick îi văzu mâna tremurând în timp ce mişca batista de colo-colo pe deasupra măsuţei pe care lucra şi mai văzu că avea ochii aţintiţi asupra bărbatului de la uşă. Se întoarse în scaun, încrucişându-şi picioarele ca pentru a căuta o poziţie mai, confortabilă. Astfel îi avea în câmpul vizual pe Mackinnon şi pe omul de la uşă şi, în timp ce se uita, bărbatul blond îi făcu semn discret unui servitor. Lacheul se aplecă să asculte, iar bărbatul se uită din nou la Mackinnon şi păru că spune ceva despre el. Frederick ştia că şi Mackinnon a văzut şi, când servitorul clătină din cap şi plecă din cameră, observă că Mackinnon şovăie. Acum părea că nu erau decât trei persoane în întregul salon care contau: bărbatul blond, Mackinnon şi Frederick care le urmărea duelul ciudat al voinţelor.

Audienţa era acum conştientă că era ceva în neregulă. Vorbăria lui Mackinnon secase, batista îi atârna în mână şi privirea îi era rătăcită; apoi scăpă batista şi se dădu şovăielnic înapoi.

Muzica se opri. Pianistul se uită în sus ezitant. Mackinnon ţinea strâns cortina în liniştea îngheţată şi reuşi să spună:

— Îmi cer iertare... o indispoziţie... trebuie să plec...

Apoi dădu cortina la o parte şi dispăru în spatele ei.

Audienţa era prea bine crescută ca să se agite, dar se auzea rumoarea comentariilor. Pianistul începu să cânte din proprie iniţiativă nişte valsuri, iar Lady Harborough se ridică şi se consultă cu un bărbat mai în vârstă, posibil soţul ei.

Frederick bătu cu degetele în braţul scaunului, apoi se decise.

— Charlie, spuse el încet. Tipul de lângă uşă – blond, bine făcut. Află cine e, te rog! Nume, rang, adresă, tot ce poţi.

Charles încuviinţă din cap.

— Dar ce vrei să...

— Mă duc să fac pe detectivul, spuse Frederick.

Îşi făcu drum spre Lady Harborough. Aceasta era în

picioare, lângă pian, cu bărbatul mai în vârstă lângă ea şi părea că vrea să cheme un servitor. Invitaţii se uitau în majoritate în altă parte şi vorbeau unii cu alţii de parcă acesta era cel mai natural lucru care se putea întâmpla.

— My lady? spuse Frederick. Nu vreau să vă deranjez, dar sunt doctor, iar dacă domnul Mackinnon nu se simte bine aş putea să-l ajut.

— Oh, ce bine! zise ea. Tocmai voiam să chem un medic. Mergeţi cu lacheul, domnule doctor...

— Garland, spuse Frederick.

Un lacheu ţeapăn, cu părul pudrat cu alb, cu ciorapii albi întinşi peste pulpele mari, clipi impasibil şi se înclină uşor. În timp ce Frederick îl urma afară din salon, văzu cum Lady Harborough dădu ordin ca orchestra să fie adusă înapoi şi cum Charles Bertram discuta cu cineva de pe rândul din spate.

Lacheul îl conduse pe Frederick prin hol, de-a lungul unui coridor, spre o uşă de lângă bibliotecă.

— Domnul Mackinnon folosea camera aceasta ca vestiar, domnule, spuse el.

Bătu la uşă, dar nu răspunse nimeni. Frederick trecu pe lângă el şi apăsă clanţa. Camera era goală.

— Nu era un lacheu în hol? întrebă Frederick.

— Ba da, domnule.

— Vrei să mergi şi să-l întrebi dacă l-a văzut pe domnul Mackinnon ieşind din salon?

— Sigur, domnule. Dar nu ar fi ieşit pe-acolo, dacă îmi permiteţi să spun asta, domnule. Ar fi plecat mai degrabă pe la recepţie, dacă ieşea prin spatele scenei, aşa cum a făcut, domnule.

— Da, înţeleg. Dar dacă domnul Mackinnon voia să iasă afară ca să ia o gură de aer, o lua pe hol, nu-i aşa?

— Aveţi dreptate, domnule. Să merg să întreb?

— Da, te rog.

Când lacheul dispăru, Frederick se uită repede prin cameră. Era o cameră mică, cu o lampă aprinsă pe cămin şi mantia şi pălăria lui Mackinnon aruncate pe spătarul unui fotoliu, lângă foc. Lângă masă era o ladă împletită deschisă

şi lângă o oglindă mică se afla o cutie cu vopsele – dar Mackinnon nu era.

După cam un minut, lacheul bătu la uşă.

— Se pare că aţi avut dreptate, domnule. Domnul Mackinnon a fugit pe uşa din faţă, direct afară.

— Presupun că se va întoarce când se va simţi mai bine, spuse Frederick. Deci, nu avem ce să facem acum. Poţi să mă conduci înapoi?

În salon, servitorii luau scaunele în timp ce orchestra se reorganiza pe scenă. Lacheii treceau printre oaspeţi cu şampanie; era ca şi cum timpul se dăduse înapoi cu o oră, iar Mackinnon nu-şi începuse niciodată spectacolul.

Frederick se uită împrejur, în căutarea bărbatului blond, dar nu se vedea nicăieri. Nici Charles, de fapt. Frederick luă un pahar de la cel mai apropiat lacheu şi se plimbă prin cameră uitându-se la feţele oaspeţilor. „Cam insipizi, după cum pare, se gândi el. Mieroşi, curtenitori şi îngâmfaţi...” Se întrebă cât era ceasul şi apoi îşi aminti că ceasul lui era la Mackinnon. Dacă era ceas încă, şi nu iepure sau băţ de crichet, se gândi el morocănos.

Apoi o văzu pe Lady Mary Wytham şi se opri să o privească. Stătea aproape de pian, iar mama ei era lângă ea. Amândouă îi zâmbeau politicos unui invitat pe care Frederick nu-l putea vedea; era un palmier în drum. Se dădu într-o parte şi apoi se uită din nou şi-l văzu pe bărbatul blond.

Stătea în faţa lor, cu spatele la Frederick, vorbind. Frederick nu prea-l auzea, dar nu voia să se ducă mai aproape; se simţea destul de expus şi aşa. Prefăcându-se că-şi leagănă capul în ton cu muzica, se uită cu atenţie la Lady Mary. Avea în privire o umbră de disperare, aşa cum observase şi mai devreme, şi nu vorbea deloc; când era de făcut o remarcă drept răspuns, mama ei era cea care o făcea. Lady Mary asculta din datorie şi din timp în timp se uita în jur, apoi revenea cu privirea. Frederick se întreba cât era de tânără; uneori părea că are cincisprezece ani.

Apoi bărbatul blond se ridică. Se înclină spre cele două

femei, luă mâna pe care Lady Mary i-o întindea nesigură şi o sărută. Ea roşi, dar zâmbi politicos, iar el se întoarse şi plecă.

Frederick se uită în partea cealaltă în timp ce bărbatul trecea pe lângă el. Dădea o impresie de forţă fizică, de putere, asemenea unui volum uriaş de apă care se scurge printr-un canal, şi avea părul deschis la culoare şi ochi proeminenţi, albaştri-cenuşii. Apoi bărbatul dispăru.

Se gândi să-l urmărească, dar alungă imediat ideea; bărbatul avea cu siguranţă trăsură şi, până găsea şi Frederick una, bărbatul ar fi dispărut. Oricum, Charles Bertram venea spre el.

— L-ai găsit pe Mackinnon? întrebă Charles.

— Nu. E o adevărată iluzie, spuse Frederick. O să apară din nou. Ar face bine, fir-ar să fie; îmi vreau ceasul înapoi. Ce ai aflat de blond? Tocmai a flirtat cu Lady Mary Wytham.

— Serios? zise Charles. Interesant. Am auzit nişte zvonuri despre Wytham tatăl – se pare că bătrânul e pe punctul de a da faliment. Nu ştiu cât e de adevărat. Iar blondul e om de afaceri – ceva mare în domeniul căilor ferate, minelor şi chibriturilor. Un suedez, îl cheamă Bellman.

CAPITOLUL ŞAPTE

O propunere ciudată

În dimineaţa următoare, înainte ca Frederick să aibă şansa de a-i comunica lui Sally legătura dintre Mackinnon şi cazul ei, aceasta găsi la birou un client care o aştepta.

Cel puţin credea că e vorba de un client. Numele lui, îi zise el, era Windlesham; era un omuleţ cu maniere, cu ochelari cu ramă aurie şi aşteptă foarte politicos ca ea să îl liniştească pe Chaka şi să-şi dea haina şi pălăria jos. Apoi spuse ceva ce o surprinse.

— Îl reprezint pe domnul Axel Bellman, zise el. Cred că

numele vă este cunoscut.

Sally se aşează încet. Ce însemna asta?

— A ajuns în atenţia domnului Bellman, continuă el, faptul că îi cercetaţi cu insistenţă afacerile. E un om ocupat cu multe interese importante şi responsabilităţi şi zvonurile nefondate şi prost informate pe care încercaţi să le răspândiţi, extrem de triviale, pot să provoace supărări şi inconveniente considerabile. Pentru a vă scuti de situaţia neplăcută a unui comunicat oficial şi de problemele cauzate de un ordin legal, domnul Bellman m-a trimis pe mine să vă comunic nemulţumirea sa, în speranţa că o veţi analiza şi veţi înţelege inoportunitatea continuării pe un drum neproductiv ca acela pe care aţi ales să îl urmaţi.

Îşi încrucisă braţele şi-i zâmbi blând.

Inima lui Sally o luase la goană. Nu reuşi să spună decât un singur lucru:

— Aţi învăţat pe dinafară tot acest discurs? Sau l-aţi creat acum?

Bărbatul încetă să mai zâmbească.

— Poate nu aţi înţeles, spuse el. Domnul Bellman...

— Înţeleg foarte bine. Domnului Bellman îi e frică şi vrea să mă sperie. Ei bine, nu am de gând să mă sperii, domnule Windlesham. Am un motiv pentru a-mi continua cercetările şi, până nu sunt mulţumită, o să continui. Şi la ce se referă mai exact acest ordin legal la care aţi făcut referire?

El zâmbi din nou.

— Sunteţi prea inteligentă că să vreţi să vă explic eu. Domnul Bellman va hotărî dacă va folosi sau nu această armă, în funcţie de răspunsul pe care mi-l daţi.

— Spuneţi-mi, zise ea, care este funcţia dumneavoastră în compania domnului Bellman?

Bărbatul păru uşor interesat de întrebare.

— Sunt secretarul personal al domnului Bellman, spuse el. De ce întrebaţi?

— Din curiozitate. Ei bine, mi-aţi spus destul, domnule Windlesham. Acum ştiu că sunt pe drumul cel bun. Mă întreb ce anume îl agită atât de mult pe domnul Bellman?

Oare afacerea cu *Ingrid Linde?*

— V-aş sfătui în mod serios să aveţi mare grijă, spuse el. E foarte uşor pentru persoanele neexperimentate să facă greşeli în interpretarea unor fapte destul de inocente. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, domnişoară Lockhart, aş rămâne la consultanţa financiară, serios! Şi aş vrea să vă spun, se ridică şi-şi luă pălăria şi băţul, ca persoană fizică vă admir eforturile. Întotdeauna am avut un interes solidar pentru problema femeilor. Rămâneţi la ceea ce ştiţi, domnişoară Lockhart! Vă urez numai succes. Dar nu lăsaţi imaginaţia să scape de sub control.

Ridică băţul în semn de salut. Chaka, neînţelegând, sări în picioare şi mârâi, dar omuleţul nu tresări.

„Măi să fie, se gândi Sally după ce bărbatul plecase, are tupeu. Ce pot să zic?”

Imediat ce bărbatul plecă, îşi puse haina şi pălăria şi se duse la biroul prietenului ei, domnul Temple, avocatul.

Domnul Temple era un gentleman ironic cu o constantă aromă de pânză, prăjitură cu seminţe de chimen şi tutun. Fusese avocatul tatălui ei şi o ajutase când căpitanul Lockhart fusese ucis cu şase ani în urmă; Sally îl impresionase atât de mult cu ceea ce ştia despre bursă şi cu abilităţile ei în domeniul financiar, încât acesta îşi depăşise rezervele de modă veche şi o ajutase să încheie mai întâi parteneriatul cu Webster Garland şi apoi să-şi înfiinţeze propria afacere.

Sally îi spuse pe scurt despre caz şi prezentă vizita domnului Windlesham din dimineaţa respectivă.

— Sally, zise el, după ce ea termină, o să ai grijă, da?

— Asta a zis şi *el.* Credeam că o să veniţi cu ceva mai original!

El zâmbi şi bătu în cutia cu tabac.

— Marea putere a dreptului constă în faptul că foarte puţin la el *este* original; slavă Domnului! Spune-mi ce ştii despre North Star.

Sally îi făcu un rezumat a tot ceea ce ştia, ceea ce nu era mult. O lăsă pe Nellie Budd deoparte însă; se gândi că domnul Temple nu prea va fi impresionat de revelaţii din

lumea spiritelor. Şi oricum avea dubiile ei.

— Nu ştiu dacă e vorba de domeniul industrial, minerit sau altceva. Are legătură cu o firmă de substanţe chimice, dar asta-i tot ce ştiu. Ce crezi că l-a făcut să vrea să păstreze secretul?

— Substanţe chimice, spuse el gânditor. Lucruri care miros urât, care se scurg şi otrăvesc apa şi... Mai fabrică chibrituri?

— Nu. Guvernul a făcut o investigaţie în Suedia şi i s-a închis fabrica; dar s-a dovedit că o vânduse cu un an înainte, astfel încât nu putea fi tras la răspundere.

— Am dat peste numele North Star zilele trecute într-un alt context. Un individ de la club vorbea despre societăţi cooperative, sindicate şi nu mai ştiu ce şi a pomenit numele unei firme nou apărute din Lancashire organizată în mod ciudat – nu prea am urmărit ceea ce zicea, de fapt nu prea am ascultat; nu merg la club ca să ascult predici despre sociologie –, dar ideea era că firma asta e în aşa fel concepută încât să organizeze vieţile muncitorilor ei în detaliu. Ca Robert Owen. Control total, înţelegi? Mi s-a părut îngrozitor. Ei, firma asta se numeşte North Star.

Sally se aşează şi zâmbi.

— În sfârşit! zise ea.

— Poftim?

— Un indiciu. Ce face firma asta?

— A, asta nu ştia. Ceva legat de căi ferate, credea el... Vrei un pahar de sherry?

Sally acceptă şi privi firicelele de praf legal plutind în razele soarelui care pătrundea prin fereastra veche, în timp ce bărbatul îi turna băutura. Domnul Temple era un prieten vechi, iar Sally cinase de multe ori la el acasă, dar tot nu se simţea prea în largul ei când nu mai vorbeau despre afaceri. Lucrurile pe care celelalte tinere le puteau face cu uşurinţă – să vorbească despre nimicuri, să danseze graţios, să flirteze cu un străin la cină în timp ce lua cuţitul şi furculiţa potrivite erau încă dificile şi stânjenitoare şi îngreunate de amintirea unor eşecuri umilitoare. Departe de foile ei cu calcule şi de dosare se simţea numai acasă,

era ea însăşi în compania veselă a familiei Garland. Sorbi tăcută din nectarul maroniu în timp ce el frunzărea hârtiile pe care le adusese ea.

— Nordenfels... spuse domnul Temple. Cine e? Numele lui apare de mai multe ori.

— A, Bellman a avut un partener pe nume Nordenfels – era proiectant, inginer. Am dat chiar ieri peste un articol în *Jurnalul Societăţii Regale a Inginerilor,* unde era menţionat numele lui. A inventat un nou tip de valvă de siguranţă, se pare: funcţiona la temperaturi ridicate sau presiuni mai înalte, sau cam aşa ceva. Trebuie să cercetez mai atent. Dar a dispărut – Nordenfels, vreau să zic – acum vreo trei sau patru ani. Poate că doar s-au despărţit. Dar am un sentiment în legătură cu el...

— Hmm, zise domnul Temple. Aş evita sentimentele dacă aş fi în locul tău. Caută fapte şi cifre. Eşti pe cale să descoperi ceva cu afacerea asta anglo-baltică – asta-i clar. Ai verificat asigurarea pentru *Ingrid Linde?*

— E pe foaia galbenă. Totul e în regulă. Nu e o fraudă cu asigurări. După un minut reluă: Acest domn Windlesham a menţionat o ameninţare legală. Ar putea să se refere la o interdicţie?

— Mă îndoiesc foarte tare. Curtea ar trebui să fie convinsă în primul rând că activitatea de care se plânge e incorectă, ceea ce ai nega, iar apoi de faptul că despăgubirea nu aduce prejudicii.

— Deci ameninţarea legală e o şmecherie?

— Aşa cred. Dar sunt alte metode de a te împiedica, draga mea, în afară de a te duce în instanţă, de aceea te rog din nou: ai grijă!

— Da. O să am. Dar o să continui să cercetez treaba asta. Face ceva *greşit,* domnule Temple. Ştiu asta.

— S-ar putea foarte bine să ai dreptate. Acum, nu vreau să te reţin, dar e un domn O’Connor care a primit moştenire o mie de lire. Să-l trimit la tine ca să-i arăţi cum să le transforme într-o sumă ceva mai mare?

În acelaşi timp, în inima financiară a Londrei, fostul

ministru al Cabinetului, Lordul Wytham, stătea pe coridor în faţa unui birou impunător, bătând încontinuu cu degetele în pălăria lui de mătase şi ridicându-se în picioare de fiecare dată când un funcţionar dădea colţul sau ieşea pe uşă.

Lordul Wytham era un bărbat arătos, avea acea frumuseţe masculină distinsă pe care o vedem astăzi numai în fotografiile cu modele masculine de bărbaţi de vârstă mijlocie. În realitate pare slăbiciune. Când Frederick îl văzuse cu o seară înainte, prima lui impresie fusese aceea de anxietate cruntă, iar dacă l-ar fi văzut acum, impresia asta ar fi fost şi mai puternică. Avea unghiile roase până-n carne. Ochii mari şi negri aveau marginile roşii, iar mustaţa îi era zdrenţuită acolo unde o muşcase. Nu putea să stea locului mai mult de un minut; chiar dacă nu venea nimeni pe coridor, tot se ridica şi se uita fără a vedea nimic la una dintre pozele de pe perete, pe fereastra ce dădea spre Threadneedle Street sau în jos, pe scara de marmură.

În cele din urmă, se deschise o uşă şi ieşi un funcţionar.

— Domnul Bellmann vă poate primi acum, my lord, spuse el.

Lordul Wytham îşi luă pălăria de mătase de pe scaun şi bastonul şi-l urmă pe funcţionar printr-o anticameră într-un birou mare şi nou mobilat. Axel Bellmann se ridică din spatele biroului şi dădură mâna.

— Mă bucur că ai venit, Wytham, spuse el, conducându-l spre un scaun. Curioasă seară la Lady Harborough, nu-i aşa?

Vocea îi era profundă şi aproape lipsită de accent, faţa lipsită de riduri, părul blond des şi drept. Putea să aibă orice vârstă între treizeci şi şaizeci de ani. Ca şi biroul, şi el avea o înfăţişare de „ieşit din fabrică”, fiind mare, greu şi cu pielea netedă – dar era netezimea oţelului prelucrat, nu cea a cărnii îndopate. Ochii mari erau direcţi şi deconcertanţi. Nu dădeau niciun indiciu despre starea de spirit sau despre temperamentul lui; clipeau rar, însă nu erau morţi; aveau o intensitate electrică.

Lordul Wytham se trezi că se uită în altă parte, jucându-se cu marginea pălăriei. Funcţionarul se oferi să i-o ia, iar

Wytham i-o dădu. Bellmann se uită în timp ce bărbatul o puse pe standul cu pălării şi ieşi; apoi se întoarse înapoi la Lordul Wytham.

— Lady Harborough, spuse el. Interesantă seară, nu?

— A, individul să dispară aşa, într-adevăr.

— Îţi plac spectacolele cu magie, Wytham?

— Nu pot spune că am prea multă experienţă...

— Serios? Mi se pare interesant să privesc. Poate că trebuia să te uiţi mai atent.

Dacă aceasta era o manieră interesantă de a pune problema, Wytham nu observase. Ochii săi, închişi la culoare şi injectaţi, rătăceau prin cameră ca şi cum nu ar fi dorit să-l privească pe Bellmann în faţă.

— Acum, zise Bellmann după câteva secunde de linişte. Poate te întrebi de ce te-am invitat să mă vizitezi în dimineaţa aceasta. Am înţeles că ai fost demis din Cabinet.

Faţa Lordului Wytham căpătă o tentă mai închisă.

— Prim-ministrul... aa... a dorit să redistribuie portofoliile printre... aaa... spuse el şovăind.

— Da. Ai fost demis. Deci acum eşti liber să faci parte activ din lumea afacerilor, nu-i aşa?

— Poftim?

— Nu există niciun impediment acum ca tu să devii directorul unei companii, nu-i aşa?

— Păi, aşa e. Numai că... Nu, niciunul. Nu înţeleg, Bellmann.

— Evident că nu. O să-ţi explic mai clar. Îţi cunosc în detaliu poziţia financiară, Wytham. Ai datorii de aproape patru sute de mii de lire din cauza unei combinaţii de investiţii negândite, proastă organizare şi sfaturi incompetente. Nu există perspectiva să dai banii înapoi, mai ales că nu ai slujbă acum, aşa că falimentul este pentru tine opţiunea ultimă. Desigur, asta va însemna dizgraţie totală. Să cercetăm cu atenţie bunurile tale: constau aproape în întregime din casa pe care o deţii în Londra şi proprietatea. Dar sunt ipotecate, nu-i aşa?

Lordul Wytham încuviinţă din cap. Cum de ştia omul ăsta toate lucrurile astea? Dar era prea scârbit ca să

protesteze.

— Şi mai e proprietatea fiicei tale, spuse Bellmann. Înţeleg că deţine terenuri în Cumberland.

— Cum? Da. Aşa este. Nu-mi este de folos, însă. Nu pot să mă ating de ea – am încercat. E din partea familiei mamei, proprietatea e legată de ea, cam aşa ceva. Mine şi aşa mai departe.

— Grafit.

— Aşa este. Ceva legat de creioane, ştiu asta.

— Minele ei au monopolul asupra unei forme pure de grafit.

— Nu aş fi surprins. Agentul meu din Carlisle se ocupă de asta. A făcut-o de ani de zile. Fac creioane cu chestia asta. Dar nu ies deloc bani din afacere...

— Înţeleg, spuse Bellmann. Nu are rost să întreb ce ai de gând să faci. E clar că nu ai idee. Lordul Wytham începu să protesteze, dar Bellmann ridică mâna şi continuă: Şi acesta e motivul pentru care te-am chemat aici în această dimineaţă. Îţi pot oferi un post de director în compania pe care am înfiinţat-o. Nu mai faci parte din Guvern, dar cunoştinţele pe care le ai la Whitehall îmi vor fi foarte de ajutor. Nu o să te plătesc pentru capacităţile pe care le ai în domeniul afacerilor, pentru că nu ai astfel de abilităţi. Banii pe care-i vei câştiga ca director vor fi în funcţie de relaţiile pe care le ai.

— Relaţii? zise Lordul Wytham slab.

— Cu oficialii din Camera de Comerţ şi Ministerul de Externe. Ca să fiu mai explicit, în problema licenţelor de export. Îi cunoşti pe domnii respectivi, fără îndoială?

— O, da. Desigur. Secretari permanenţi şi aşa mai departe. Dar...

— Nu mă aştept să-ţi exerciţi influenţa; nu ai putea. Tu îmi faci rost de relaţii, iar eu mă ocup de influenţă. Asta rezolvă problema venitului tău. Mai rămâne problema datoriilor. Nu ai cum să le plăteşti dintr-un salariu de director, regret să spun asta. Cu toate acestea există o soluţie. Vreau să mă căsătoresc cu fiica ta.

Era ceva atât de uimitor încât Lordul Wytharn se gândi

că greşise şi de-abia clipi. Bellmann continuă:

— De ceva vreme vreau să-mi aleg o soţie, iar ea îmi place. Câţi ani are?

Lordul Wytham înghiţi. Era absurd, era o nebunie. Să-l ia naiba! Cum îndrăzneşte? Apoi îşi dădu seama de catastrofa care plana asupra lui, balansându-se ca un val şi se cufundă înapoi în scaun, neajutorat.

— Şaptesprezece. Eu... domnule Bellmann, îmi cunoşti poziţia... Eu...

— La fel de bine ca şi tine. Poate chiar mai bine decât tine, atâta timp cât eşti incompetent în ceea ce privesc afacerile cu bani, în vreme ce eu nu sunt. Ai o lună la dispoziţie ca să găseşti trei sute nouăzeci de mii de lire. Şi nu o să faci rost de banii ăştia. Nu-mi pot imagina ce vei face. Creditul îţi este secat.

— Eu... Mary este... vă rog, domnule Bellmann! Dacă aţi putea să...

Şovăi, neavând idee ce să mai spună. Bellmann stătea nemişcat, urmărindu-l de-aproape cu ochii lui mari, electrizanţi. Apoi zise:

— Înţelegi ce spun. Fiica ta, Lady Mary, mi se va potrivi foarte bine. După ce ne vom căsători o să-ţi plătesc patru sute de mii de lire. Trei sute nouăzeci o să acopere datoriile pe care le ai; ceilalţi vor fi în contul organizării nunţii. Cred că este destul de clar.

Lordul Wytham rămăsese fără suflare. Nu mai fusese atât de uluit în viaţa lui de când căzuse odată, în timp ce vâna, şi izbitura îl lăsase inconştient; acum era aceeaşi senzaţie – aceea de lovire cu ceva mult mai mare şi mai puternic decât el. Aproape că-l durea fizic.

— Eu... foarte convingător. Interesantă propunere! Trebuie să vorbesc cu avocatul meu, normal. Eu...

— Avocatul tău? De ce?

— Păi, e o problemă de familie... avocatul meu va trebui să analizeze propunerea. Sper că-mi înţelegi poziţia.

Creierul începuse să-i lucreze din nou. *Era* ca o cădere; eşti ameţit şi apoi îţi redobândeşti echilibrul. Şi-şi dădu acum seama că, dacă Bellmann era dispus să renunţe la

patru sute de mii, putea foarte bine să scoată şi mai mult.

— Da, am înţeles, spuse Bellmann. Vrei să scoţi ceva mai mult şi crezi că avocatul tău e mai capabil decât tine să facă acest lucru. Ai cu siguranţă dreptate. La cât anume te gândeai?

Din nou o cădere. Bellmann era prea puternic, prea rapid; nu era corect, simţea Lordul Wytham... Dar ce putea să spună acum? Dacă dădea înapoi, părea slab, dacă cerea prea puţin, pierdea o avere; dacă cerea prea mult, pierdea tot. Mintea îi fugea ca un şobolan de-a lungul unui şir de cifre care se termina cu un şir de zerouri.

— Trebuie... să mă protejez, zise el cu grijă. Proprietatea. Casa din Cavendish Square. Toate costă... Fără capital...

Bellmann nu spuse nimic. Nu avea de gând să ajute. Lordul Wytham trase adânc aer în piept.

— Două sute cincizeci de mii de lire.

Era jumătate din suma pe care ar fi vrut s-o ceară.

— Foarte bine, spuse Bellmann. Pare satisfăcător. Suntem de acord că valoarea fiicei tale este de şase sute cincizeci de mii de lire. O să-ţi plătesc un cec de cincizeci de mii de lire când va fi anunţată logodna; suma îţi va permite să acoperi datoriile cele mai presante şi va fi un gaj pentru celelalte. Restul din prima sumă asupra căreia am fost de acord, şi anume trei sute cincizeci de mii de lire, îţi vor fi plătiţi în dimineaţa nunţii. Suma extra, cele două sute cinci zeci de mii de lire îţi vor fi plătite în dimineaţa de după în funcţie de cât sunt de satisfăcut de starea lui Lady Mary. Trebuie să fiu mai clar?

Aceasta era cea mai grea cădere, şi de data asta calul îl călcase în picioare. Bellmann spunea că, dacă Lady Mary nu era virgină, nu mai primea restul de bani. Lordul Wytham se simţea rău şi se auzi scâncind, era prea crud, prea ruşinos, prea mult de îndurat... Oamenii nu ar fi trebuit să se poarte astfel... Bătut, uluit, de-abia putea să gândească, se simţea confuz.

— Vrei să vorbeşti cu fiica mea? întrebă el slab.

— Sigur.

— Dacă... dacă...

— Dacă refuză? zise Bellmann.

Lordul Wytham încuviinţă din cap. Nu putea să o spună.

— Dacă îmi refuză cererea în căsătorie, atunci o să-i respect, desigur, dorinţa. Problema e numai alegerea ei. Nu eşti de acord?

— Oh, desigur!

Vocea Lordului Wytham de-abia putea fi auzită. Ştia ce presupunea asta.

— Atunci, cu permisiunea dumitale, o să fac o vizită în Cavendish Square vineri dimineaţă ca să-i prezint propunerea lui Lady Mary.

Azi e marţi. Trei zile.

Lordul Wytham înghiţi. În ochii lui cu gene lungi, avea câte-o lacrimă.

— Da, spuse el răguşit. Desigur.

— Atunci ne-am înţeles. Acum să trecem la afaceri. O să facem un contract pentru angajarea ta ca director în zilele ce urmează, dar între timp o să-ţi spun câte ceva despre compania căreia i te alături. Cred că o să ţi se pară interesant. Se numeşte North Star Limited.

Bellmann se aplecă să ia nişte hârtii dintr-un sertar şi, în timp ce se uita în altă parte, Lordul Wytham îşi trecu mâna peste ochi. Demiterea lui din Cabinet îl duruse, dar aceste douăzeci de minute cu Bellmann îl duseseră dincolo de limitele durerii într-o regiune despre care nici nu visase vreodată că ar exista, unde decenţa, demnitatea şi corectitudinea erau spulberate ca frunzele moarte. De unde era să ştie că înainte de sfârşitul dimineţii îşi va fi vândut fiica – şi mai rău (gândul îl fulgeră asemenea unui val de otravă) pentru mai puţin decât ar fi făcut-o? Dacă cerea un milion?

Dar nu l-ar fi obţinut. Bellmann ştia tot, nu avea cum să bată un om ca el. Lordul Wytham se simţea ca şi cum şi-ar fi vândut sufletul şi află (având toată eternitatea să se gândească la asta) că preţul pe care-l obţinuse pentru asta nu era mai mult de o gură de cenuşă.

Bellmann împrăştie nişte hârtii pe birou. Lordul Wytham

îşi adună faţa frumoasă şi slăbită într-o expresie interesată şi se aplecă înainte, încercând să asculte, în timp ce Bellmann începu să explice.

CAPITOLUL OPT

Declaraţie de război

Ultima melodramă a lui Jim, *Vampirul din Limehouse,* îi fusese trimisă înapoi de la Teatrul Lyceum cu un bileţel din partea cuiva pe nume Bram Stoker, directorul.

— Ce crezi, domnule Webster? întrebă el. Îi place sau crede că-i o tâmpenie?

Webster Garland luă scrisoarea şi citi cu voce tare:

> Dragă domnule Taylor,
>
> Mulţumesc că mi-ai permis să citesc farsa dumitale Vampirul din Limehouse. Regret că programul companiei este încărcat în următorii doi ani, deci nu putem să o punem în scenă. Însă consider că are o viaţă şi o vigoare de neegalat, deşi cred că vampirii, ca subiect, sunt demodaţi.
>
> Al dumitale etc...

— Nu ştiu, Jim. Măcar s-a obosit să scrie.

— Poate că ar trebui să merg să i-o citesc eu. Probabil că a ratat jumătate din părţile bune.

— E cea cu paznicii de depozit care sug sânge şi şalupa plină de cadavre?

— Mda. A numit-o farsă. E o tragedie sângeroasă, farsă pe naiba...

— Sângeros e cuvântul potrivit, spuse Frederick. E plină de sânge de la început până la sfârşit. Nu e piesă de teatru – e sângerete.

— Poţi să râzi, amice, spuse Jim supărat. O să fac avere. O să-mi apară numele înconjurat de lumini.

— Lumini şi ficat, dacă o să-ţi fie recunoscută piesa asta, spuse Frederick.

Era miercuri dimineaţa, iar magazinul era plin. Solemn, domnul Blaine, managerul, şi asistentul lui, Wilfred, serveau clienţii care voiau să cumpere aparate de fotografiat şi substanţe chimice, în timp ce rafinata domnişoară Renshaw, la o altă tejghea, se ocupa de programările pentru portrete şi alte comisioane. Alături de ei, personalul era compus din Arthur Potts, un bărbat vesel de vârstă mijlocie care încărca aparatele, aranja studioul, ducea echipamentul când ieşeau afară, developa, imprima şi-l ajuta pe Frederick să facă piesele care nu puteau fi cumpărate; şi mai era un băiat de vârsta lui Jim, pe nume Herbert. Îl angajaseră ca asistent general şi descoperiseră că era o cauză pierdută – încet, uituc şi împiedicat. Dar avea un suflet foarte bun şi nici Frederick, nici Sally sau Webster nu puteau să renunţe la el.

În timp ce Frederick stătea în spatele magazinului prosper, cu angajaţii ocupaţi şi reputaţia în creştere, studioul frumos mobilat şi aerul de eficienţă şi optimism, se gândi la ziua în care Sally sosise pentru prima dată: sfioasă, agitată şi în mare necaz. Frederick era în mijlocul unei certe aprinse cu sora lui; locul arăta sărăcăcios – jumătate din rafturi erau goale şi ruina se apropia cu fiecare zi care trecea. Dar cu ajutorul unor stereografii comice, care se vânduseră surprinzător de bine, reuşiseră să rămână la suprafaţă; iar când Sally investise nişte bani în afacere, începuseră să prospereze. Renunţaseră la stereografii acum; piaţa se diminuase şi zilele acestea erau la modă portretele mici. Dar nu mai aveau loc. În curând, vor avea nevoie să se extindă sau chiar să deschidă o altă sucursală.

Frederick îşi căută ceasul, înjură când îşi aminti că era încă la Mackinnon şi se uită la ceasul de deasupra tejghelei. Aştepta ca Sally să vină; avea sentimentul că plănuia ceva ce nu-i spusese şi aceasta-l îngrijora.

Managerul era la tejghea, scriind o comandă de hârtie fotografică. Frederick se duse la el.

— Domnule Blaine, spuse el, domnişoara Lockhart nu a

trecut pe-aici de dimineaţă nu-i aşa?

— Nu, din păcate, domnule Garland, veni răspunsul trist al domnului Blaine. Voiam să aduc în discuţie posibilitatea de a angaja un secretar. Mă tem că prietenul dumneavoastră, Herbert, nu este prea talentat în domeniul acesta şi toată lumea e deja foarte ocupată. Ce credeţi despre acest lucru?

— O idee bună. Dar îi putem oferi condiţii propice de lucru? În depozit nu e loc nici pentru o pisică. Ar fi nevoie de un birou. Şi o maşină de scris – toţi folosesc aşa ceva acum.

— Da... domnule Garland, poate că ar fi nevoie să ne extindem.

— Ciudat. Exact la asta mă gândeam şi eu acum un minut. Dar uite eu acum ies. Dacă vine domnişoara Lockhart, vorbeşte-i despre asta. Şi transmite-i dragostea mea.

Se duse să-şi ia haina şi luă un tren spre Streatham.

Nellie Budd îşi hrănea pisicile. Fiecare dintre ele, îi explică ea lui Frederick, era reîncarnarea unui faraon egiptean. Doamna era destul de practică, aşa cum şi-o amintea: cu ochii scânteietori, privind cu admiraţie spre ceea ce fără îndoială ar fi numit alura lui virilă.

Frederick hotărî să intre direct în subiect.

— Doamnă Budd, spuse el, odată aşezaţi pe o canapea confortabilă în salonul ei, seara trecută am venit la o şedinţă de-a dumitale în Streatham şi ţi-am făcut o poză. Ceea ce faci în întuneric nu mă interesează deloc, iar dacă prietenii dumitale sunt destul de creduli ca să cadă în capcană, e problema lor. Dar e o fotografie drăguţă; pe masă e o mână falsă, un fir duce la tamburină, şi nu prea îndrăznesc să-mi imaginez ce face piciorul dumitale drept... Pe scurt, doamnă Budd, te şantajez.

Femeia îi zâmbi şmechereşte.

— Continuă!

Vocea ei avea o tentă nordică – Lancashire sau Yorkshire, Frederick nu-şi dădea seama, de vreme ce era

plăcută şi rafinată totodată.

— Un tânăr arătos ca tine! Nu e nevoie să mă şantajezi, dragule! Doar întreabă-mă frumos. Ce doreşti?

— O, bun. Oricum nu aveam de gând să o fac. Mă interesează ce ai spus în transă – transa adevărată. Îţi aminteşti?

Femeia tăcu un moment. Privirea îi părea îngrijorată, apoi aceasta trecu şi ochii-i scânteiară din nou.

— Măi să fie, îmi ceri asta. A fost una dintre manifestările mele, nu-i aşa? Am manifestările astea de câţiva ani. Asta m-a făcut să intru în jocul de-a mediumul. Asta şi Josiah, fostul meu soţ, Dumnezeu să-l odihnească. Scamator. M-a învăţat trucuri care te-ar uimi. Aşa că atunci când e vorba de a face zgomot cu o tamburină şi de a strânge mâini în întuneric, Nellie Budd e destul de bună.

— Fascinant! Eşti bună şi la evitat întrebări, doamnă Budd! Ce poţi spune despre manifestările astea ale dumitale?

— Sincer, dragule, nu am nici cea mai vagă idee. Mă scufund şi ameţesc câteva minute, apoi îmi revin, dar nu-mi amintesc ce-am spus. De ce?

Frederick îşi dădu seama că o place. Hotărî să-i spună câte ceva:

— Ai auzit vreodată de un anume domn Bellmann?

— Niciodată, zise ea, clătinând din cap.

— Sau o companie numită North Star?

— Mă tem că nu înseamnă nimic pentru mine, scumpete.

— Uite, o să-ţi citesc ce-ai zis.

Scoase din buzunar foaia împachetată cu scrisul lui Jim şi-i citi rar, cu voce tare. Când termină, se uită la ea şi o întrebă:

— Înseamnă ceva pentru dumneata toate astea?

Ea părea distrată.

— Eu am zis toate alea? Ce de prostii!

— Chiar nu ştii de unde vin toate astea?

Probabil, e ceea ce se numeşte telepatie. Pesemne că citesc mintea cuiva. Doamne, nu ştiu. Ştiu la fel de multe

despre coşciuge de gheaţă şi scântei ca bărbatul din lună. De ce vrei să ştii până la urmă?

— Unul dintre membrii Ligii Spiritiste e funcţionar într-o firmă din oraş şi e îngrijorat în legătură cu unele dintre lucrurile pe care le-a auzit de la dumneata. Par să fie informaţii secrete. Crede că se va auzi despre ele şi el va fi considerat vinovat.

— Sunt de-a dreptul uimită! Deci toate astea au legătură cu afacerile.

— Unele dintre ele, spuse Frederick. Iar restul nu ştim sigur.

Apoi îi trecu prin minte un gând:

— Nu cunoşti un tip pe nume Mackinnon, nu-i aşa?

Asta o luă prin surprindere. Făcu ochii mari şi se aşeză înapoi pe canapea.

— Alistair Mackinnon? zise ea. Avea vocea slabă. Cel pe care-l numesc Vrăjitorul din Nord?

— El. Acest Bellmann de care ţi-am spus se pare că-l urmăreşte pe Mackinnon dintr-un anume motiv. Ştii ceva despre el? Despre Mackinnon, vreau să spun.

Ea clătină din cap.

— L-am... l-am văzut la teatru. Uimitor de isteţ. Dar nu e de încredere. Nu ca Josiah al meu, deşi Josiah nu se apropia nici pe departe în ceea ce priveşte magia. Dar nu ştiu nimic de acest Bellmann.

— Sau... Se gândi la seara petrecută la Lady Harborough. Dar despre un bărbat pe nume Wytham?

De data aceasta fu de-a dreptul surprinsă. Îşi ţinu respiraţia şi-şi duse mâna la piept, iar Frederick observă că se făcuse palidă pe sub pudra de machiaj.

— Wytham? spuse ea. Nu cumva Johnny Wytham?

— Cunoşti pe cineva cu numele acesta?

— Johnny Wytham. Lordul Wytham – aşa se numeşte acum. Era Johnny Kennett când l-am cunoscut eu – când lucram la teatru vreau să spun. M-a cerut în căsătorie şi apoi... Oh, am avut un soţ bun, pe Josiah. Dar Johnny Wytham era... plin de graţie şi veselie pe-atunci... şi arăta aşa de bine! Doamne, ce chipeş era! Straşnic...

Probabil că fusese o fată încântătoare, se gândi Frederick; nu chiar drăguţă, dar plină de viaţă, vigoare şi veselie.

— Uită-te, îi zise ea şi deschise un sertar de la o masă mică.

Scoase o fotografie dintr-o ramă argintie. Erau două fete zâmbitoare şi dolofane la vreo douăzeci sau douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcate în rochii de balet, care-şi arătau picioarele bine făcute. Erau gemene identice. Sub ea scria: „Domnişoara Nellie şi domnişoara Jessie Saxon”.

— Cea din stânga sunt eu, zise ea. Jessie e încă la teatru, undeva prin nord. Făceam o pereche drăguţă, nu-i aşa?

Cu siguranţă. Şi sora dumitale l-a întâlnit pe Lordul Wytham?

— Da, l-a cunoscut, dar era preferatul meu... Cine ştie, hm? Aş fi putut să fiu Lady Wytham azi dacă lucrurile se întâmplau altfel.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ciudat că întrebi, zise ea.

Se ridică şi se duse la fereastră ca şi cum ar fi fost jenată. Pisica arămie, Ramses, sări pe canapea şi se ghemui în locul cald de unde se ridicase femeia. Doamna Budd luă un ciucure de la draperie şi-l răsuci absentă în mână, uitându-se afară, pe fereastră, spre strada tăcută.

— Da? spuse Frederick.

— Vara trecută. În Scoţia. La... la curse. Dar am trecut numai unul pe lângă altul şi ne-am salutat; nu putea să vorbească, fiind cu familia, şi... Asta a fost tot.

— E vreo legătură între el şi Bellmann? Sau între el şi Mackinnon? Am menţionat numele lui numai pentru că i-am văzut pe toţi trei în acelaşi loc noaptea trecută.

— Nu, zise ea. Nu-mi imaginez. Nu ştiu cine e acest Bellmann.

Se uita încă în depărtare. Frederick lăsă momentul de linişte să se prelungească, iar apoi spuse:

Ei bine, mulţumesc oricum, doamnă Budd. Dacă vă amintiţi ceva, v-aş fi recunoscător dacă m-aţi anunţa. Iată

adresa mea...

Puse o carte de vizită pe masă şi se ridică să plece. Femeia se întoarse, iar Frederick observă că toată sprinteneala ei şi scânteia din ochi dispăruseră; acum arăta aproape ca o femeie în vârstă, pudrată, machiată şi înfricoşată.

— Hei, zise ea. Ţi-am răspuns la toate întrebările, iar tu nu mi-ai spus nimic. Cine eşti? Cu ce te ocupi?

— Sunt detectiv particular, răspunse el. Lucrez la două cazuri acum şi par să se unească în mod ciudat. Mă anunţi dacă îţi vine ceva în minte, da?

Ea dădu din cap că da.

— O să încerc, zise ea. O să încerc să-mi amintesc. Dar ştii cum e, lucrurile astea îţi ies din minte... Dacă-mi amintesc ceva, îţi scriu un bilet. Bine, dragule?

Îl conduse la uşă cu un zâmbet fals luminos şi-şi luă rămas-bun.

Între timp, Sally se ducea la Axel Bellmann.

Decisese că nu are nimic de pierdut dacă preia iniţiativa şi că asta ar putea să-l dezechilibreze pentru o vreme. Era o tactică pe care o învăţase tatăl ei. O folosea atunci când juca şah cu Webster. Uneori funcţiona.

Ajunse cu Chaka la Casa Baltică la ora zece. Afară era un portar voinic; acesta o salută şi nu o opri să intre. Avea o expresie de o prostie monumentală, iar ea se gândi că portarii erau angajaţi în funcţie de măsura taliei, nu de creier.

Uşierul din interior era mai iute la minte.

— Mă scuzaţi, domnişoară, spuse el. E imposibil. Nimeni nu poate merge la domnul Bellmann dacă nu am trecută o programare aici în caiet.

Clătină din cap şi-i blocă drumul.

— Chaka, spuse Sally şi-i dădu drumul din zgradă.

Animalul mârâi şi înaintă câţiva paşi spre uşier.

— Bine, bine! Mergeţi! Să vedem, domnişoara...

Sally prinse din nou câinele, iar bărbatul fugi să caute pe cineva cu autoritate. Se întoarse cu un tânăr cu mustaţă

care întinse mâinile şi spuse:

— Domnişoara Lockhart, nu-i aşa? Regret nespus, dar domnul Bellmann nu e disponibil în momentul de faţă.

— Nu-i nimic. Pot să aştept cinci minute.

— Am înţeles! Ce animal minunat! Irlandez? întrebă el, zâmbind din nou.

Era un zâmbet cald şi cu totul fals.

Întinse o mână îngrijită spre capul câinelui.

— Din nefericire, nu e o chestiune de cinci minute... *Doamne!* Ajutaţi-mă! Dă-mi drumul... ahh!... ahhh!

Chaka îi prinsese mâna şi o ronţăia ca pe un şobolan.

Nu mi-aş face griji, spuse Sally. O să vă dea drumul imediat. Îi place numai carnea adevărată.

La auzul vocii ei calme, câinele îi dădu drumul şi se aşeză mulţumit, uitându-se în sus la ea, fericit. Tânărul se clătină spre un scaun şi se aruncă în el, ţinându-şi mâna.

— Uite! spuse el. Mi-a dat sângele.

— Ce surprinzător! Poate că domnul Bellmann a terminat ceea ce făcea acum un moment. Vrei să mergi şi să-i spui că sunt aici şi aş vrea să-l văd imediat?

Tremurând şi incapabil să vorbească, tânărul se ridică în picioare şi plecă grăbit. Uşierul stătea în hol, uitându-se pe după uşă, apoi retrăgându-se din nou.

Trecură două minute. Sally căută în geantă cartea de vizită pe care i-o dăduse Frederick, cu adresa lui Nellie Budd; se gândi că poate va merge să-i facă o vizită după ce vorbea cu domnul Bellman. Apoi auzi paşi pe coridor şi băgă cartea de vizită în mănuşă. Se deschise uşa şi intră un bărbat de vârstă mijlocie, voinic. Din modul în care se purta, se vedea că e cineva important în companie, nu doar bine îmbrăcat ca primul bărbat.

Chaka stătea nemişcat la picioarele lui Sally. Fără ameninţări de data asta: altă tactică. Zâmbi şi-i întinse mâna.

Uşor zăpăcit, bărbatul o luă.

— Am înţeles că vreţi să vă întâlniţi cu domnul Bellmann, spuse el. Daţi-mi voie să vă fac o programare. Poate îmi puteţi spune care este problema ca să...

— Singura programare pe care am s-o fac va fi aceea de a-l vedea pe domnul Bellmann în trei minute. Altfel, o să merg la *Pall Mall Gazette* şi o să le spun exact tot ce ştiu despre legătura domnului Bellmann cu lichidarea Companiei Suedeze de Chibrituri. Vorbesc serios. Trei minute.

— Eu...

Înghiţi şi plecă. De fapt, Sally nu ştia nimic sigur; fuseseră zvonuri, şoapte despre neregularităţi, dar nimic concret. Oricum, păru să funcţioneze. Două minute şi jumătate mai târziu, fu condusă în biroul lui Axel Bellmann. Acesta nu se ridică în picioare.

— Ei bine? spuse el. Te-am avertizat, domnişoară Lockhart!

— Ce m-ai avertizat mai exact? Să stabilim mai clar, domnule Bellmann! Ce anume trebuie să nu mai fac şi ce anume o să faci dacă nu mă opresc?

Se aşeză calm, deşi inima îi bătea cu putere. Bellmann era o prezenţă puternică. Îi amintea de impresia de nemişcare a unui dinam uriaş care se învârteşte atât de repede, că pare că nu se mişcă deloc. Se uită la ea.

— Trebuie să nu mai încerci să înţelegi probleme care sunt prea profunde pentru tine, spuse el după câteva momente. Iar dacă nu o faci, o să fac cunoscut tuturor care sunt în poziţia de a te ajuta sau de a te angaja că eşti o femeie imorală care trăieşte din câştiguri imorale.

— Poftim?

Expresia din jurul ochilor lui se schimbă în mod neplăcut; Sally îşi dădu seama că zâmbea. Deschise un sertar şi scoase un dosar colorat.

Am aici însemnări asupra vizitelor făcute de către bărbaţi neînsoţiti la tine la birou, în North Street. Luna trecută au fost făcute nu mai puţin de douăzeci şi patru de astfel de vizite. Numai noaptea trecută, ca să fiu mai exact, un bărbat a venit foarte târziu – la unu şi jumătate mai precis, i-ai dat tu însăşi drumul şi a stat mai mult de-o oră. Când secretarul meu, domnul Windlesham, a făcut o vizită la aşa-zisul dumitale birou, a observat că se afla acolo şi o

canapea mare printre alte mobile. Ca şi cum nu ar fi suficient, se ştie că eşti asociată cu un anume Webster Garland, un fotograf care are ca specialitate fotografierea, cum să spun, fotografierea de nuduri.

Sally îşi muşcă buza îndemnându-se să aibă grijă.

— Te înşeli, spuse ea cât putu de calm. Domnul Garland e specializat în realizarea de portrete de fapt. Iar în ceea ce priveşte restul, absurdităţile acestea, dacă astea-s cele mai grele arme pentru a te lupta cu mine, poţi să şi renunţi deja.

El ridică din sprâncene.

— Ce naivă eşti! Vei afla foarte curând cât de mult rău pot să facă astfel de acuzaţii. O tânără, singură, făcând bani... asociaţi cu reputaţie proastă...

Zâmbi din nou, iar ea se înfioră, pentru că Bellmann avea dreptate. Nu aveai apărare în faţa unor astfel de defăimări.

— Nu vreau să pierd timpul, domnule Bellmann, spuse ea. Dacă mai vin să te văd, ai face bine să mă primeşti imediat. Acum, la subiect: implicarea dumitale în Compania de Navigaţie Anglo-Baltică a costat-o pe o clientă de-a mea toţi banii pe care-i economisise. Este vorba de domnişoara Susan Walsh. A fost profesoară. O femeie de treabă. Şi-a consacrat viaţa elevilor şi educării fetelor. Nu a pricinuit rău nimănui, ci a făcut doar mult bine, iar acum că a ieşit la pensie are dreptul să trăiască din banii economisiţi. Am sfătuit-o să investească în Compania Anglo-Baltică. Acum vezi de ce e problema dumitale? Ai ruinat compania intenţionat şi prin furt. Făcând asta, ai lăsat pe mulţi fără bani şi toţi merită să fie despăgubiţi; dar nu sunt toţi clienţii mei. Vreau un cec, vă rog, cu suma de trei mii, două sute patruzeci de lire care să fie plătit domnişoarei Susan Walsh. Suma e scrisă aici.

Puse o hârtie pe birou. El nu se mişcă.

Chaka, la picioarele ei, mârâi încet.

Dintr-odată, Bellmann se mişcă. Deschise hârtia, o citi şi dintr-o mişcare o rupse şi o aruncă la coş. Faţa lui palidă

deveni mai întunecată.

— Ieşi afară! spuse el.

— Fără cec? Bănuiesc că mi-l vei trimite. Ştii unde e biroul meu.

— N-o să-ţi trimit nimic.

— Foarte bine.

Sally îi făcu semn lui Chaka, iar acesta se ridică în picioare.

— Nu am de gând să fac schimb de afirmaţii false. E un joc prostesc. Ştiu destule despre dumneata acum ca să scriu un articol interesant în ziar: North Star, spre exemplu, Nordenfels. Ce mai e, ştiu unde să caut şi asta o să fac, iar când voi afla ce faci, o să public totul. O să primesc banii, domnule Bellmann, să nu faci greşeala de a crede că nu.

— Eu nu fac greşeli.

— Eu cred că ai făcut. Bună dimineaţa.

El nu răspunse. Nimeni nu se apropie de ea când părăsi clădirea. Avu nevoie de o jumătate de oră într-o ceainărie, un chec cu coacăze şi o ceaşcă de ceai ca să se oprească din tremurat. Apoi se trezi că se întreabă, spre propria supărare, dacă nu cumva ea a fost cea care a făcut greşeala la urma urmei.

Imediat ce Sally plecă, Bellmann ieşi de după birou şi luă cartea de vizită care-i căzuse din mănuşă, pe covor. Nu spusese nimic când o văzuse căzând. Se opri să o citească:

Doamna Budd
Tollbooth Road nr. 147
Streatham

Bătu cu degetele în birou un moment, două, apoi trimise după domnul Windlesham.

CAPITOLUL NOUĂ

Levănţica

Jim Taylor considera că are un interes în problema lui Alistair Mackinnon cam ca şi cum ar fi cumpărat acţiuni la ea. În ciuda antipatiei pe care o avea pentru el, nu se putu abţine să se simtă enervat când Frederick îi spuse că l-a pierdut; iar când Frederick răspunse că nimeni n-avea cum să ţină pasul cu un om care se putea transforma în fum şi se scurgea pe gaura cheii, Jim îi spuse că probabil îşi pierde îndemânarea, de vreme ce nu putea să aibă grijă de propriul ceas. Următorii aveau să fie pantalonii.

Aşa că se hotărî să-l caute el însuşi pe Mackinnon. Sună la fiecare casă din Oakly Street, Chelsea, unde spusese Mackinnon că locuieşte, dar nu-l găsi; încercă la directorul teatrului de unde-l salvase şi acesta îi spuse că nimeni nu-i ştia adresa; merse la alte câteva teatre în caz că apărea Mackinnon pe-acolo sub alte nume, dar nici aici nu avu noroc.

Cu toate acestea nu se dădu bătut. Strânsese în scurta lui viaţă dezordonată un număr impresionant de cunoştinţe: delincvenţi, persoane din sport, teatru şi chiar câţiva oameni respectabili; şi toţi erau legaţi prin serviciile făcute sau primite – ponturi la curse, împrumuturi de jumătate de coroană, atenţionări că poliţaiul de la colţ se uită în direcţia asta şi aşa mai departe; şi nu erau multe pe care Jim nu le putea afla dacă voia.

Aşa se face că în seara zilei în care Sally îl vizită pe Axel Bellmann, se afla la un bar din Deptford cu un omuleţ cu fular alb, care tresări când Jim îl bătu pe umăr.

— Salutare, Dippy! spuse Jim. Ce mai faci?

— Hm? A, tu eşti, Jim. Salut!

Dippy Lumseden se uită în jur pe furiş, dar la urma urmei asta făcea parte din meseria lui, fiind hoţ de buzunare.

— Ascultă, Dippy, spuse Jim. Încerc să găsesc un tip. Un tip pe nume Mackinnon – un magician. Scoţian. A fost la teatru un an sau doi. Poate că l-ai văzut.

Dippy dădu din cap că da.

— L-am văzut. Şi ştiu şi unde e.

— Hm? Unde?

Hoţul de buzunare îşi frecă degetele unul de altul.

— Cât valorează? întrebă el.

— Valorează cât Felspar, spuse Jim. Îmi eşti dator încă, ai uitat?

Felspar era un cal cu care câştigaseră la pariuri şi le adusese o sumă frumoasă. Jim fusese cu pontul datorită unui jocheu pe care-l cunoştea.

Dippy dădu din cap filosofic.

— Corect, spuse el. Stă în Lambeth. Un loc murdar care se numeşte Allen’s Yard. Cu o vacă grasă irlandeză pe nume doamna Mooney. L-am văzut noaptea trecută – am ştiut cine e fiindcă l-am văzut la teatrul Gatti într-o seară. De ce-l cauţi?

— A furat un ceas. Dar nu e în categoria ta, Dippy – nu te teme de competiţie din partea lui.

— A, bun, prietene! Dar nu m-ai văzut în seara asta, nu uita. Şi eu nu l-am văzut. Trebuie să am grijă de mine.

— Sigur, Dippy, spuse Jim. Încă o halbă?

Dar Dippy dădu din cap că nu. Nu-şi permitea să stea prea mult în niciun bar, spuse el, din motive profesionale. Înghiţi restul băuturii şi plecă; şi, după un minut şi ceva de flirtat cu chelneriţa, aşa făcu şi Jim.

Casa doamnei Mooney era o dărăpănătură urât mirositoare care nu se prăbuşea în Allen’s Yard doar pentru că nu era spaţiu. Lumina slabă care ajungea în curte de afară şi de la ferestrele obscure ale casei arăta că podeaua era într-o stare ceva mai bună decât o hazna, dar asta nu părea s-o îngrijoreze pe fetiţa roşcată care se juca în picioarele goale în prag. Aceasta îşi învăţa păpuşa bunele maniere pocnind-o în cap, în timp ce rumenea nişte hering la o lampă fumegândă.

— Doamna Mooney e înăuntru? întrebă Jim.

Fetiţa se uită în sus, rânjind. Jim să-i aplice acelaşi tratament ca ea păpuşii.

— Am întrebat dacă doamna Mooney e înăuntru, faţă de şobolan!

Fata deveni mai interesată.

— Ţi-ai pierdut flaşneta? întrebă ea. Unde-ţi sunt geaca roşie şi gamela?

Jim se stăpâni.

— Uite ce-i, faţă de morcov, mişcă-te sau îţi dau o scatoalcă de-ţi ajunge până la Crăciun, spuse el.

Puştoaica scoase o bucată de peşte din gură şi ţipă:

— Mătuşică Mary!

Apoi o băgă la loc. Se uită în continuare dispreţuitoare la Jim în timp ce acesta se mişca de colo-colo în căutarea unui loc uscat pe care să stea.

— Îţi place să dansezi aşa? întrebă ea.

Jim mârâi şi era gata să o pocnească, însă exact atunci apăru o femeie imensă în uşă, blocând aproape toată lumina slabă care venea din interior. Dinspre ea se simţea un val puternic de gin.

— Cine eşti? zise ea.

— Îl caut pe Mackinnon, spuse Jim.

— Nu am auzit niciodată de el.

— Scoţian. Slăbănog cu ochii negri. A fost pe-aici câteva zile, aşa mi s-a spus. Un scamator.

— Ce vrei de la el?

— Este sau nu?

Se gândi un moment zăpăcită.

— Nu e, zise ea. Şi nu l-a văzut nimeni.

— Bun, atunci spune-i când vine că l-a căutat Jim. Ai înţeles?

— Ţi-am spus că nu-i aici.

— Nu, sigur că nu. Nici nu m-am gândit că ar fi. Numai că, dacă apare într-o zi, spune-i că l-am căutat. Bine?

Femeia se mai uită o dată la el, apoi plecă fără să spună un cuvânt.

— Nebună beată, ridică din umeri fetiţa.

— Ai grijă cum te porţi, spuse Jim. Când vorbeşti aşa de cei mai în vârstă.

Fata scoase din nou peştele din gură, se uită la el tăcută un moment, apoi scoase un şuvoi de cuvinte dintre cele mai murdare, cele mai neruşinate pe care le auzise el

vreodată. Continuă timp de două minute şi jumătate fără să se repete. Despre el, faţa lui, manierele şi strămoşii lui, hainele şi mintea lui care erau comparate în mod nefavorabil cu părţi ale corpului omenesc, părţi ale corpurilor animale, cu duhoarea care se ridică din peşti morţi, cu abcese, cu gazele intestinale şi cu alte multe lucruri neplăcute. Jim rămăsese cu gura căscată şi asta nu se întâmpla foarte des.

Băgă mâna în buzunar.

— Uite, spuse el, întinzându-i o monedă. Eşti specialistă. Nu am auzit niciodată asemenea talent.

Fetiţa luă moneda – după care el o pocni peste cap şi o trânti pe jos.

— Dar trebuie să fii mai rapidă de-atât, adăugă el. Pa, pa!

Ea îi spuse ce să facă şi unde să se ducă şi apoi strigă:

— *Şi* l-ai ratat pe amicul tău. Tocmai a şters-o. Ea i-a spus că ai venit. Acum cine e lent?

Şi cu un chicotit ca de vrăjitoare fugi şi dădu colţul în curte.

Jim blestemă şi intră în fugă în casă. Singura lumină venea de la o lumânare de pe o masă şubredă; el o înşfăcă, acoperi flacăra şi urcă pe scara îngustă.

Mirosurile care-l întâmpinară nu-i erau plăcute nici măcar fetiţei; cum de le suporta mofturosul de Mackinnon? Iar clădirea era un labirint. Din întuneric îl priveau feţe ofilite ca ale unor şobolani, murdare, brutale – uşile erau deschise sau lipseau – bucăţi de pânză de sac se dădeau la o parte pentru a dezvălui familii întregi: şase, şapte, opt sau chiar mai multe persoane dormind, mâncând, căzuţi în apatie sau chiar morţi.

Dar Mackinnon nu era. Femeia cea monstruoasă, cu o sticlă de rom, stătea ca o cloşcă pe ouă incapabilă să se mişte. Trecu pe lângă ea, spre ultima cameră – şi o găsi goală.

Femeia râse răguşit.

— Unde s-a dus? întrebă Jim.

— Afară, spuse ea, horcăind.

Era tentat să-i dea un şut. Fără vreun cuvânt, trecu pe lângă ea şi ieşi din casă.

Stătu în întunericul curţii – acum mai întunecată, pentru că suflase în lumânare. Casa era tăcută în spatele lui; fetiţa dispăruse – şi lui i se făcu pielea de găină.

Mai era cineva în curte.

Era sigur de asta deşi nu putea auzi sau vedea pe nimeni. Stătu nemişcat, blestemându-şi prostia, şi băgă uşor mâna-n buzunar după placa pentru degete pe care o avea mereu la el.

Apoi simţi o mână uşoară pe braţ, iar o voce de femeie spuse:

— Aşteaptă...

Înmărmuri. Inima îi bătea tare. Vedea numai sclipirea umedă a unui zid de cărămidă din afara curţii; în interior nu era decât întuneric.

— Eşti prieten, zise vocea. A vorbit de tine. Vino cu mine.

Era ca un vis. O siluetă ce purta şal şi mantie alunecă pe lângă el şi-i ceru s-o urmeze, iar el o făcu, neajutorat.

Femeia aprinse o lumânare într-o cameră mică, ordonată, nu departe. Şalul îi căzu înainte pe faţă când se aplecă să facă acest lucru, apoi murmură:

— Te rog.

Jim stătea uimit în timp ce ea-şi lăsă şalul mai jos. Apoi înţelese. Un semn din naştere de culoare vineţie i se întindea pe jumătate din faţă. Avea ochii calzi şi frumoşi, dar expresia lor îi spunea care era expresia lui şi se simţi ruşinat.

— Îmi pare rău, zise el. Cine eşti?

— Te rog, ia loc. Te-am auzit vorbind de el cu doamna Mooney. Nu m-am putut abţine...

Jim se aşează la masă, pe care era pusă o faţă de masă din pânză delicat brodată. Tot ce se vedea în jur era drăguţ, uşor demodat, iar în aer plutea un miros slab de levănţică. Şi ea era delicată; nu avea accent de East End, ci de Tyneside. Se întrebă dacă era din Newcastle. Durham? Iar

vocea îi era blândă şi muzicală. Fata se aşează la masă în faţa lui, uitându-se în jos.

— Îl iubesc, domnule Taylor, spuse ea.

— A! Asta era. Înţeleg acum.

— Mă numesc Isabel Meredith, continuă ea. Când a venit... Când a plecat de la serata dată de Lady Harborough, noaptea trecută, nici nu mai ştia ce face. A venit la mine pentru că odată... l-am ajutat în trecut. I-am dat nişte bani, puţini. Am foarte puţini, după cum vezi. Sunt cusătoreasă. Să fie nevoit să se ascundă aşa, un bărbat care are atâta talent... Dar e în mare pericol, domnule Taylor, un pericol îngrozitor. El... Ce poate să facă altceva?

— Poate să spună tot adevărul, asta poate să facă. Poate să vină în Burton Street – ştie unde – şi să vorbească cu mine şi cu amicul meu Fred Garland. Dacă e în pericol, ăsta-i cel mai bun lucru pe care poate să-l facă. Dar trebuie să spună adevărul.

Ea desena cu unghia pe material.

— Ştii, e foarte agitat, are o imaginaţie bogată, spuse ea după câteva momente. Ca artist, simte lucrurile mai mult decât noi toţi. Mai acut...

Jim nu spuse nimic. Singurul artist pe care-l cunoştea bine era Webster Garland, iar acesta era tare ca stânca; ceea ce-l deosebea era modul de a gândi şi ochiul minunat, nu faptul că ar fi fost aerian.

— Uite, spuse el în cele din urmă. Dacă era orice alt tip nu mă deranjam. Dar încercăm să aflăm ceva, nu despre Mackinnon, altceva, şi e amestecat în asta până peste cap. E vorba de fraudă, de mişmaşuri financiare, de prostii spiritiste, tot felul de ticăloşii – poate mai rău. Aşadar ce-a făcut? Şi cum de-ai ajuns să te amesteci cu el?

— L-am întâlnit în Newcastle, spuse ea. A fost drăguţ cu mine. Abia atunci începea. Mi-a spus că nu-şi poate folosi numele adevărat pe scenă – nu-l cheamă de fapt Mackinnon – pentru că tatăl lui va afla.

— Hm?

— Asta a spus.

— Atunci, cine e tatăl lui?

— Nu mi-a spus niciodată. Cineva important. Era vorba de o moştenire – o comoară a familiei, sau ceva de genul – şi a renunţat la tot pentru artă. Dar tatăl lui se temea că va aduce ruşinea asupra familiei, înţelegi.

— Hmmm, zise Jim, profund sceptic. Şi ce-i cu Bellman, ăsta, atunci? Cum de s-a amestecat în treburile lui?

Isabel Meredith se uită în altă parte.

— Cred, şopti ea, că ar putea fi vorba de o crimă.

— Continuă.

— Nu a spus niciodată direct. Dar... mi-a dat indicii şi semne... Are legătură cu asta.

Deschise un sertar şi scoase o cărticică de buzunar. Luă din ea o tăietură galbenă din ziar. Nu avea dată.

CRIMĂ SENZAŢIONALĂ
PĂSTRATĂ ÎN GHEAŢĂ

Luna trecută a fost făcută o descoperire senzaţională în pădurile din Siberia. Trupul unui bărbat a fost găsit de către un vânător, perfect conservat într-un râu îngheţat. La început, s-a crezut că victima a căzut în apă şi s-a înecat, dar în urma examinării s-a văzut că bărbatul a fost înjunghiat de mai multe ori în gât şi în piept.

Nu au existat indicii în legătură cu identitatea acestuia, dar dacă nu ar fi fost descoperit de vânător, cadavrul ar fi fost fără îndoială purtat spre nord de curenţi primăvara şi s-ar fi pierdut pentru totdeauna în oceanul Arctic.

Cazul a suscitat un interes deosebit în Rusia unde dispariţia...

Aici se termina foaia. Jim se uită în sus, frustrat. – Era pusă vreo dată? întrebă el.

Nu ştiu. Am găsit-o când... i-a căzut din buzunarul hainei. Când m-a văzut cu ea în mână, s-a făcut palid. Spunea că i-a adus nu ştiu ce viziune stranie în minte... De ce, domnule Taylor, are vreun înţeles pentru dumneata?

Jim îşi aminti vocea lui Nellie Budd în întunericul din

Streatham: „E acolo încă, într-un sicriu de gheaţă…” „Toate *se leagă,* se gândi el. Cadavrul din gheaţă, lupta din viziunea lui Mackinnon, sânge pe zăpadă.”

— Cunoşti o femeie pe nume Nellie Budd?

— Nu, spuse ea uimită. Cine e?

— E medium. Nu are nicio legătură cu Mackinnon, numai că tăietura asta din ziar se potriveşte cu ceva ce-a zis ea odată. Pot s-o păstrez?

Ea ezită. El îşi dădu seama că femeia n-ar fi vrut să renunţe la nimic ce-i aparţinea lui Mackinnon. Aceasta dădu din cap în semn că nu. Apoi el începu să scrie în caiet, iar ea zise:

— Pur şi simplu nu ştiu ce să fac, domnule Taylor. Îl iubesc atât de mult! Aş da orice să-l ajut – absolut orice... Tot ce-i aparţine e atât de preţios pentru mine! Aş fi vrut să câştig de-ajuns ca să-i ofer bani! Când mă gândesc că stă în acel loc oribil al doamnei Mooney, neputând să se arate – un artist, un artist mare ca el! Of, îmi pare rău! Probabil că pare ridicol, o femeie cu... Nu m-aş aştepta niciodată ca el să vrea... îmi pare rău. Nu trebuia să spun toate astea. Dar nu vorbesc cu nimeni şi sunt atât de singură!

Jim termină de copiat, bucuros că nu trebuie să o privească. Nu ştia ce să zică; emoţia ei era atât de goală şi de neajutorată! îşi trecu degetul de-a lungul broderiei, mintea i-o luase la goană.

— Tu faci astea?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Pot să ţi le vând la un preţ bun. Nu trebuie să locuieşti într-o cameră mică, sărăcăcioasă ca asta, câştigând câţiva pence. Ştiu la ce te gândeşti, faci asta ca să te ascunzi, nu-i aşa? Pun pariu că ieşi numai noaptea.

— E-adevărat. Dar...

— Ascultă, domnişoară Meredith, ceea ce mi-ai arătat în seara asta îmi e de mare ajutor. Nu ştiu dacă se va mai întoarce vreodată aici – am văzut că şi-a găsit un ascunziş în groapa aia împuţită şi o să ai noroc dacă o să-l mai vezi. Nu, spuse el, când ea începu să protesteze, nu am terminat. O să-ţi dau una dintre cărţile noastre de vizită şi o

să mai scriu o adresă pe spate, e o tânără, domnişoara Lockhart. Face parte din conducerea firmei – e de treabă. Dacă ai nevoie de cineva, fă-i o vizită. Iar dacă-l mai vezi pe Mackinnon spune-i să vină la noi. Bine? Sau anunţă-mă pe mine. E pentru binele lui, la urma urmei... Dacă facem lumină în povestea asta, poate să se întoarcă pe scenă, să facă şmecheriile lui, şi o să răsuflăm toţi uşuraţi.

După ce plecă din Lambeth se trezi că fluieră – făcuse progrese; dar apoi se gândi la viaţa ei ciudată, plină de pasiune şi singuratică şi se opri. Tâlhăria nu era ceva nou pentru el şi chiar şi crima era de înţeles şi clară. Dar iubirea era un mister.

Când se întoarse în Burton Street, se opri în magazinul întunecat, auzind voci ridicate din bucătărie. Sally era acolo şi nu era mulţumită de Fred, din câte părea.

Jim apăsă pe clanţă şi intră. Webster era aşezat calm lângă foc, fumând pipă, cu un pahar de whisky pe braţul scaunului, adâncit în una din revistele lui Jim. Chaka stătea la picioarele lui, muşcând dintr-un os, în timp ce Frederick şi Sally erau faţă în faţă la masă, furioşi şi cu vocile tremurânde.

— Bună seara, spuse Jim.

Nimeni nu-l observă. Se servi cu o sticlă de bere din cămară şi se aşează în faţa lui Webster.

— L-am găsit pe Mackinnon, spuse el, turnându-şi bere în cană. Şi ştiu ce face. Şi am aflat la ce se referea Nellie Budd. Pun pariu că e mai mult decât aţi făcut voi doi, prostuţi neajutoraţi! Vorbesc de unul singur, nu? Nimeni nu a auzit nimic din ce-am spus. Bine. Luă o înghiţitură din cană şi se uită la coperta revistei pe care o citea Webster. *Comoara de sub Stânca Scheletelor,* zise el, iar Webster se uită la el. Banda lui Clancy a pus-o acolo după ce au prădat banca. Dick Fiorosul se deghizează ca tâlhar şi se alătură bandei. Ned Buckeye – noul tâlhar – e Dick Fiorosul, numai că se presupune că nu sfii.

Webster aruncă revista, exasperat.

— De ce mi-ai spus? Ai stricat surpriza.

— Trebuia să te trezesc cumva. Ce e cu ăştia doi?

Webster se uită la Frederick şi Sally.

— Nu ştiu, zise el. Nu am ascultat. Mă delectam cu Dick Fiorosul. Se ceartă sau ce?

Frederick lovi cu pumnul în masă.

— Dacă ai avea minte... spunea el.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie despre minte, răspunse Sally cu buzele strânse. Ţi-am spus să nu-mi stai în cale, nu-i aşa? Dacă vrei să lucrăm împreună la caz...

— Gura închisă, amândoi! spuse Jim tare. Nu am mai auzit niciodată aşa scandal. Dacă vreţi să aflaţi veşti, staţi jos şi ascultaţi-mă.

Rămaseră un moment locului, cu ostilitate, apoi Frederick îi împinse lui Sally un scaun, iar el se ghemui pe un taburet. Sally se aşeză.

— Ei bine? spuse ea.

Jim le povesti despre Isabel Meredith şi le citi cuvintele copiate din fragmentul din ziar.

— După cum văd eu lucrurile, Mackinnon îl şantajează pe Bellmann. A găsit pe undeva asta, a pus-o cap la cap cu treaba cu transa şi a încercat să-l prindă pe Bellmann, şi, evident, Bellmann nu s-a lăsat. Simplu. Ce credeţi?

— Care-i legătura între Mackinnon şi Nellie Budd? întrebă Frederick.

— Habar n-am, spuse Jim. Poate că fac amândoi parte dintr-un club de-al spiritiştilor. Poate că ea e bucăţica lui Bellmann.

— Şi chestia asta cu moştenirea? întrebă Sally. Tatăl lui e cineva important – asta a zis femeia, nu?

— Aşa e.

— Poate-i adevărat. Poate că el e moştenitorul a ceva ce vrea Bellmann.

— *Dacă* e-adevărat, spuse Frederick. Oricum, măcar mai avem ceva. Ţi s-a părut că spune adevărul această domnişoară Meredith?

— O, da, spuse Jim. În primul rând, ea a venit la mine. Nu ar fi făcut-o dacă avea ceva de ascuns. Nu are decât un lucru în minte - să-l ştie în siguranţă... Sunt sigur că ar minţi

pentru asta, dar nu m-a minţit. Aş putea să jur.

Hmmm, zise Frederick, frecându-şi bărbia. Facem pace din nou, Lockhart?

— Bine, spuse ea cu duşmănie. Dar aş prefera să-mi spui imediat când afli ceva. Dacă ştiam că Bellmann îl urmăreşte pe domnul Mackinnon, aş mai fi avut ceva în mânecă.

— A fost prostesc, oricum, dacă vrei părerea mea, spuse Frederick. Te-ai dus direct...

— Da, dar nu vreau părerea ta, replică Sally. Deja ai...

— De-ajuns! spuse Jim. Cine vrea brânză cu murături? Domnule Webster? Cum e osul, Chuckles?

Chaka dădu din coadă când Jim îi frecă urechile. Frederick aduse o felie de pâine şi nişte brânză, iar Sally făcu loc pe masă şi în câteva minute mâncau. Când terminară, puseră farfuriile pe banca din spatele lor, iar Jim scoase cărţile şi jucară whist, Sally cu Fred împotriva lui Jim şi a lui Webster. Nu după mult timp râdeau din nou, aşa cum făceau înainte ca Sally să meargă la Cambridge, când parteneriatul lor era nou la-nceput; înainte ca ea şi Fred să înceapă să se certe. Uitându-se acum la ei, Jim nu se îndoia că erau îndrăgostiţi, şi nu de o obsesie şi fără speranţă ca biata Isabel Meredith. Aşa ar trebui să fie iubirea: jucăuşă şi pasională, periculoasă şi plină de inteligenţă. Erau egali – tigrii ăştia doi. Puteau face orice voiau dacă lucrau împreună. De ce trebuiau să lupte unul cu altul?

CAPITOLUL ZECE

Grădina de iarnă

Luni dimineaţa, Charles Bertram sosi la magazin cu veşti. Avea un prieten la Elliott & Fry (cei mai isteţi fotografi din Londra; erau specializaţi în portrete făcute persoanelor bogate în locaţii la modă), iar acest prieten îi spusese despre o sarcină pe care tocmai o preluaseră: aceea de a

face fotografia de logodnă a lui Axel Bellmann cu Lady Mary Wytham.

Frederick fluieră.

— Când? întrebă el.

— În după-amiaza aceasta, în casa lui Wytham, din Cavendish Square. M-am gândit că poate eşti interesat. E o treabă la scară mare – ştii cum sunt cei de la Elliott & Fry. O să fie un asistent care ţine bliţul, un asistent cu placa de şlefuire, unul care se va ocupa de trepied...

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? Nu cumva e tânărul Protherough?

— De fapt el este. Îl cunoşti?

— Da, şi îmi datorează o favoare. Bravo, Charlie! Deci Bellmann se însoară, hm? Şi cu fata aceea drăguţă... Al naibii să fiu!

Şi-şi luă haina şi plecă în grabă.

Sally acorda o dimineaţă pe săptămână pentru Garland & Lockhart, în care vedea care era situaţia conturilor şi discuta despre evoluţia firmei cu Webster şi domnul Blaine. Venise în acea dimineaţă aşteptându-se ca şi Frederick să fie acolo, pentru că domnul Blaine menţionase nevoia de spaţiu suplimentar şi spera că Frederick îi va susţine argumentaţia.

— Vedeţi, domnişoară, spuse domnul Blaine, cred că avem nevoie de un secretar, dar după cum ştiţi, e foarte puţin spaţiu. Nu ştiu dacă ar mai fi loc într-un colţ al noului studio...

— În niciun caz, spuse Webster ferm. De fapt, încep să mă întreb dacă studioul va fi destul de mare.

— Cum merg treburile cu el? întrebă Sally.

— Vino să vezi, spuse Webster. Eşti ocupat, Charles?

Charles Bertram li se alătură în curtea din spatele magazinului.

În curând, noua clădire a studioului avea să fie gata; acoperişul era învelit cu ţiglă, iar la pereţi lucrau doi tencuitori, însă ferestrele nu erau gata încă. Îşi făcură loc printre scânduri, scări şi roabe şi se opriră pe podeaua nouă

slab iluminată de soarele iernatic.

— Mă întreb, zise Webster, dacă o să avem spaţiu suficient aici pentru camera tracking. O să ne descurcăm numai dacă punem şinele în formă de potcoavă – şi apoi lumina nu o să fie constantă. Numai dacă acoperim tot şi punem lumină artificială. Dar emulsia nu va fi destul de sensibilă la viteza pe care o vom folosi...

Charles observă expresia lui Sally şi zise:

— Există o soluţie. Clădirea asta e destul de adaptabilă – nu trebuie să fie un studio zoetrop[2]. Nu e destul spaţiu în magazin pentru toate cele pe care le facem la momentul actual – doamna Renshaw ar putea să ia de două ori mai mulţi clienţi dacă nu am avea aşa mare nevoie de spaţiu pentru studio. De ce nu punem un zid aici ceva uşor, despărţitor – făcând astfel un studio mai bun *şi* spaţiul de birou de care are nevoie domnul Blaine? Webster are dreptate – nu putem să punem camera tracking aici, şi a fost prostesc să ne gândim că se poate.

Dar trebuia să ştiţi... începu Sally. De ce l-aţi construit, dacă e prea mic?

Cei doi bărbaţi se uitară cu sfială unul la altul.

— Ei bine, nu era atunci când l-am schiţat, explică Webster. Dar atunci nu ne gândisem la camera tracking. Gândeam în termeni de cameră fixă, cu un mecanism rapid de schimbare a plăcuţelor. Ar fi fost loc pentru asta aici. Şi în asta constă viitorul – într-o cameră unică. Deci banii nu sunt risipiţi.

— Bănuiesc că mai târziu vei vrea să cumperi teren, spuse ea. Nu eşti altfel decât Fred. El unde e?

— S-a dus la Elliott & Fry, zise Charles. Domnul Bellmann al vostru se însoară şi îi fac un portret de logodnă.

— Se însoară! se minună ea.

Ideea de căsătorie i se părea aşa de ciudată pentru un om ca acel Bellmann pe care-l văzuse la Casa Baltică cu o săptămână înainte, încât nu putea să-şi imagineze aşa

[2] Zoetrop dispozitiv care produce iluzia mişcării datorită succesiunii rapide a imaginilor; un fel de precursor al filmului modern, (n.tr.)

ceva.

— Ideea asta cu terenul... începu Webster, pe care nu-l interesa Bellmann. Ce zici, Charles? Ar trebui să construim un zid şi să aşezăm şinele perfect paralele, spre sud. Am putea să facem cum ne place. Să-i punem acoperiş de sticlă, poate, pentru vremea rea...

— Încă nu, spuse Sally. Nu sunt bani pentru asta. Construiţi studioul ăsta şi faceţi-l să câştige cât aţi spus că se poate şi o să vedem. Domnule Blaine, se pare că vei avea spaţiu pentru birou. Ai nevoie de un secretar angajat cu normă întreagă? Sau doar dimineaţa e suficient?

Camera tracking pe care o menţionase Webster era o invenţie proprie, bazată pe ideea unui fotograf pe nume Muybridge. Deocamdată, nu exista decât pe hârtie, de vreme ce nu avuseseră loc ca să o asambleze. Era de fapt un ansamblu de camere urcate pe roţi, care urmau să fie trase pe şine pe lângă un punct fix şi expuse în succesiune rapidă pentru a capta mişcarea unui subiect la acel punct. Ideea de fotografiere a mişcării era la modă în vremurile acelea; mulţi experimentau diferite tehnici, dar nu se obţinuse un rezultat revoluţionar. Webster spera că va realiza ceva cu ajutorul camerei tracking; Charles Bertram lucra la descoperirea unor emulsii mai sensibile, care să permită o expunere mai rapidă. Dacă reuşeau să capteze un negativ pe hârtie şi nu pe sticlă, puteau să monteze o rolă de hârtie sensibilizată în spatele lentilei şi să o folosească în locul camerei tracking – numai dacă puteau face un mecanism destul de bun încât să tragă hârtia fără a o sfâşia. Dacă reuşeau, puteau folosi noul studio pentru zoetrop, aşa cum îl numise Charles. Erau multe de făcut.

Sally şi domnul Blaine îi lăsară pe ceilalţi doi să discute vesel şi intrară să se gândească la ceea ce aveau nevoie în legătură cu secretarul.

Devreme în acea după-amiază, fiica Lordului Wytham, Lady Mary, stătea în Grădina de Iarnă a casei acestuia din Cavendish Square. Prea mare ca să fie considerată conservatoare, această structură din sticlă şi fier conţinea

forme rare de palmieri, ferigi rare, orhidee şi un lac în care înotau peşti închişi la culoare. Lady Mary era îmbrăcată în alb: o rochie cu gât înalt, decorată cu o salbă de perle la gât, totul alb ca zăpada, ca o victimă de sacrificiu. Stătea pe un scaun de bambus sub o ferigă înaltă. Avea o carte în mână, dar nu citea.

Era o zi rece şi uscată, cu o strălucire pe care sticla şi verdeaţa o răspândeau şi o transformau în ceva aproape subacvatic. Din mijlocul Grădinii de Iarnă, Lady Mary nu vedea nimic altceva decât verde şi nu auzea nimic altceva decât şiroitul apei care aproviziona lacul şi din când în când gâlgâitul aburilor din ţevile de pe perete.

Frumuseţea lui Lady Mary nu era la modă. Gustul vremii le prefera pe femeile care aduceau cu nişte canapele, cu un aer de durabilitate, confort şi îndesare, în timp ce Lady Mary era mai degrabă ca o pasăre sălbatică sau un animal tânăr – zveltă, cu oase uşoare, cu coloratura caldă a mamei şi ochii cenuşii, mari, ai tatălui. Era toată delicateţe şi foc sfios şi descoperise deja că frumuseţea ei era un blestem.

Făcea oamenii să se infioare. Chiar şi cei care fermecaseră multe femei, tineri eligibili din oraş, se simţeau stânjeniţi în prezenţa ei, murdari, împiedicaţi şi incapabili să vorbească. Devreme, din timpul adolescenţei, simţise intuitiv că în loc să atragă dragostea putea chiar să o alunge fără să vrea datorită frumuseţii sale. Erau deja umbre de tragedie în ochii ei de culoarea norilor, şi asta nu doar din pricina logodnei.

După ce stătuse nemişcată ceva timp, auzi voci din bibliotecă, dincolo de uşa de sticlă. Tremura; cartea îi căzu din mână pe grilajul de fier din podea.

Se deschise uşa şi o voce spuse:

— Domnul Bellmann, my lady.

Axel Bellmann, îmbrăcat cu o haină de dimineaţă de culoare cenuşie intră şi se înclină uşor. Lady Mary îi zâmbi lacheului.

— Mulţumesc, Edward, spuse ea.

Lacheul se retrase şi uşa se închise uşor. Lady Mary stătu destul de nemişcată la marginea lacului, cu mâinile în

poală, la fel de tăcută ca nuferii de pe lac. Bellmann tuşi uşor; în aerul grădinii cu palmieri, răsună ca mârâitul unui leopard care se pregăteşte să sară de pe o ramură pe spatele fragil al unei gazele.

Înaintă spre ea şi vorbi:

— Îmi permiteţi să vă spun bună ziua?

— Nu văd de ce v-aş interzice.

El zâmbi uşor. Era la doi, trei metri depărtare, cu mâinile la spate, o rază de lumină prelingându-se pe faţa lui mare, încadrată de păr blond.

— Arătaţi încântător, spuse ei.

Ea nu răspunse imediat, ci se întinse şi rupse o bucată din frunza de palmier care se afla chiar deasupra capului ei şi o fărâmă cu unghiile. Apoi spuse: Mulţumesc.

Era ceva mai tare decât o şoaptă.

El trase un alt scaun şi se aşeză în apropiere.

— Sper că vei fi interesată să auzi care sunt planurile mele în legătură cu viaţa noastră de cuplu, spuse el. O să locuim la Hyde Park Gate deocamdată, deşi vom avea nevoie, desigur, de o locuinţă la ţară. Îţi place marea, Mary? îţi place să călătoreşti pe mare?

— Nu ştiu. Nu am fost niciodată la mare.

— Îţi va plăcea. Mi se construieşte un vas; va fi lansat înainte de căsătorie. Am putea să ne petrecem luna de miere la bordul lui. Ai putea să mă ajuţi să-i aleg numele. Sper că tu vei fi cea care-l va lansa.

Ea nu răspunse. Ţinea ochii în jos; bucăţile de frunză de palmier se aflau încă în poala ei albă. Ţinea mâinile nemişcate.

— Uită-te la mine, îi spuse el.

Avea vocea aspră şi calmă. Lady Mary se uită în sus la omul cu care consimţise să se căsătorească şi încercă să păstreze o expresie calmă.

— Vin fotografii, spuse el. Vreau o poză care să exprime plăcerea şi satisfacţia la logodnă. Ca logodnică a mea, ca soţie a mea, ca gazdă a casei mele, nu vei folosi nicio ocazie publică pentru a-ţi exprima nemulţumirea, indiferent ce vei simţi personal. Desigur, sper că, oricum, nu vei fi

nemulţumită. Ai înţeles?

Ea începu să tremure.

— Da, domnule Bellmann, reuşi ea să spună.

— O, nu, fără domnul Bellmann. Mă numesc Axel, şi aşa îmi vei spune. Vreau să te aud.

— Da, Axel.

— Bun. Acum spune-mi despre plantele astea. Ştiu foarte puţine despre plante. Cum se numeşte asta?

Exact la 14.30, domnul Protherough de la Elliott & Fry sosi acasă la Lordul Wytham. Cei trei asistenţi ai lui îşi luaseră în mod neaşteptat o oră liberă, cu câte cinci şilingi fiecare ca să-şi ţină gura; iar în locul lor veniseră Frederick, Jim şi Charles Bertram.

Jim purta cel mai bun costum al lui şi-şi pieptănase părul. Frederick, cu sprâncenele înnegrite şi deghizat, era greu de recunoscut. Domnul Protherough, un bărbat cu părul blond şi cu ochelari intrase în spiritul situaţiei, dar Frederick ştia că slujba îi era în pericol dacă mergea prost ceva.

Lacheul care le deschise uşa fu înclinat să nu le dea drumul înăuntru la început.

— Mergeţi pe intrarea pentru comercianţi, le zise el şi dădu să închidă uşa.

Onorabilul Charles, de o eleganţă ireproșabilă, spuse:

— Un moment. Ştii pe cine nu vrei să laşi să intre?

Lacheul mai deschise puţin uşa. Pe faţă îi apăru o urmă de dispreţ.

— Da, spuse el. Fotografi. Comercianţi. Intrarea comercianţilor e după colţ.

— Spune-mi, zise Charles, când Sir Frederick Leighton îi făcea portretul doamnei Wytham, l-ai trimis spre intrarea comercianţilor?

Lacheul se uita acum cu teamă.

— Nu, spuse el cu grijă.

— Cartea mea de vizită, spuse el, scoţând-o repede. Ai bunătatea şi informează-ţi stăpânul că au sosit artiştii fotografi. Au ajuns la timp, exact la 14.30, dar acum – se

uită la ceasul de aur sunt aproape cu cinci minute în întârziere.

Lacheul se uită la cartea de vizită, înghiţi în sec şi intră la apă cel puţin trei centimetri.

— Oh, îmi cer iertare, domnule, desigur! Vă rog, intraţi! O să-l informez pe Lord că aţi sosit la timp, domnule. Pe-aici, vă rog, domnule...

Jim luă o expresie mândră (cu greu, după ce Charles îi făcu vesel cu ochiul) şi-l ajută pe Frederick să care echipamentul. Fură conduşi în Grădina de Iarnă. În vreme ce domnul Protherough organiză materialele şi verifică lumina, Frederick şi Jim aşezară trepiedul şi pregătiră plăcuţele. Urmau să fie poze cu colodion ud; studiourile preferau procedeul familiar pentru fotografii formale – era mai dificil, dar garanta un rezultat bun. Între timp, Charles vorbea cu Lordul Wytham.

Era cald în Grădina de Iarnă; soarele nu strălucea puternic, dar aburii din ţevi menţineau aerul umed şi cald. Jim, fără a se gândi la nimic anume, îşi freca sprânceana în timp ce ajusta piciorul trepiedului. Îşi dădea seama că Bellmann şi Lady Mary veneau dând colţul de pe o alee, se uită în sus – şi atunci simţi ca şi cum ar fi fost lovit cu un ciocan în inimă.

Lady Mary. Era atât de perfectă, că abia putea să suporte. *Drăguţă* nu era un cuvânt potrivit – nici *frumoasă* –, simţi ca şi cum ar fi fost ridicat ca o frunză de un uragan şi purtat fără ca el să poată face nimic, îndrăgostit de-a binelea. Era destul de fizic efectul; îi tremurau genunchii şi trebui să-şi amintească să respire. Se întreba (cu acea parte a minţii care-i funcţiona încă) cum de Bellmann putea să stea calm şi să vorbească, în timp ce mâna ei era pe braţul lui. De parcă nu însemna nimic! Purta ceva alb, părul îi era închis la culoare şi lucios; obrajii fierbinţi, iar ochii mari şi ceţoşi... Aproape că gemu.

Ca într-un vis, Jim se mişcă automat spre locul în care îi spusese domnul Protherough să se ducă, îi întinse o plăcuţă lui Frederick, dădu la o parte o ramură de palmier, duse scaunul ei de bambus lângă lac şi ridică o pânză albă, ca să

reflecte mai multă lumină pe partea întunecată a feţei ei.

Tot timpul îi vorbea în minte cu pasiune şi asculta cu încântare răspunsurile ei imaginare...

Bellmann nu conta deloc. Era irelevant. Să se căsătorească cu el? Era ridicol! Imposibil. Uite cum stă lângă el, mândră, separată şi visătoare – uite cum degetele ei slabe dădeau la o parte o bucată de muşchi de pe fustă şi-l aruncau în apă – uite cum i se încordează gâtul exact sub urechea rozalie, acolo unde părul i se cârlionţa... Jim era pierdut pentru totdeauna.

În jurul lui, şedinţa fotografică mergea perfect. Domnul Protherough intră sub pânza camerei, expuse plăcuţa şi ieşi din nou; Frederick îi dădu una nouă, o luă pe cea expusă, iar Lordul Wytham bântuia pe fundal, apoi îi lăsă în pace. Charles urmărea totul cu dezinvoltura proprietarului de pământ, care îşi priveşte muncitorii la lucru. Făcură peste zece poze, inclusiv una cu Lady Mary singură, pentru care Jim mulţumi în minte.

Când terminaseră aproape, Frederick se aplecă şi şopti:

— Ai grijă, Jim! Te holbezi!

— Oh, Doamne, gemu Jim şi se întoarse să-i dea domnului Protherough ultima plăcuţă.

Aceasta era pentru o poză cu cuplul stând lângă o zeiţă clasică, dar Charles interveni pentru a spune că Lady Mary ar trebui să stea jos. Ar îmbunătăţi echilibrul compoziţiei, susţinu el, iar domnul Protherough fu de acord.

— Du scaunul, te rog, domnule Sanders, îi spuse Charles lui Frederick în timp ce Jim îl ajuta pe domnul Protherough să întoarcă trepiedul.

Frederick luă scaunul de bambus de lângă lac şi-l aşeză lângă statuie.

Dintr-odată, Jim îşi dădu seama că era foarte linişte.

Se uită şi-l văzu pe Bellmann ţinându-l pe Frederick de braţ şi privindu-l cu atenţie. Frederick se uita la el, cu o uimire inocentă.

„Oh, rezistă Fred, se gândi Jim disperat, te-a prins...”

— Spune-mi, zise Bellmann (şi toată lumea rămase acum nemişcată, inclusiv domnul Protherough), ai fost la

Lady Harborough săptămâna trecută?

— Eu, domnule? întrebă Frederick cu o voce preocupată. Nu, domnule!

— În calitate de oaspete? continuă Bellmann tare.

— Oaspete la doamna Harborough? A, nu, nu eu, domnule. Să pun scaunul aici sau acolo, domnule?

— Săptămâna trecută, spuse Bellmann şi mai tare, un bărbat care, dacă nu erai tu era dublura ta, a fost acasă la lady Harborough în seara în care a avut loc concertul de caritate. Bărbatul ăla îi pândea şi-i supraveghea pe ceilalţi oaspeţi într-o manieră suspicioasă. Te întreb din nou: eşti acel bărbat?

Dar înainte ca Frederick să răspundă, Lady Mary însăşi vorbi.

— Uiţi, îi spuse ea lui Bellmann, că şi eu am fost acolo. L-am văzut pe bărbatul la care te referi şi nu e acesta.

— Dacă pot să-mi dau cu presupusul, domnule, spuse Frederick cu îndrăzneală, probabil că l-aţi văzut pe vărul meu, Frederick. Este detectiv particular şi mai multe doamne şi domni i-au cerut serviciile în probleme de siguranţă.

Clipi inocent.

Hmm, spuse Bellmann. Foarte bine. Dar e o asemănare remarcabilă.

Se dădu la o parte pentru ca Frederick să poată pune scaunul.

Jim simţi cum domnul Protherough se relaxează: pentru că, dacă Frederick era descoperit, el şi-ar fi pierdut slujba la Fry.

Riscau cu toţii – şi ce sperau să câştige? Mai nimic.

Dar dacă nu veneau, n-ar fi văzut-o niciodată. Părea atât de tânără; nu credea să aibă mai mult de şaisprezece ani... Ce naiba se întâmpla? De ce trebuia să se căsătorească cu un astfel de om?

Jim se uită mai atent la Bellmann în timp ce poza lângă scaun, uitându-se în jos, la aleasa lui. Era ceva periculos în faţa aia mare, Jim simţea asta; dar pentru cine? Lady Mary se juca cu o batistă, parcă uşor plictisită, în timp ce

Bellmann stătea masiv deasupra ei. Puse mâna pe umărul ei, iar ea oftă şi se adună ascultătoare, uitându-se cu ochii ei minunaţi, de culoarea norilor.

Poza era gata; plăcuţa fu pusă deoparte. Charles merse de-a lungul aleii, vorbind cu Bellmann – şi apoi veni momentul pe care-l aşteptase Jim de douăzeci de minute sau de-o viaţă.

Ea stătea lângă statuie, pierdută în gânduri, în timp ce Frederick îl ajuta pe domnul Protherough cu camera şi trepiedul. Stătea cu o mână pe spătarul scaunului, iar cu un deget de la cealaltă îşi răsucea o buclă; apoi se uită în sus şi-l văzu pe Jim – şi ochi-i străluciră.

El făcu un pas spre ea. Nu se putea abţine. Lady Mary se uită peste umăr rapid, văzu că erau singuri şi se aplecă înainte, astfel încât feţele le erau la o distantă de numai câţiva centimetri. El se simţi ameţit şi-i întinse o mână, şi...

— El e? spuse ea încet. Bărbatul de la Lady Harborough?

— Da, spuse Jim. Avea vocea răguşită. My lady, eu...

— E detectiv? E-adevărat?

— Da, e ceva în neregulă, nu-i aşa? Puteţi să vorbiţi?

— Te rog, şopti ea. Te rog, ajută-mă! Nu ştiu cu cine altcineva să vorbesc. Sunt singură aici şi trebuie să fug. Nu pot să mă mărit cu el.

— Ascultă, spuse el, cu inima sărindu-i din piept – poţi să ţii minte asta? Numele meu e Jim Taylor, de la Garland & Lockhart, Burton Street. Îl investigăm pe domnul Bellmann. Se întâmplă ceva ciudat. Dar o să te ajutăm, îţi promit. la legătura cu noi cât poţi de repede şi o să...

— Adu scaunul înapoi aici, te rog, Taylor! strigă domnul Protherough.

Jim luă scaunul şi-i zâmbi fetei. Un surâs uşor trecu şi pe faţa ei şi apoi se duse, ca vântul pe un câmp cu porumb, apoi fata se întoarse din nou.

Nu le spuse nimic celorlalţi când plecară. Nu putea să spună nimic; de-abia îi venea să creadă că e treaz sau chiar viu. I-ar fi venit să cânte dacă nu-i venea să râdă şi să plângă cu lacrimi amare, toate în acelaşi timp.

Mai târziu în acea zi, un tânăr scund şi îndesat bătu la uşa unei locuinţe respectabile din Lambeth. Lângă el, pe trepte, stătea un alt bărbat – un bătăuş după nasul aplatizat şi urechile ca de conopidă. Jim i-ar fi recunoscut; erau bărbaţii de care îl salvase pe Mackinnon de la teatrul Britannia.

Când se deschise uşa (de către o femeie mai în vârstă cu un şorţ curat), se împinseră înăuntru fără un cuvânt şi o trântiră în urma lor.

— Ascultă cu mare atenţie, spuse tânărul, ţinând un baston sub bărbia femeii. O tânără cu un semn din naştere. Unde e?

O, Doamne Sfinte – cine eşti? Ce vrei? icni proprietăreasa. Dă-mi drumul! Ce faci?

Bătăuşul îi ţinea braţul la spate. Tânărul zise:

— Vrem s-o găsim. Du-ne la ea – acum. Şi nu ţipa, dacă nu vrei ca prietenul meu să-ţi rupă braţul.

— Of! Of, te rog nu-mi face rău! Dă-mi drumul, te rog! Bătăuşul, la un semn din partea celuilalt, îi dădu drumul şi proprietăreasa căzu, lovindu-se de zidul din holul îngust.

— Sus, icni ea. Etajul doi.

— Haide, spuse bărbatul cu bastonul, iar ea se împiedică pe scări în faţa lor.

Domnul Harris (pentru că acesta era numele lui) o împungea pe bătrână cu băţul, în timp ce urcau.

— Nu eşti destul de rapidă, spuse el. Cum te cheamă, apropo?

— Doamna Elphick, spuse ea cu greutate. Vă rog, inima mea nu e prea puternică.

— O, Doamne, spuse domnul Harris. A frânt-o Mackinnon, nu-i aşa?

Erau pe palierul de la etajul întâi. Ea se prăbuşi de perete, cu mâna la piept.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, zise ea slab.

— Nu mai pierde vremea şi mişcă-te. Avem nevoie de lumina pură a unei femei care să ne ghideze, nu-i aşa, Sackville?

Bătăuşul gemu în semn de acord şi o împunse pe

doamna Elphick să se mişte. Urcară următoarea scară şi se opriră în faţa uşii primei camere.

— Acum, Sackville, spuse domnul Harris, aici îţi pui în funcţiune talentele. Doamnă Elphick, eşti pe punctul de a urmări o scenă care s-ar putea să-ţi facă rău.

— O, nu, vă rog, spuse femeia, în timp ce Sackville, bătăuşul, se dădu un pas înapoi şi lovi uşa cu piciorul, chiar sub clanţă.

Se sparse imediat şi din interior se auzi un ţipăt înspăimântat. Sackville dădu la o parte uşa spartă şi o ţinu deschisă pentru domnul Harris, care intră înăuntru încet, bătând cu bastonul în palmă şi uitându-se curios în jur.

Isabel Meredith, cu jumătate din faţă palidă şi cealaltă jumătate arzând ca focul prin contrast, stătea la masă, ţinând în mână o broderie complicată.

— Ce vreţi? şopti ea. Cine sunteţi?

— Pe Mackinnon îl vrem. Tu ai grijă de el. Proprietăreasa ta ştie? spuse domnul Harris cu răutate. Se întoarse spre doamna Elphick. Ştiaţi, bună doamnă, că ţine un bărbat aici? Cred că e bărbat, numai că tot fuge, ceea ce un bărbat nu face. E aici acum, domnişoară Semndinnaştere?

Isabel îşi ţinu răsuflarea. Nu ar fi fost drăguţă nici dacă nu era desfigurată; nu avea vitalitatea necesară. Nu era obişnuită să facă fată răutăţii şi nu ştia cum să răspundă.

— Am întrebat, zise domnul Harris, e aici acum? Sub pat, spre exemplu. Uită-te, domnule Sackville!

Sackville ridică patul de lemn şi-l răsturnă pe podea. Nu era nimic sub el în afară de un vas de noapte. Isabel îşi ascunse faţa.

— Uite, domnule Sackville, spuse domnul Harris, o cutie mică. Vezi dacă n-a ascuns ceva acolo.

Sackville o lovi cu pumnul şi o sparse în mii de bucăţi.

— Vă rog, începu Isabel. Nu-i aici. Vă asigur.

— Atunci unde e?

— Nu ştiu! Nu l-am văzut de câteva zile! Vă rog...

— A, dar l-ai ajutat, nu-i aşa? Ai fost văzută, nebunatico! Şi nu spune că nu erai tu, nu poţi să ascunzi un semn ca ăla.

— Ce vreţi? strigă ea. Vă rog, lăsaţi-mă în pace! Nu ştiu unde e, jur...

— Măi, măi. Păcat.

Domnul Harris se uită în jur.

— Acum, problema mea e că sunt sceptic. Nu am încredere în natura umană – şi cred că minţi. Şi iată ce o să fac. O să-l pun pe Sackville să-ţi rupă şi să-ţi ardă toată munca în faţa ochilor tăi. Ar putea să te pocnească pe tine. Dar eşti oricum destul de oribilă şi nu ar observa nimeni. Du-te, Sackville, băiete!

— Nu! Nu, vă rog! E tot ce am în lumea asta – orice, dar nu asta! E traiul meu... vă implor...

Căzu în genunchi şi-l prinse de haină. Sackville trase faţa de masă şi începu să o rupă în bucăţi; ea plânse şi-l trase de haină pe domnul Harris, dar acesta nu o băgă în seamă.

— Uită-te, Sackville, băiete. Sunt rochii, halate de noapte şi tot felul de haine. Rupe-le, rupe-le! Nu te simţi inhibat de prezenţa doamnelor. Ţipetele şi plânsetele astea sunt un semn, tinere Sackville, că-ţi faci treaba ca un răzeş englez.

Şi, deşi ambele femei încercau să-l împiedice (doamna Elphick fiind aruncată la o parte, iar Isabel lăsată latră), în cinci minute, Sackville distruse sistematic toată munca ei. Rochii, cămăşi de noapte, robe de botez, care aveau nevoie de cea mai delicată aţă pentru a fi reparate. Erau haine pe care le făcea pentru clienţii obişnuiţi: mănuşi, bonete pentru văduve, şaluri, batiste fine, bluze brodate, jupe de muselină. Tot ceea ce avea era despachetat şi sfâşiat.

În cele din urmă, Isabel se aruncă într-un scaun şi începu să plângă cu suspine. Doamna Elphick se uită tremurând cum Sackville îndesa o grămadă mare în şemineu.

Apoi domnul Harris deschise uşa pe care încă n-o atinsese şi scoase o cutie mică. O scutură, dar aceasta era uşoară şi nu suna.

Isabel sări în picioare brusc.

— Nu! spuse ea. O să... o să vă spun unde e, dar nu o

atingeţi. Vă rog, daţi-mi-o înapoi! Vă rog!

— A! zise domnul Harris. Asta-i mica ta comoară, deci?

Încercă să o desfacă, dar era încuiată.

Păi atunci, spune-mi unde e şi păstreaz-o. Altfel, tânărul Sackville îi găseşte o întrebuinţare.

Femeia întinse mâinile să o ia, dar bărbatul o trase înapoi. Isabel nu putea să-şi ia ochii de la ea. Palidă şi înfiorată la gândul că făcea aşa ceva, spuse cu o voce tremurândă:

— Vine mâine-seară la Teatrul Regal din High Holborn. Vă rog, nu-i faceţi rău!

El îi dădu cutia, pe care ea o strânse imediat la piept.

— Să-i facem rău – ei bine, nu mai e responsabilitatea mea acum. Nu pot să-i influenţez soarta. Regalul din High Holborn – da, ştiu unde e. Uite, Sackville!

Domnul Harris îi întinse o cutie de chibrituri.

Acum, probabil că te gândeşti că imediat ce ne întoarcem spatele, alergi să-l anunţi. Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău. Nu i-aş spune un cuvânt. Deocamdată, îl ţin pe Sackville în lesă şi nu vreau să spun ce ţi-ar face dacă i-aş da drumul. Fii discretă, asta aş face dacă aş fi în locul tău.

— Dar de ce? Ce vreţi de la el? Ce v-a făcut?

— Mie, personal? Absolut nimic. Dar stăpânul meu vrea să-i vorbească urgent – o problemă de familie. Eu sunt avocat, înţelegi? Ţi-am menţionat asta? Un fel de avocat, oricum. Acum, dă-te înapoi, pentru că în câteva secunde şemineul o să ia foc. Ar putea fi periculos, aşa că noi o să plecăm în curând. Dar bănuiesc că ne eşti recunoscătoare că te-am avertizat de importanţa acestui lucru. Poate ai vrea să mă recompensezi pentru timpul pierdut şi efortul lui Sackville? I-am dat o coroană pentru efort. Sigur, din buzunarul stăpânului, dar gândeşte-te cât de mulţumit ar fi să afle că i-au fost rambursate cheltuielile.

Era ceva oribil şi înfiorător în modul lui batjocoritor de a-i vorbi; Isabel nu mai avea putere să reziste şi cu degete tremurânde deschise portofelul şi scoase coroana. Sackville o luă de la ea.

Spune mulţumesc, Sackville, zise domnul Harris.

— Mulţumesc, domnişoară, spuse el.

— Şi cum această lucrare este una care face sete, cred că o jumătate de coroană ar fi un mod frumos de arăta că ne mulţumeşti pentru ceea ce am făcut.

Încă o monedă trecu dintr-o mână în alta.

— E tot ce am, spuse ea slab. Nu am nimic de mâncare, vă rog...

— Da, spuse domnul Harris gânditor. Nici eu nu am mai mâncat încă de la micul dejun. Ar fi bună o masă. Ce zici, Sackville? Dar nu mă aştept să plăteşti şi pentru asta, adăugă el către ea. Un bărbat trebuie să mănânce bine; o să plătesc eu.

— Ce-o să mă fac? spuse ea neajutorată.

— Nu ştiu, trebuie să recunosc. Îmi pare o întrebare grea. Haide, Sackville, aprinde un chibrit, băiete!

— Nu! ţipă doamna Elphick.

Se dădu înapoi când domnul Harris ridică un deget spre ea îşi puse mâna la gură când Sackville dădu foc la hainele din şemineu. Lucrurile se aprinseră imediat, cu un vuiet.

Isabel plângea ca un copil, strângând încă la piept cutia şi legănându-se încolo si-ncoace nefericită şi cu un sentiment de vinovăţie. Domnul Harris o mângâie pe cap.

— Nu contează, spuse el. Ai câştigat experienţă. Să nu te îndrăgosteşti niciodată de un scoţian – nu sunt de încredere. Haide, Sackville, lasă doamnele să aibă grijă de foc, nu vrem să le stăm în cale, ar fi nepoliticos. O zi bună!

CAPITOLUL UNSPREZECE

Capcana demonului

În dimineaţa următoare, înainte ca soarele să fie sus pe cer, o mână puse un bileţel în cutia de scrisori din Burton Street nr. 45, şi o figură ascunsă în spatele unui văl se strecură în lumina cenuşie.

Jim găsi bileţelul. Nu dormise bine; imaginea lui Lady Mary îi bântuise visele şi nu o singură dată gemuse în scaun gândindu-se la obrajii ei calzi, la ochii de culoarea norilor, la şoapta ei... În cele din urmă, ajunse la concluzia că nu era chip să mai doarmă, mersese în bucătărie, căscând, scărpinându-se şi blestemând şi aprinse focul ca să-şi facă un ceai.

Când puse ceainicul pe plită, auzi cutia poştală păcănind în magazinul gol şi clipi treaz de-a binelea. Se uită la ceasul de deasupra şemineului; încă nu era şase. Ridică gulerul halatului de noapte şi ieşi în magazin, unde văzu bucăţica de hârtie în lumina slabă. Ridică jaluzeaua şi citi.

DOMNULUI TAYLOR

Domnul Mackinnon e în mare pericol. Doi bărbaţi îl vor aştepta diseară la Teatrul Regal de Varietăţi din High Holborn. Pe unul îl cheamă Sackville. Vă rog să-l ajutaţi cum puteţi. Nu am pe cine altcineva la care să apelez şi nu pot face nimic pentru el.

I. M.

I. M.?... Isabel Meredith, desigur.

Jim luă cheia din cui, deschise uşa în grabă, alergă afară şi se uită pe strada tăcută. Lămpile încă licăreau în ceaţă, cerul se lumina şi, deşi auzea tropăitul sacadat al copitelor şi huruitul roţilor din strada cealaltă în vreme ce un comerciant îşi făcea drum spre piaţă, nu se vedea nimeni şi nimic nu arăta încotro se dusese.

Sally nu uitase de ameninţarea lui Axel Bellmann. Se gândi de fiecare dată când se ducea la birou că erau mulţi lucrători în clădire care o vedeau intrând şi ieşind; era secretarul proprietarului de la parter, căruia îi plătea chiria, era o agenţie mică de import (coacăze, tutun din Turcia) în biroul de lângă al ei, cu care împărţea provizia de cărbuni – şi oricine putea să lucreze pentru Bellmann.

Se întrebă dacă pentru a se proteja ar trebui să angajeze o femeie respectabilă; dar ar fi trebuit să-i dea

ceva de făcut, s-o înveţe ce să facă şi să o plătească, ceea ce nu-şi permitea. În cele din urmă, se hotărî să nu bage în seamă ameninţarea şi să continue lucrurile în mod normal. Dar era fericită de fiecare dată când deschidea uşa şi dincolo de ea se afla o femeie, şi nu un bărbat şi era supărată pe propria slăbiciune de a se bucura de aceasta.

Se întâmplă la fel în acea dimineaţă, când prima ei clientă fu o femeie. Era o tânără plină de viaţă din Lancashire, care venise la Londra să studieze pentru a deveni profesoară şi avea nevoie de un sfat în legătură cu modul în care să-şi administreze banii pe care i-i lăsase bunicul ei. Când Sally îi descrise un număr de posibilităţi şi se hotărârâ la cea mai bună dintre ele, aceasta spuse:

— Am fost atât de surprinsă să aflu că S. Lockhart e femeie! Vreau să spun şi încântată. Cum de ai reuşit să obţii o astfel de slujbă?

Sally îi povesti şi apoi o întrebă:

— De unde sunteţi, domnişoară Lewis?

— Barrow-in-Furness, răspunse aceasta. Dar nu vreau să stau toată viaţa într-un colţ din Lancashire. Vreau să plec în străinătate. Aş vrea să văd Canada, America de Sud şi Australia... De asta vreau să mă pregătesc să devin profesoară. Astfel voi avea ceva util spre care să mă întorc de fiecare dată.

— Barrow, zise Sally. Acolo se construiesc vase, nu-i aşa?

— Da, sunt şi docuri, şi căi ferate. Amândoi fraţii mei lucrează în docuri. Sunt funcţionari. Au fost foarte supăraţi când bunicul mi-a lăsat mie banii, şi nu lor, care sunt bărbaţi. Dar eu am fost cea care îi asculta mereu poveştile – a fost marinar. Mi-a spus despre cascada Niagara, Amazon şi recifele de corali şi de-abia aştept să le văd şi eu. Ne uitam la poze cu vechiul stereoscop şi-mi povestea totul despre ele. Era minunat.

Sally zâmbi. Apoi o lovi un gând.

— Bănuiesc că nu ai auzit de o firmă pe nume North Star, nu-i aşa?

North Star – ba da, e în Barrow. Ceva legat de căile

ferate? Nu ştiu. Au fost ceva probleme cu sindicatul, cred. Sau poate greşesc. Îţi spun cine ar putea şti – e o doamnă care locuieşte în Muswell Hill, în Londra – nu ştiu exact unde vine asta. O să-ţi scriu adresa. A fost profesoara mea la şcoala de duminică până s-a căsătorit. Fratele ei lucra pentru North Star sau firma pe care a preluat-o North Star. Va putea să-ţi spună mai multe. Doamna Seddon, Cromwell Gardens nr. 27, Muswell Hill. Transmite-i toate cele bune din partea mea. Spune-i că o să merg să o vizitez după ce-mi rezolv problemele cu colegiul...

„În sfârşit, se gândi Sally. Sunt norocoasă, se pare."

— Anunţă-mă dacă mai ai nevoie de sfaturi, spuse ea, când domnişoara Lewis plecă, şi succes cu predatul!

După ce termină treaba pe ziua respectivă, Sally încuie biroul şi stătu o vreme pe trepte, întrebându-se dacă să se ducă atunci la Muswell Hill sau să scrie o scrisoare. Stătea încă acolo când sosi Jim.

— Sal? Am o treabă. Nu te duci acasă, nu-i aşa?

— Păi... Ce fel de treabă?

— Vino la teatru. Mackinnon are probleme, iar eu şi Fred o să fim cu ochii pe el.

Merseră împreună pe străzile pline de funcţionari cu meloane, vânzători de ziare şi măturători, iar Jim îi povesti despre biletul de la Isabel. Aşteptară în faţa unei măcelării să se elibereze drumul şi să poată trece şi, în aburii înmiresmaţi şi lumina caldă, Sally îl văzu pe Jim ca în urmă cu şase ani când îl cunoscuse: un curier dezordonat, plin de cerneală, dur şi iute ca săgeata, şi râse veselă.

— Ai o treabă? zise ea. Foarte bine, prietene. Condu-mă!

Chaka îi prinse starea de spirit şi dădu din coadă.

Merse acasă şi-şi schimbă rochia şi se întâlniră toţi trei la rând la Teatrul Royal de Varietăţi la 19.30. Frederick era îmbrăcat de seară şi avea un baston, şi, spre surpriza lui imensă, ea îl sărută.

— A meritat să vin, spuse el. Care-i programul, Jim?

Jim studiase afişul de la intrare. Se întoarse la rând şi

puse încet:

— Cred că Mackinnon îşi zice Marele Mefisto. Nu cred că e una dintre trupele maghiare de femei velocipede ale doamnei Tarocszy sau Señor Ambrosio Chavez, Omul de Gumă...

— Mă întreb ce e o femeie velocipedă. În faţă sau la galerie? Bănuiesc că ar trebui să stăm aproape de scenă în caz că trebuie să urcăm acolo. Ce crezi?

— Nu există o cale rapidă de a coborî de la galerie, spuse Jim. Vrem să fim cât de aproape se poate. Singura problemă e că nu o să putem să vedem publicul şi să-l căutăm pe Sackville.

Se deschiseră uşile şi spectatorii înaintară spre foaier, unde lumina lămpilor cu gaz strălucea pe mahon şi sticlă. Plătiră câte un şiling şi şase pence fiecare pentru locuri la capătul primului rând şi se aşezară în atmosfera încărcată de fum pentru a-i privi pe membrii orchestrei aşezându-se la locurile lor. Jim se uita în jur din când în când, la restul publicului.

— Problema e, mormăi el, că nu ştim ce căutăm. Nu o să aibă pancarte de gât.

— Dar îi vezi cumva pe tipii care erau la Britannia când l-ai ajutat pe Mackinnon? întrebă Frederick.

— Păi, sunt mulţi oameni aici, Fred. Şi oricum ar putea să fie în spatele scenei – dar totuşi nu cred. Au un paznic bun aici. Cred că o să vină din faţă dacă o să vină.

Apoi, Sally, uitându-se în jur, privi spre lojele de pe partea cealaltă. Erau cam şase şi patru erau întunecate, dar în una din celelalte două se afla un bărbat care se uita direct spre ea printr-un binoclu de teatru.

Acesta observă că l-a văzut, îşi dădu binoclul la o parte, zâmbi şi se înclină uşor. Sally văzu sclipirea de pe ochelarii cu ramă de aur.

— Domnul Windlesham, spuse ea involuntar şi se uită în altă parte.

— Cine e? întrebă Frederick.

— Secretarul lui Bellmann. El e în loja aceea – cea de-a doua – şi m-a văzut. Ce facem acum?

— Păi, suntem în acelaşi joc, spuse Frederick. Nu are rost să ne mai ascundem acum – îşi dă seama că suntem împreună. Mai e un tip acolo, Jim, nu, doi. Îi vezi?

Jim se uita şi el în sus, dar clătină din cap.

— Nu, spuse el. Sunt în umbră. Cel scund ar putea să fie tipul pe care l-am văzut în cabina lui Mackinnon, dar nu aş jura. Ce mă enervează! M-aş duce sus şi i-aş încuia în lojă cum am făcut în noaptea aia, dar m-ar vedea că mă duc.

Frederick le făcu prieteneşte cu mâna şi se întoarse spre scenă. Orchestra se pregătea să înceapă. Le spuse celorlalţi:

— Pot să ne vadă, dar noi ajungem mai repede la scenă. Dacă e nevoie, noi doi, Jim, îi reţinem, iar Sally se duce cu Mackinnon. Ai placa metalică pentru degete la tine?

Jim dădu din cap în semn că da.

— Uşa aia din spatele prezentatorului duce direct în culise, spuse el. Au ales prost locul în care să aştepte. E singurul avantaj pe care-l avem.

— Numai dacă nu mai sunt şi alţii în culise, spuse Sally.

Nu mai putură să vorbească pentru că orchestra începu cu ţambalele şi toba şi de unde erau ei nu se mai auzea nimic. Jim, la capătul rândului, arunca priviri spre lojă tot timpul în timp ce Frederick se bucura de spectacol.

Se perindară trupa de velocipede a doamnei Tarocszy, domnişoara Ellaline Bagwell (soprană), Omul care desenează fulgere şi domnul Jackson Sinnot (cântece comice şi patriotice); iar cei trei bărbaţi tot nu plecară din lojă. Sally se uită la un moment dat în sus şi-l văzu pe domnul Windlesham cu privirea fixată încă asupra ei; se simţi neplăcut de goală. Se întoarse şi încercă să-l ignore.

În cele din urmă, prezentatorul îl anunţă pe Marele Mefisto. Se auzi o bătaie de tobă, mâna stângă a dirijorului bubui în coarda bas a unui pian în timp ce mâna dreaptă îi dirija pe cei patru violonişti care interpretau o melodie misterioasă, iar apoi în sunet de ţambal se ridică cortina. Frederick şi Sally se ridicară.

În mijlocul scenei se afla o siluetă zveltă îmbrăcată în frac. Purta o mască albă. Sally nu-l văzuse niciodată pe

Mackinnon, dar ştiu imediat cine era, şi nu numai pentru că Jim se ridică agitat în stânga ei şi spuse: „El e individul”.

Frederick era relaxat ca întotdeauna în partea cealaltă. Sally se uită la el, văzu o expresie de bucurie pură, copilărească pe faţa lui şi se trezi că zâmbeşte şi ea. El se întoarse şi-i făcu cu ochiul, apoi începu actul.

Indiferent ce altceva era, Mackinnon era un artist. Era clar că masca nu era numai o manieră de a se ascunde, ci şi o parte importantă din rol – la fel de importantă ca machiajul alb pe care-l purta înainte. Nu vorbea şi atmosfera pe care o crea era sinistră – accentuată de numeroasele trucuri pe care le făcea cu săbii, cuţite, care tăiau şi străpungeau. Mişcări, mimă şi înainte de toate masca lipsită de expresie şi hipnotică, toate se adunau pentru a crea sentimentul de oroare şi pericol. Spectatorii, care fuseseră veseli şi agitaţi până atunci, stăteau acum nemişcaţi – dar nu dezgustaţi sau dezaprobatori; erau înfioraţi. La fel şi Sally. Era un artist fenomenal.

Îl priveau de câteva minute, incapabili să-şi ia ochii de la el, când Jim întoarse capul scurt să se uite în sus spre lojă – şi o trase pe Sally de braţ.

— Nu mai sunt! şopti el.

Alarmată, Sally se întoarse şi ea şi observă că loja era goală. Jim înjură, iar Frederick se ridică.

— Au avut mai multă minte ca noi, spuse el în şoaptă. Fir-ar să fie, probabil că au ajuns în culise. Imediat ce termină, Jim, alergăm spre el...

Dar apoi, Mackinnon îi surprinse şi el. Muzica se opri şi magicianul ridică braţele şi apoi mişcă mâinile. Două fâşii stacojii îi căzură de-a lungul braţelor spre podea ca nişte cascade de sânge.

În acelaşi timp, toate luminile se stinseră în afara uneia aţintită asupra lui. Se făcu linişte totală în sală, în timp ce acesta se îndreptă spre marginea scenei.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el – erau primele cuvinte pe care le rostea.

Avea vocea melodioasă şi uşoară, deşi, venind dinspre o faţă mascată, păstra misterul glasului unui zeu dintr-un

templu străvechi.

Orchestra era tăcută. Nimeni nu se mişca. Parcă tot teatrul îşi ţinea răsuflarea.

Sub aceste fâşii de mătase, continuă el, am două daruri măreţe. Într-o mână am o bijuterie, un smarald antic şi nepreţuit, în cealaltă – am un cuţit.

În public se simţi un tremur tăcut.

— Viaţă, continuă el hipnotizant, şi moarte. Smaraldul îi va da posesorului său, dacă va vrea să-l vândă, o viaţă de bogăţie şi lux. Pumnalul, pe de altă parte, i-l voi înfige în inimă – şi odată cu el va intra moartea. Unul din aceste daruri – dar numai unul, i-l voi da persoanei care e destul de curajoasă să-mi răspundă la o întrebare simplă. Un răspuns corect câştigă smaraldul – unul greşit cuţitul. Dar mai întâi darurile.

Scutură mâna stângă. Fâşia de mătase căzu pe podea într-o şoaptă de culoarea sângelui şi în mână rămase o flacără de un verde întunecat – un smarald de mărimea unui ou, care strălucea în culoarea adâncului mării. Publicul îşi ţinu răsuflarea. Îl aşeză cu grijă pe catifeaua neagră de pe masă. Apoi scutură cealaltă mână. Fâşia căzu dezvăluind lama unui cuţit de şase centimetri. Îl ţinu în aşa fel încât marginea să fie orizontală. Cu cealaltă mână apucă aerul şi între degete îi apăru o batistă.

— Lama asta e atât de ascuţită, spuse el, încât greutatea batistei o va tăia pe aceasta în două.

Ridică batista şi o lăsă să cadă. Aceasta pluti în jos încet şi fără cea mai mică pauză se desfăcu în două pe lama de cuţit şi căzu mai departe. Publicul îşi ţinu din nou răsuflarea – de data asta se auzi mai degrabă ca un oftat, cu un tremur de frică în el. Sally se trezi că este şi ea vrăjită. Clătină din cap şi strânse pumnii. Unde erau bărbaţii din lojă? Erau deja în culise aşteptând?

— Moartea, spuse Mackinnon moale, moartea dată de acest cuţit ar fi la fel de blândă precum căderea mătăsii. Gândiţi-vă la durerea unei boli, mizeria bătrâneţii, disperarea sărăciei... Se duc într-o clipă, alungate pentru totdeauna! Acesta e un dar la fel de măreţ precum celălalt.

Poate chiar mai mare.

Puse cuţitul lângă smarald şi se dădu înapoi.

— O să fac asta aici, spuse el, pe această scenă, în faţa a şase sute de martori. Şi drept consecinţă o să fiu spânzurat. Ştiu asta. Sunt pregătit. Pentru că e o alegere solemnă nu aştept un răspuns imediat. O să las să treacă două minute după acest ceas.

Cadranul iluminat al unui ceas mare apăru în întunericul din spatele lui, arătând douăsprezece fără două minute.

— O să dau drumul cronometrului, spuse el şi aşteptă. Dacă nu se oferă nimeni să răspundă până se termină timpul, o să iau darurile şi o să-mi închei spectacolul. Mâine o să repet oferta şi o să continui până când e acceptată. Să vedem dacă e cineva printre noi care îndrăzneşte să o facă în seara asta. Nu-mi mai rămâne decât să pun întrebarea. E una simplă: care e numele meu?

Tăcu. Nu se auzi nicio şoaptă în teatru, în afara şuieratului constant al lămpilor cu gaz şi primul ticăit brusc al ceasului răsună clar în toate colţurile sălii.

Secundele trecură. Nimeni nu se mişca; Mackinnon stătea ca o statuie; cu trupul la fel de neclintit ca faţa mascată. Publicul amuţise, orchestra nu interpreta niciun acord, culisele erau cufundate în tăcere. Ceasul ticăia mai departe. Bărbaţii din lojă aşteptau probabil în întunericul culiselor reţinuţi de surpriza lui Mackinnon; dar nu aveau să stea acolo pentru totdeauna, şi trecuse deja un minut.

Nu avea rost să aştepte, se gândi Sally. Se uită la Frederick şi la Jim.

— Va trebui să o facem, şopti ea, iar Frederick încuviinţă din cap.

Sally desfăcu geanta, scoase creionul şi hârtie şi scrise în grabă. Îi tremura mâna; simţea tensiunea din public în spatele ei şi era destul de convinsă că smaraldul era real, că Mackinnon va folosi cu adevărat cuţitul şi că viaţa şi moartea depindeau de rezultat.

Limba ceasului ajunsese aproape la douăsprezece. Oamenii începură să şoptească şi îşi ţinură respiraţia. Sally se uită la Frederick şi la Jim, văzu că erau pregătiţi şi se

ridică.

— Pot să răspund eu, strigă ea.

O secundă mai târziu bătu ceasul, dar nimeni nu-l auzi în hărmălaia care izbucni odată cu eliberarea tensiunii. Toate capetele din public se întoarseră ca să se uite la ea; Sally văzu albul ochilor tuturor în întuneric.

Bravo ţie! se auzi un strigăt urmat de o furtună de aclamaţii răguşite.

Sally merse încet prin faţa auditoriului, spre preşedinte, care stătea în capătul treptelor. Observă cum, sub acoperirea aplauzelor, Frederick şi Jim se strecurară spre uşa care ducea în culise. Dar nu era timp să se gândească la asta. Avea nevoie să se concentreze numai asupra lui Mackinnon.

Prezentatorul îi dădu mâna, iar aplauzele se stinseră când urcă pe scenă. Liniştea care se lăsă acum era chiar mai profundă decât cea de dinainte. Sally înaintă. („Windlesham e undeva în umbră şi el, se gândi ea, şi ştie cine sunt, chiar dacă toţi ceilaţi nu ştiu.”)

Aşadar, spuse Mackinnon, când Sally se opri la un metru sau doi depărtare de el. A sosit cineva cu un răspuns. Vine să-şi întâmpine soarta... Acum să auzim: care e numele meu?

Sally observă negrul remarcabil al ochilor lui prin masca albă ca varul. Întinse încet hârtia. Cum se aştepta ca ea să vorbească, Mackinnon fu puţin derutat, dar publicul nu observă. De parcă ar fi repetat mişcarea săptămâni întregi, se întinse cu o încetineală chinuitoare să ia hârtia, o luă şi se întoarse spre public. Sally le simţi prezenţa intensă în stânga.

Mackinnon despături hârtia, ochii lui cerând linişte. Toţi din clădire îşi ţineau răsuflarea – inclusiv Sally. Îşi lăsă ochii în jos şi citi:

Ai grija. Agenţii lui Bellmann te aşteaptă în culise.
Sunt prietenă.

Nu avusese timp să scrie mai mult.

Mackinnon nu clipi. Se întoarse în schimb spre public şi spuse: Pe hârtie, tânăra aceasta curajoasă a scris un nume – un nume pe care toţi spectatorii şi chiar orice persoană din regat l-ar recunoaşte. Îmi face mare onoare, dar nu e numele meu.

Un geamăt. Mackinnon fărâmiţă hârtia, lăsând fragmentele să i se prelingă printre degete. Sally se simţi ca un animal mic, hipnotizat de un şarpe. Toată hotărârea pe care o simţise se scursese şi situaţia se răsturnase; cu un minut înainte el fusese în puterea ei, acum ea era cu totul în puterea lui. Nu-l putea privi în ochi, nici nu putea să se uite la masca lui sau la gura lui roşie, îi vedea numai mâinile fărâmiţând hârtia. Mâini frumoase, puternice. Cuţitul era oare real? Ar face-o? Nu, sigur că nu – dar apoi, ce?

Singurul lucru pe care îl ştia acum era că mintea lui o luase la goană. Ea speră că se gândea la o soluţie.

Momentul nu putea fi prelungit. Mackinnon luă cuţitul, îl ţinu în faţa lui şi se uită cu atenţie la el. Apoi îl ridică sus. Îl ţinu deasupra ei, nemişcat şi rece ca pe un ţurţure de oţel...

Apoi, se întâmplară mai multe lucruri.

Se auzi un strigăt de undeva din culise, ceva se prăbuşi cu putere pe podea şi izbucni o luptă furioasă care făcu draperiile să se legene.

O trapă se deschise zgomotos lângă Mackinnon, scoţând la iveală o platformă pătrată.

O femeie din mulţime ţipă, şi ţipătul ei fu repetat de altcineva, apoi de altcineva...

Orchestra începu să cânte frenetic fragmente din *Faust.*

Iar apoi Mackinnon o luă pe Sally de braţ şi o trase spre trapă. Sally se minună de puterea lui.

Luminile se schimbară într-un roşu ca din iad în timp ce platforma, cu Mackinnon şi Sally pe ea, începu să coboare.

Publicul era o mare de sunete – urlete, ţipete, strigăte –, dar râsul lui Mackinnon, satanic şi puternic, se auzi pe deasupra tuturor în vreme ce acesta le arăta pumnul, iar ei se scufundau în întuneric.

Trapa se închise cu zgomot deasupra capetelor lor.

Hărmălaia se stinse dintr-odată; iar Mackinnon se moleşi. Se sprijini de Sally, tremurând ca un copil.

— Oh, ajută-mă, gemu el.

Se schimbase într-un moment. În lumina slabă (o lampă cu gaz atârnată undeva de o grindă, era singura lumină) văzu că îi căzuse masca. O luă şi spuse:

— Repede, spune-mi. De ce te urmăreşte Bellmann? Vreau să ştiu.

— Nu, nu, te rog! O să mă omoare! Trebuie să mă ascund...

Vocea îi era acum scoţiană, înaltă şi panicată şi-şi lovea palmele una de alta ca un copil neatent.

— Spune-mi! i-o întoarse ea. Dacă nu, o să-i las să te ia. Sunt de la Garland. Prieten, mă auzi? Fred Garland şi Jim Taylor îi reţin pe bărbaţii aceia acum, dar dacă nu-mi spui adevărul, o să te demasc. Acum spune-mi de ce te urmăreşte Bellmann sau...

Bine, bine!

Se uită în jur ca un animal prins în capcană. Se aflau încă pe platforma de lemn, între roţile de acţionare care o ducea spre scenă. Mecanismul era ceva cunoscut drept trapa demonului – utilizată în pantomime pentru a aduce regele-demon pe scenă. „Undeva, se gândi Sally, trebuie să fie cineva care acţionează mecanismul”, dar nu se vedea nimeni.

Apoi se auzi zdrăngănit de aparate. Sally nu reuşi să vadă decât o încurcătură de lanţuri şi scripeţi, dar dintr-odată Mackinnon se înspăimântă şi fugi, sărind de pe platformă şi ascunzându-se după stâlpii solizi de lemn care susţineau scena.

— Nu pe-acolo! strigă Sally în şoaptă.

Funcţionă. Mackinnon ezită – şi-i dădu timp să se descurce din rochia care o înfăşură, să sară după el şi să-l prindă de braţ.

— Nu! Dă-mi drumul!

— Ascultă, nebunule, şuieră ea. Te predau lui Bellmann, jur, dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu.

— Bine, dar nu aici...

Se uită într-o parte şi-n alta. Ea nu-i dădu drumul. În apropiere era o lampă care revărsa o lumină sângerie asupra lor, făcându-l să arate pe jumătate nebun şi isteric.

Dintr-odată, ea se enervă şi-l scutură.

— Ascultă, nu reprezinţi nimic pentru mine. Te-aş preda acum, dar vreau să ştiu ceva. E vorba de fraudă, de naufragiu, de crimă – şi tu eşti implicat. Acum – de ce te urmăreşte? Ce vrea?

El se luptă, dar ea nu-i dădu drumul; apoi el începu să plângă. Sally era uimită şi un pic dezgustată. Ea-l scutură din nou, mai tare.

— Spune-mi, zise ea, cu vocea joasă şi furioasă.

— Bine, bine! Dar nu-i vorba de Bellmann, oricum. E vorba de tata.

— Tatăl tău? Păi, cine e tatăl tău?

— Lordul Wytham, spuse Mackinnon.

Sally tăcu, era zăpăcită.

— Demonstreaz-o, zise ea.

— Întreab-o pe mama. O să-ţi spună ea. Ei nu-i e ruşine.

— Cine e?

— O cheamă Nellie Budd. Şi nu ştiu unde locuieşte. Nu ştiu nici cine eşti tu. Încerc numai să-mi câştig existenţa, încerc să-mi perfecţionez arta. Sunt nevinovat, nu am făcut nimic nimănui, îţi spun. Sunt artist, am nevoie de pace şi calm – am nevoie să fiu lăsat în pace, nu să fiu terorizat, chinuit şi vânat la nesfârşit – nu e corect, nu e drept!

Nellie Budd...

— Dar tot nu mi-ai spus de ce te urmăreşte. Şi ce legătură are asta cu Bellmann? Nu are rost să-mi spui că nu are de-a face cu tine – secretarul lui a fost aici în seara asta. Un bărbat pe nume Windlesham. Cum e implicat?

Dar înainte ca Mackinnon să poată răspunde, se deschise o uşă deasupra lor undeva, iar magicianul se desprinse din strânsoarea ei şi dispăru în întuneric ca un şobolan. Ea făcu un pas după el, dar se opri; nu mai avea cum să-l prindă acum.

Se aştepta să găsească sus confuzie, publicul făcând gălăgie din cauza dispariţiei lor. În schimb, găsi un director

de scenă scuzător, o scenă plină de dansatori şi un public vesel.

Se pare că trebuia să existe un montator care să o conducă înapoi la locul ei – trapa, platforma şi focul roşu din iad fuseseră ceea ce crease Mackinnon ca punct culminant al reprezentaţiei sale. Era prima dată când trucul era pus în scenă, iar directorul de scenă era încântat de efect.

Nu era nimeni jos fiindcă toţi fuseseră chemaţi să rezolve o sfadă în culise. Apăruseră de niciunde patru bărbaţi puşi pe harţă, iar după o luptă de zile mari, fuseseră aruncaţi afară.

— Probabil un alt soţ furios, spuse directorul de scenă.

— Un soț furios?

— Păi, vedeţi, domnul Mackinnon are atracţie la doamne. Pot spune că aţi observat. Zboară spre el ca moliile. Nu ştiu de ce, dar asta e. Nu ar fi prima dată când se întâmplă aşa ceva. E un diavol pentru doamne. Acum, domnişoară, dă-mi voie să găsesc pe cineva care să vă conducă înapoi. Eraţi în primul rând, nu?

— Cred că o să plec, spuse ea. M-am distrat destul în seara asta, mulţumesc. Pe unde e ieşirea?

Odată afară, Sally alergă spre intrare, cu inima bătându-i tare, şi-l văzu pe Frederick pe treaptă legănându-şi băţul uşor, în timp ce Jim se plimba încolo şi-ncoace uitându-se în jos. În afara lor, aleea era goală.

Alergă spre Frederick şi se aşeză lângă el.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Fred se uită în sus, iar Sally observă că avea obrazul tăiat, dar zâmbea. Îl atinse uşor.

— O... I-am speriat. Era cam înghesuit acolo, cortina ne tot stătea în cale; dar după ce ne-au aruncat în stradă, am putut să-mi folosesc băţul şi ne-a mers ceva mai bine. Ce pereche îngrozitoare! însă am scos puţin praful din Sackville, iar Jim i-a turtit nasul celuilalt tip, aşa că nu a fost rău. Cel puţin nu pentru mine. L-ai găsit? îl întrebă el pe Jim.

Jim mormăi ceva. Sally se ridică şi-i întoarse faţa spre

lumină. Avea buza spartă şi-şi pierduse unul dintre dinţii din faţă. Simţi un junghi. Fuseseră răniţi, iar ea îl scăpase pe Mackinnon...

— Ai aflat ceva? întrebă Frederick, ridicându-se.

— Da, am aflat. Hai să găsim un taxi şi să mergem acasă – vreau să pun ceva pe tăietura aia. Iar pe Jim o să-l doară gura. Sper să avem coniac.

— Păcat că ne-au aruncat afară, serios, zise Frederick. Voiam să-l văd pe Señor Chavez, Omul de Gumă.

— L-am văzut eu, mormăi Jim. Ar fi fost pierdere de timp. Stă în mâini şi-şi bagă piciorul în ureche, şi asta-i tot. Ce-ai aflat, Sal?

La câteva străzi distanţă, într-o trăsură, domnul Harris şi Sackville primeau o muştruluială zdravănă de la domnul Windlesham. Dar nu-i dădeau atenţia pe care o merita; Sackville, care fusese bătut cu băţul în cap de Frederick, era şi mai ameţit decât de obicei, iar domnul Harris, al cărui nas simţise impactul plăcii pentru degete a lui Jim, era preocupat să oprească şuvoiul de sânge să curgă pe cămaşă, folosind o batistă udă.

Domnul Windlesham se uită la ei cu dezgust şi bătu în tavan. Trăsura încetini.

— Nu am ajuns încă, spuse Sackville.

— Foarte bună observaţie, zise domnul Windlesham. Dar e o noapte frumoasă. Mersul pe jos o să vă facă bine. Mie îmi pare că talentele voastre sunt mai potrivite pentru a teroriza femei decât pentru a lupta cu bărbaţi. Dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să mai am o slujbă pentru voi sau s-ar putea să nu; depinde cât sunteţi de punctuali de dimineaţă. La şapte la mine în birou, niciun minut mai târziu. Să nu laşi sânge pe clanţă, domnule Harris, mulţumesc, şterge-o, te rog! Nu, nu cu batista. Cu haina e foarte bine. Noapte bună!

Mormăind, bolborosind şi gemând, cei doi dispărură pe Drury Lane. Domnul Windlesham îi spuse vizidului să-l ducă în Hyde Park Gate; şeful lui va fi, se gândi el, foarte interesat de ceea ce se întâmplase în această seară.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Fantasme ale Celor Vii

— Aşadar, ce avem? întrebă Frederick, servindu-se cu marmeladă.

Era dimineaţa următoare după vizita la teatrul de varietăţi, iar el şi Jim luau micul dejun cu Sally la Tavistock Hotel în Covent Garden.

— Mackinnon pretinde că e fiul lui Nellie Budd. Păi, e posibil.

— Asta e istoria pe care i-a spus-o şi domnişoarei Meredith, zise Jim. Adică, nu i-a spus despre tatăl şi mama lui, dar povestea e aceeaşi. Dar asta nu explică de ce îl urmăreşte Bellmann. Numai dacă nu cumva nu-şi doreşte un astfel de cumnat. Nu pot să-l învinovăţesc pentru asta.

— Moştenire, spuse Sally. Era ceva legat de asta, nu-i aşa? Dar ca fiu nelegitim cred că nu are drepturi de moştenitor. Ce ar putea să moştenească de la Wytham?

— Nu prea are lucruri preţioase, după părerea mea. Omul e ruinat sau pe punctul de a fi, spuse Frederick. Tot ceea ce are e ipotecat. Iar acum a fost dat şi afară din Cabinet... Nu ştiu. E cam jalnic. O prefer pe Nellie Budd. Nu-i de mirare că a tresărit când l-am menţionat pe Mackinnon.

— Dar ce e cu North Star?

— E ceva legat de fier şi oţel, spuse Sally. Nu figurează la Bursă. O să merg în vizită la doamna Seddon mâine, dar în dimineaţa asta îi fac o vizită domnului Gurney şi-l întreb despre psihometrie. Mai am şi de lucru între altele...

— Păi, eu plec să-mi bag nasul pe la Whitehall, spuse Frederick. Vreau să văd ce pot afla despre Wytham. Apoi îi fac o vizită lui Nellie Budd. Că veni vorba de afaceri, e timpul să fac ceva bani. Până acum nu am scos un penny cu cazul ăsta; de fapt, am pierdut chiar un ceas.

— Pentru tine e bine, amice, spuse Jim trist, pipăindu-şi

gura învineţită. Poţi să-ţi cumperi altul. Dinţii nu se găsesc aşa uşor. Şi nu o să ştiu niciodată cum poţi să ai cruzimea să vânturi prin faţa cuiva scrumbii afumate şi pâine prăjită când tot ce poate să mănânce e terci şi jumări de ouă. Dar tipul o să aibă probleme cu nasul o vreme; e măcar o alinare.

Domnul Gurney era un bărbat pe care Sally îl întâlnise la Cambridge. Le făcuse cunoştinţă un anume domn Sidgwick, un filosof care făcuse mult pentru promovarea educaţiei femeilor, dar care era interesat şi de cercetări în domeniul spiritismului. Domnul Gurney desfăşura şi el nişte cercetări în acest domeniu şi, locuind în Hampstead, nu prea departe, Sally se gândi să-i facă o vizită.

Îl găsi în biroul vilei lui frumoase, cu portative pe masă şi o vioară într-o cutie deschisă. Era un bărbat cu ochii mari şi o barbă mătăsoasă; avea cam treizeci de ani.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse ea. Dar aş vrea să aflu ceva şi nu ştiu pe cine să întreb.

— Ah, muzica mea... Nu voi fi niciodată un muzician, domnişoară Lockhart! Această sonatină mică e tot ceea ce pot interpreta, mă tem. Fac un nou curs acum: medicina e domeniul care mi se potriveşte. Dar cum te pot ajuta?

Era un diletant bogat care încercase dreptul şi muzica, iar Sally se îndoia că va rămâne la medicină. Dar avea o inteligenţă deosebită şi o cunoaştere largă a problemelor aflate la graniţa dintre psihologie şi filosofie şi, în vreme ce Sally îi explica situaţia şi ceea ce se întâmplase la şedinţa lui Nellie Budd din Streatham, se ridică interesat.

— Telepatie, spuse el. Asta i se întâmplă doamnei Budd, după câte se pare.

— Tele... ăsta-i grecesc. La fel ca telegraf. Ce înseamnă?

— E numele dat procesului care are loc atunci când o persoană primeşte impresii din mintea altuia. Percepţii, emoţii, senzaţii nu şi gânduri conştiente. Nu încă, oricum...

— Dar chiar există aşa ceva? Avem cu toţii facultatea aceasta?

— Fenomenul există. Există înregistrări despre sute de

cazuri. Dar nu se poate spune că există o facultate. Nu am folosi cuvântul ăsta pentru un bărbat care e călcat de o trăsură. Nu se poate vorbi de facultatea de a fi călcat de trăsură. Poate fi ceva ce ni se întâmplă mai degrabă decât ceva ce facem.

— Am înţeles. Probabil că primeşte impresii fără să fie conştientă de asta. Dar oare trimiterea este intenţionată? Sau nici cel care trimite impresii nu ştie?

— Agentul, aşa îl numim. Nu prea par a fi modele aici, domnişoară Lockhart. Singura generalizare pe care pot s-o fac e aceea că se întâmplă între oameni care sunt apropiaţi emoţional.

— Înţeleg... Atunci mai e o enigmă, domnule Gurney. Are legătură, dar nu-mi dau seama cum.

Îi povesti despre viziunea lui Mackinnon: duelul din zăpadă şi despre cum ieşise la iveală, conform povestirii lui, ca urmare a atingerii unei cutii de ţigări.

— Da, spuse domnul Gurneey, acest lucru e atestat. Ce fel de om e? Cel care a avut viziunea?

— Nu foarte de încredere. E magician, scamator – unul foarte bun, chiar – şi nu se poate spune dacă are vreo legătură, dar pare imposibil de spus când vorbeşte serios. Încă ceva: acest fenomen se întâmplă într-adevăr numai când respectivul atinge ceva ce aparţine celeilalte persoane? Sau se întâmplă şi dacă e conectat la distanţă printr-un lucru?

— Ce fel de lucru?

— Păi, o ştire din ziar. O tăietură din ziar despre povestea care ar putea să aibă legătură cu viziunea, dar în care nu se menţiona numele nimănui. Asta ar putea să aducă cu sine o percepţie psihometrică? Sau să presupun următorul lucru: să presupunem că respectivul a avut o viziune, iar mai târziu vine în contact cu povestea din ziar, care nu o menţionează direct, dar care are legătură cu ea. Poate să-şi dea seama că ambele lucruri au legătură?

Domnul Gurney sări în sus incitat şi scoase un volum mare de tăieturi de pe raftul de deasupra mesei.

— Ce lucru extraordinar! spuse el. Ai descris exact ce s-

a întâmplat în cazul Blackburn din 1871. Dacă e o recurenţă, e o ştire minunată. Uite...

Sally citi fragmente, toate erau datate şi adnotate cu precizie ştiinţifică. Era o similaritate strânsă, deşi problematica viziunii bărbatului din cazul Blackburn nu era mai senzaţională decât salvarea fratelui lui dintr-un accident pe calea ferată.

— Câte cazuri ai studiat, domnule Gurney? întrebă ea.

— Mii. Ar fi muncă de-o viaţă să le sortezi sau analizezi...

— Poate că ar trebui să faceţi asta în locul medicinei. Dar e ceva ce trebuie să vă spun; problema aceasta, orice o fi ea, pare să aibă loc pe marginea unei conspiraţii criminale. Aţi putea – ştiu că veţi vrea să o publicaţi – aţi putea să aşteptaţi cu publicarea până va trece pericolul?

Domnul Gurney făcu ochii mari.

— O conspiraţie criminală?

Ea îi explică puţin situaţia, iar el ascultă uimit.

— Vasăzică asta ies tinerele care fac Cambridge, spuse el în cele din urmă. Femei detectiv. Nu cred că asta aveau în minte pionierii ideii de educaţie universitară pentru femei... Da, sigur, voi face ceea ce-mi ceri. Şi, oricum, poveştile noastre folosesc întotdeauna pseudonime. Măi să fie! Fraudă... Crimă... Poate că ar trebui să rămân la muzică, totuşi.

Frederick ajunse în Streatham abia în acea dimineaţă. Aflase câteva lucruri pur şi simplu întrebându-i pe cei care ştiau: curieri, mesageri şi alţii asemenea. Se zvonea că, de vreme ce cariera politică a lordului Wytham apusese, acesta urma să se dezvolte în lumea financiară – obţinuse un post în conducerea unei firme nou înfiinţate care se numea Ceva cu Nord. Mai mult, cultiva prietenia cu subsecretarul de la Ministerul de Externe... Se meritase munca de o dimineaţă şi apoi câteva cafele slabe.

După-amiaza era rece şi cenuşie; tocmai începea să bureze. De-abia aştepta să o vadă din nou pe Nellie Budd, se gândea el în timp ce dădea colţul spre strada liniştită pe care locuia aceasta.

Numai că nu era liniştită. O mulţime de privitori stăteau în jurul uşii ei, iar la uşă era o ambulanţă. Un sergent şi doi poliţişti încercau să elibereze drumul de la uşă la ambulanţă – iar apoi apărură doi bărbaţi care duceau o targă, iar mulţimea făcu loc ca să poată intra.

Frederick înaintă. Fu observat de un inspector în uniformă care stătea la uşă, un bărbat care arăta competent, şi, în vreme ce targa era pusă în ambulanţă, acesta coborî spre el. Privitorii se întoarseră curioşi.

— Pot să vă ajut, domnule? întrebă inspectorul, când ajunseră la poartă. Vă aşteptaţi să vedeţi pe cineva aici?

— Am venit să fac o vizită doamnei care locuia la adresa aceasta, spuse Frederick. Doamna Budd.

Inspectorul se uită spre ambulanţă, le făcu semn îngrijitorilor să plece, apoi se întoarse din nou spre Frederick.

— Vreţi să intraţi un moment? întrebă el.

Frederick îl urmă în holul îngust, unde un poliţist închise uşa după ei. Un bărbat care arăta a medic ieşi pe uşa principală; Frederick auzi o fată plângând înăuntru.

Poate răspunde la întrebări? întrebă inspectorul.

— Da, dacă sunteţi rapid, spuse doctorul. I-am dat ceva de băut să se calmeze şi o să adoarmă în câteva minute. Mai bine o aşezaţi în pat.

Inspectorul dădu din cap. Deschise uşa şi-l îndemnă pe Frederick să-l urmeze. Pe canapeaua doamnei Budd era aşezată o servitoare care părea a avea în jur de şaispreze ani.

— În regulă, Sarah, spuse inspectorul. Nu mai plânge şi uită-te la mine. Stăpâna ta e în drum spre spital. O să aibă grijă de ea acolo. Ascultă-mă cu atenţie: l-ai mai văzut pe acest bărbat?

Fata, încă tremurând, se uită scurt la Frederick şi dădu din cap că nu.

— Nu, domnule, şopti ea.

— Nu e unul dintre bărbaţii care au venit azi?

— Nu, domnule.

— Eşti sigură, Sarah? Eşti în siguranţă acum. Uită-te cu

atenţie!

— Nu l-am mai văzut niciodată. Cinstit!

Începu din nou să plângă. Inspectorul deschise uşa şi strigă către poliţist:

— Davis, du fata sus! Dă-i un pahar de apă sau ceva.

Poliţistul luă fata şi apoi inspectorul închise uşa din nou şi-şi scoase carneţelul şi creionul.

— Îmi puteţi spune numele dumneavoastră, domnule?

— Frederick Garland, Burton Street nr. 45. Fotograf. Acum, îmi puteţi spune de ce am luat parte la această improvizaţie şi, din câte ştiu eu, o paradă ilegală de identificare? Ce naiba se întâmplă? Şi ce s-a întâmplat cu Nellie Budd?

— A fost atacată mai devreme în această dimineaţă de doi bărbaţi. Servitoarea le-a dat drumul în casă. A spus că... aveau semne pe faţă. Ochi învineţiţi, nas umflat, aşa ceva. Şi dumneavoastră aveţi o vânătaie frumoasă, domnule!

— A, asta era. Am înţeles. Ei bine, am asta pentru că un prost a deschis uşa trenului în faţa mea. Unde au dus-o? Şi cât de grav e rănită?

— Au dus-o la Guy’s Hospital. A fost bătută bine. De fapt nu era conştientă, dar cred că o să trăiască. Ar fi bine, dacă ăia doi nu vor să fie spânzuraţi.

— O să-i prindeţi?

— Sigur că o să-i prindem. Tot atât de sigur cât sunt de sigur că mă cheamă Conway. Nu o să las să se mai întâmple aşa ceva. Acum, vreţi să-mi spuneţi care e legătura dumneavoastră cu doamna Budd, domnule? Cu ce scop aţi venit?

Frederick îi spuse că fotografiase mai multe persoane medium pentru Societatea Spiritistă şi venise s-o întrebe pe Nellie Budd dacă era de acord să-i facă şi ei o poză.

Inspectorul dădu aprobator din cap.

— Aveţi dreptate, domnule, spuse el. Atacul ăsta – nu au luat nimic din câte ştie fata. Nu a fost vorba de jaf. Nu aveţi idee de ce ar fi putut să se întâmple asta?

— Absolut deloc, răspunse Frederick.

Iar aceasta, se gândi el câteva minute mai târziu în timp

ce mergea să ia omnibuzul spre Guy’s Hospital, era purul adevăr. Ar fi vrut să-l fi pocnit mai tare peste cap cu bățul pe Sackville cu o noapte înainte şi-şi încleştă pumnii, pentru că nu avea niciun dubiu în legătură cu identitatea celor doi bărbaţi. Dar cât despre motiv... Bellmann ştia. Şi omuleţul acela cu ochelari, Windlesham.

Foarte bine; aveau să plătească.

Întreaga zi, o femeie cu văl ezitase în faţa unei clădiri cu birouri din oraş. Avea sub braţ o cutie mică de tablă şi tot mergea spre uşă, ridica mâna, se uita în jur, apoi o cobora şi se îndepărta învinsă. Era Isabel Meredith, iar biroul era cel al lui Sally.

Timiditatea înnăscută (pentru că ar fi fost timidă chiar şi fără acel semn din naştere) şi mizeria ultimelor patruzeci şi opt de ore o făcuseră să nu mai aibă voinţă să urce şi să bată la uşă. Dar în cele din urmă disperarea învinse timiditatea şi bătu – nu primi în schimb niciun răspuns, pentru că Sally nu era acolo.

Plecă zdrobită. Nu era obişnuită să aibă noroc, iar atunci când se lovi de o siluetă zveltă, îmbrăcată cu o haină călduroasă de tweed, abia dacă murmură:

— Mă scuzaţi, şi se dădu la o parte.

Fu uimită când i se rosti numele.

— Domnişoara Meredith? întrebă Sally.

— O! Da, da. De ce? Vreau să spun...

— Tocmai aţi fost la domnişoara Lockhart?

— Dar, dar nu este...

Eu sunt domnişoara Lockhart. Am fost în altă parte în după-amiaza aceasta, am făcut cercetări, dar vă aşteptam. Intrăm?

Isabel Meredith aproape că leşină. Sally o văzu că se leagănă şi o prinse de braţ.

— Oh, îmi pare rău. Dar nu pot...

Sally îi simţi disperarea. Nu era vreme de stat într-un birou rece. Peste drum era o staţie de trăsuri; într-un minut se îndreptau pe străzile aglomerate spre locuinţa lui Sally.

Stătură în faţa unui foc, pe scaune confortabile, cu un

ibric de ceai şi brioşe în faţă şi un câine de dimensiunea unui tigru, negru precum cărbunii, aşezat la picioarele lor pe un covor colorat.

Isabel îşi dăduse voalul jos. Îşi întoarse faţa spre Sally şi nici nu încercă să-şi ascundă lacrimile. Apoi o copleşi foamea şi mâncă, în timp ce Sally cocea brioşele desfăcute pe foc. Nu vorbeau.

În cele din urmă, se aşeză pe spate şi închise ochii.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea.

— Pentru ce?

— L-am trădat. Îmi e ruşine, îmi e atât de ruşine...

— A scăpat. E în siguranţă, datorită bileţelului dumitale. Vă referiţi la domnul Mackinnon, nu?

— Da. Nu ştiu cine sunteţi, domnişoară Lockhart, dar am avut încredere în prietenul dumitale, Jim – domnul Taylor. Am crezut că sunteţi mai în vârstă. Şi consultant financiar... Dar prietenul dumitale a spus că veţi fi interesată. De asta am venit.

„Era mândră, timidă, înspăimântată, ruşinată şi furioasă, toate în acelaşi timp”, se gândi Sally.

— E-n regulă, spuse ea. Sunt consultant financiar, dar asta implică multe alte lucruri. Mai ales acum. Şi mă interesează domnul Mackinnon. Spuneţi-mi tot ce puteţi!

Isabel încuviinţă din cap, îşi trase nasul şi se ridică, de parcă ar fi luat o decizie.

— L-am întâlnit în Newcastle, spuse ea. Acum optsprezece luni. Eram angajată de un costumier teatral – o slujbă neînsemnată. Nu trebuia să mă arăt. Nu era nevoie să dau ochii cu străini tot timpul, iar actorii şi actriţele nu sunt cruzi ca oamenii obişnuiţi; pot să creadă unele lucruri, dar se pricep mai bine să se prefacă. În plus, sunt cam precum copiii adesea şi nu observă mereu. Eram fericită acolo. Apoi a venit el la costumierul meu să comande un costum special. Costumele scamatorilor au buzunare multe, ascunse peste tot. De cum l-am văzut... Aţi fost vreodată îndrăgostită, domnişoară Lockhart?

— Eu... V-aţi îndrăgostit de el?

— Din toată inima. Pentru totdeauna. Am încercat să nu

o fac. Ce puteam spera? Dar, vedeţi, m-a încurajat... Ne-am văzut de câteva ori. Mi-a spus că sunt singura persoană căreia îi putea vorbi. Şi atunci era în pericol. Trebuia să-şi schimbe des adresa – duşmanii lui erau neobosiţi. Nu putea să stea într-un singur loc...

— Cine erau duşmanii?

— Nu mi-a spus niciodată. Nu a vrut să mă pună în pericol. Cred că simţea ceva pentru mine. Numai puţin, poate. Îmi scria în fiecare săptămână – i-am păstrat toate scrisorile. Le am la mine...

Arătă spre cutia de lângă ea de pe podea.

— A menţionat pe cineva pe nume Bellmann? Sau Lordul Wytham?

— Nu cred. Nu.

— Care crezi că era problema lui?

— Îmi mai dădea câte un indiciu din când în când, se referea la o problemă de moştenire. M-am gândit că probabil e moştenitorul vreunei averi mari... Dar nu-i pasă decât de arta lui. E artist. Un mare artist... L-aţi văzut în spectacole? Nu credeţi că e un mare artist?

Sally dădu din cap că da.

— Da, cred. A vorbit vreodată de părinţii lui, de copilăria lui?

— Nici măcar o dată. Era ca şi cum ar fi închis partea aceea a vieţii lui într-un mormânt. Viaţa lui era numai arta, în fiecare moment, fiecare gând. Am ştiut că n-o să pot să fiu... niciodată... îi era greu, îşi frângea mâinile şi se uita în jos, în poală, în timp ce vorbea. Dar ştiu că nici altcineva nu va putea. E geniul pur, domnişoară Lockhart! Dacă aş putea să-i fiu de folos oricât de puţin – aş muri fericită. Dar l-am trădat...

Dintr-odată lacrimile începură să-i curgă şiroaie. Se aruncă într-o parte în scaun şi plânse chinuită, ascunzându-şi faţa în mâini. Chaka se uită în sus uimit şi scoase un sunet ca un bocet până când Sally îl mângâie uşor, apoi se aşeză din nou.

Sally îngenunche lângă Isabel şi-şi puse braţele în jurul umerilor ei.

— Spune-mi cum l-ai trădat, îi zise ea. Te rog! Putem să-l ajutăm numai dacă ştim tot adevărul. Şi sunt sigură că nu ai vrut. Cineva te-a păcălit sau te-a silit, nu-i aşa?

Încet, printre suspine, ieşi la iveală povestea cu Sackville şi Harris care-i rupseseră toate hainele. Sally simţi un fior de oroare; îşi imagină ce însemna ca toată afacerea să-ţi fie distrusă.

— Nu le-am spus. Nu am făcut-o. Puteau să mă tortureze şi nu le spuneam nimic... Dar voiau să... scrisorile mele...

Şi strânse cutiuţa la piept, legănând-o, asemenea unei mame care-şi leagănă copilul pe moarte. Sally nu mai putea să suporte; tot timpul în minte o voce o întreba: „Tu când ai iubit aşa?”

O îmbrăţişă pe Isabel şi o scuturã cu blândeţe.

— Ascultă, spuse ea. Bărbaţii aceia. Cred că ştiu cine i-a trimis. Era un bărbat pe nume Windlesham, iar el e secretarul personal al lui Axel Bellmann, un om de afaceri. A fost acolo – mă refer la Windlesham – la Teatrul de Varietăţi, cu cei doi. Jim şi altcineva, domnul Garland, s-au luptat cu ei. Am vorbit cu domnul Mackinnon, dar nu a vrut să-mi spună prea multe. Ştii unde locuieşte?

Isabel dădu din cap că nu.

— A reuşit să scape teafar? Nu era rănit?

— Era bine.

— Oh, slavă Domnului! Dar de ce fac asta, domnişoară Lockhart? Ce încearcă să facă?

— Aş fi vrut să ştiu. Acum, ascultă, nu poţi să te duci acasă. Nu ai la ce să te întorci. De ce nu...

— Oricum proprietăreasa mi-a cerut să plec, spuse Isabel în şoaptă. Nu pot s-o învinovăţesc. Nu am unde să mă duc, domnişoară Lockhart. Am dormit afară noaptea trecută. Nu cred că...

Închise ochii şi lăsă capul în jos.

— Ai loc aici. Doamna Molloy o să-ţi pregătească patul în camera alăturată. Nu comenta, continuă Sally. Vreau să mă ajuţi, nu e vorba de operă de caritate. Purtăm cam aceleaşi mărimi – o să-ţi găsim altceva de îmbrăcat, iar mesele

pregătite de doamna Molloy sunt faimoase. Nu, nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Am o casă încă – şi o afacere...

Şi cât timp le va mai avea? se întrebă ea. Ameninţarea lui Bellmann o alarmase mai mult decât voia să recunoască şi nimic n-o aplanase. Iar aici era Isabel: dovada că nu ar fi ezitat să o ducă la îndeplinire. În timp ce se ocupau cu adusul farfuriilor şi ceştilor, rochiilor şi cărbunilor pentru foc, gândul se retrase: dar se întoarse mai târziu când Frederick veni cu veşti despre Nellie Budd.

Isabel era în pat, ceea ce o bucură pe Saliy. Frederick se aşeză lângă foc cu o ceaşcă de cafea în mână şi-i spuse că Nellie Budd era încă inconştientă; fusese bătută în cap, iar doctorii nu erau siguri dacă-i fusese fracturat craniul sau nu. Cel puţin era bine îngrijită, dar era prea devreme ca să se poată spune dacă avea să-şi revină. Frederick îi cumpărase nişte flori, i le aşezase lângă pat şi-şi lăsase numele în absenţa unei rude la care să se apeleze, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee unde ar fi putut fi găsită sora ei (Oare cum o chema? Domnişoara Jessie Jaxon?).

Când Sally-i povesti despre vizita făcută de cei doi bărbaţi lui Isabel, acesta dădu din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Contul lui Harris şi Sackville creştea. De-abia aştepta să le prezinte nota de plată.

Stătu o vreme tăcut, uitându-se la foc şi împingând din când în când cu bătui lui în vatră.

— Saliy, spuse el în cele din urmă, vrei să te muţi în Burton Street?

Ea se ridică.

— Am mai discutat despre asta, Fred. Răspunsul e nu. Oricum...

— Nu asta era întrebarea. Am renunţat să-ţi mai cer să te căsătoreşti cu mine; poţi să uiţi de asta. Mă gândesc la Nellie Budd. Dacă la asta ajung: să bată femeile până ajung inconştiente, te vreau aproape, asta-i tot. Ai fi mult mai în siguranţă în Burton Street şi la fel ar fi...

— Sunt destul de bine şi aici, mulţumesc, spuse Saliy. Îl am pe Chaka, am pistolul şi nu e nevoie să fiu închisă într-o fortăreaţă şi păzită.

Ura vocea asta – înţepată şi mândră. De cum deschise gura ştiu ce avea să zică şi constată îngrozită că nu se putea abţine să se poarte aşa.

— Nu fi proastă, spuse Frederick şi se ridică şi el. Nu mă gândeam să te păzesc ca pe o prinţesă dintr-o poveste, vreau numai să rămâi în viaţă. Poţi să lucrezi şi să-ţi duci viaţa în mod normal şi, sigur că da, ai câinele, şi ştim cu toţii că poţi să nimereşti ţigara din gura unei muşte cu mâinile legate la spate...

— Nu mă interesează sarcasmul tău. Dacă ai ceva mai bun de spus...

— Bine, atunci ascultă raţiunea. Bărbaţii ăia aproape că au omorât-o pe Nellie Budd – din câte ştiu, chiar au omorât-o. I-au distrus afacerea domnişoarei nu-ştiu-cum. Crezi că ar ezita, mai ales după ce le-am stricat planurile, să te atace pe tine? Doamne, fato, ar face-o bucuroşi! Bellmann te-a ameninţat deja...

— Pot să mă apăr singură, spuse ea. Şi chiar nu am nevoie de permisiunea ta ca să trăiesc normal, aşa cum ai zis...

— Nu aşa am vrut să sune. Nu asta gândesc şi nu asta am spus. Dacă interpretezi greşit în mod voit...

— Nu interpretez nimic greşit! Ştiu foarte bine ce ai vrut să spui...

Vocile lor ridicate îl treziseră pe Chaka. Înălţă capul, se uită la Frederick şi mârâi încet. Sally se întinse în mod automat şi-l mângâie pe cap.

— Nu cred că-ţi dai seama cum sună când vorbeşti aşa, continuă ea mai încet, fără a se uita la el, ci în foc şi simţind încăpăţânarea amară din inima ei. De parcă aş avea nevoie de protecţie şi răsfăţ. Nu sunt aşa. Şi când nu vezi asta, mă întreb dacă mă vezi de fapt.

— Mă consideri prost? spuse el, iar în vocea lui se simţea o ură adevărată. În inima ta nu sunt diferit de alţi bărbaţi – nu, de fapt nu-i adevărat. Nu doar bărbaţi. Crezi că nu sunt altfel decât alţii, bărbaţi şi femei. Eşti tu şi suntem noi, ceilalţi, şi cu toţii suntem inferiori...

— Nu-i adevărat!

— Ba-i adevărat!

— Pentru că-mi iau munca în serios, pentru că nu sunt frivolă şi glumeaţă înseamnă că te privesc de sus, nu-i aşa?

— Tot timpul. Tot timpul. Îţi dai seama cât eşti de neplăcută, Sally? În ce ai mai bun eşti magnifică şi te-am iubit pentru asta. În ce ai mai rău nu eşti decât o scorpie ipocrită şi îngâmfată.

— Eu, îngâmfată?

— Ar trebui să te auzi. Îţi ofer ajutor ca de la egal la egal, din respect, da şi afecţiune; şi tu îmi arunci asta în faţă. Iar dacă nu consideri că asta înseamă îngâmfare...

— Nu despre mine vorbeşti. Vorbeşti despre o fantezie prostească de-a ta. Maturizează-te, Frederick!

Apoi văzu cum Fred se schimbă la faţă. O expresie pe care Sally n-o putea citi şi căzu, epuizat ca şi cum, se gândi Sally, ceva ar fi murit. Întinse o mână spre el, dar era prea târziu.

— O să terminăm cazul ăsta, spuse el liniştit, ridicându-se şi luându-şi bastonul. Şi apoi ne luăm rămas-bun.

Se ridică şi ea şi făcu un pas spre el. Dar el plecă fără să se uite la ea şi fără să spună un cuvânt.

În acea noapte, în timp ce Sally stătea în faţa cenuşei focului şi începea scrisoare după scrisoare către Frederick dându-şi seama că e la fel de greu să scrii cuvintele cum era să le spui şi renunţând în cele din urmă, punându-şi capul pe genunchi şi plângând; în timp ce Frederick acoperea pagină după pagină cu speculaţii şi presupuneri şi le rupea pe toate, apoi îşi făcea de lucru cu noua cameră adusă din America înainte de a-şi pierde cumpătul şi de o arunca într-un colţ; în timp ce Webster Garland şi Charles Bertram fumau şi beau whisky discutând despre lumină, umbră, colodion, mecanisme de fotografiere şi negative de hârtie; în vreme ce Jim, strâmbându-se de durere şi îndrăgostit fără speranţă, rata scenele, trăgea de sforile greşite, scăpa scări şi stătea calm, cu privirea pierdută, în vreme ce un director de scenă îl muştruluia; în timp ce Nellie Budd zăcea inconştientă într-un pat îngust cu florile

de la Frederick pe un scaun lângă ea; în timp ce Lady Mary lua parte tăcută şi nefericită la o cină interminabilă; în timp ce Chaka o visa pe Sally şi că vânează, pe Sally şi iepuri şi pe Sally – un bărbat bătu la o uşă în Soho şi aşteptă să fie lăsat să intre.

Era un tânăr elegant şi bine făcut. Era îmbrăcat de seară şi ţinea în mână un baston cu capătul de argint, cu care bătea ritmul unei melodii populare pe treaptă. Uşa se deschise.

— A, spuse domnul Windlesham. Intraţi, intraţi.

Se dădu la o parte şi-l lăsă pe vizitator să intre. Acesta era un birou pe care domnul Windlesham îl folosea pentru afaceri care nu trebuiau să fie asociate cu Casa Baltică. Închise cu grijă uşa şi-l urmă pe tânăr într-o cameră călduroasă, bine luminată, unde citea un roman.

— Pălăria şi mantia, domnule Brown?

Domnul Brown i le dădu şi se aşeză, uitându-se lipsit de interes la cartea deschisă. Domnul Windlesham văzu unde se uita.

— *Modul în care trăim acum*, spuse el. De Anthony Trollope. O carte distractivă despre un speculant financiar. Vă plac romanele, domnule Brown?

— Nu, nu prea citesc, zise domnul Brown.

Avea o voce ciudată, cu un accent pe care domnul Windlesham nu putea să-l plaseze, neaparţinând nici unei clase sau regiuni pe care o cunoştea. Dacă aparţinea de ceva, acesta era viitorul: peste o sută de ani, astfel de voci aveau să fie comune, deşi sunt slabe şansele ca domnul Windlesham să fi ştiut.

— Nu am prea mult timp pentru cărţi. Dă-mi în fiecare zi un spectacol bun de varietăţi.

— A, da, spectacol de varietăţi. Să trecem la treabă: mi-aţi fost recomandat călduros datorită discreţiei de care daţi dovadă.

Dar putem discuta deschis unul cu celălalt, sper. Am înţeles că omorâţi oameni.

— E corect, domnule Windlesham.

— Spuneţi-mi, e mai dificil să omori o femeie decât un

bărbat?

— Nu, o femeie, prin natura lucrurilor, nu va fi la fel de puternică sau de rapidă ca un bărbat, nu-i aşa?

— Nu la asta mă referem neapărat... Nu contează. Câte persoane aţi ucis, domnule Brown?

— De ce vreţi să ştiţi?

— Încerc să văd dacă sunteţi potrivit.

Domnul Brown dădu din umeri.

— Douăzeci şi una, spuse el.

— Un adevărat expert. Şi care este metoda obişnuită?

— Variază. Depinde de împrejurări. Dacă am de ales, prefer cuţitul. E un fel de măiestrie în a ucide pe cineva cu cuţitul.

— Şi măiestria e importantă pentru dumneavoastră?

— Mă mândresc cu munca mea, la fel ca orice profesionist.

— Aşa deci. În prezent am angajat doi indivizi care sunt, vai, departe de a fi profesionişti. Nu aş putea niciodată să le încredinţez o astfel de slujbă. Spuneţi-mi, care sunt planurile dumneavoastră de viitor?

— Ei bine, sunt ambiţios, domnule Windlesham, spuse tânărul, în Londra şi pe continent sunt puţine de făcut. Cred că viitorul meu e dincolo de Atlantic. Sunt un mare admirator al americanilor, am fost de câteva ori acolo. Îmi plac oamenii, îmi place modul în care trăiesc. Cred că o să mă descurc acolo. Am ceva bani strânşi. Taxa pentru slujba asta va mai creşte suma. Câteva alte slujbe şi am plecat. De ce întrebaţi? Firma dumitale ar vrea să aibă pe cineva ca mine la care să apeleze?

— O, cred că da. Cred că da, spuse domnul Windlesham, în timp ce rama de la ochelarii săi sclipea.

— Cine-i clientul? întrebă domnul Brown? scoţând un caieţel şi un pix.

— O tânără, zise domnul Windlesham, cu un câine mare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

O lucrare minunată în beneficiul întregii umanităţii

Sally se trezi nefericită. Dimineaţa, în ciuda stării ei de spirit, era mai degrabă ca în aprilie decât ca în noiembrie: luminoasă, frumoasă şi călduroasă, cu câţiva nori albi pe un cer albastru. Luă micul dejun cu Isabel: şuncă, ou şi pâine prăjită şi o lăsă cu Chaka, ra ducându-se la Muswell Hill.

Doamna Seddon, de la Cromwell Gardens, era o doamnă drăguţă la vreo patruzeci de ani, care o invită pe Sally în salonul ei şi păru încântată să audă că eleva sa, domnişoara Lewis, era în Londra.

— Era o fetiţă atât de isteaţă! Chiar sper că va veni să mă viziteze... Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Lockhart?

Sally se aşeză. Era bine că nu-l adusese pe Chaka pentru că nu ar fi fost loc pentru el. Nu era loc pentru ambele femei pe canapea, din cauza mulţimii de perne croşetate, aşa că doamna Seddon se aşeză la masa de lângă fereastră, sub o aspidistră mare. Toate suprafeţele din cameră erau îmbrăcate; trei huse brodate înfăşurau canapeaua, două feţe de masă acopereau masa, şemineul era ornat cu ciucuri; chiar şi colivia avea o fustă cu volănaşe. Pe perete atârna un panou pe care scria: „Stai, stai acasă, inima mea, şi odihneşte-te: Inimile păstrate acasă sunt cele mai fericite”.

Sally lăsă geanta jos şi începu să-i explice:

— Încerc să aflu ce e cu o firmă care se numeşte North Star. Cineva cunoscut a pierdut bani investind într-o companie care, cred eu, are legătură cu North Star şi încerc numai să aşez cap la cap tot ce pot. Am înţeles că fratele dumitale a lucrat pentru ei.

Doamna Seddon se încruntă.

— Păi, într-un fel... E o problemă ce are de-a face cu legea, domnişoară Lockhart? Vreau să spun sunteţi pe cont

propriu sau cum? Reprezentaţi pe cineva?

Îmi reprezint clienta, spuse Sally, un pic uimită de suspiciunea doamnei Seddon. Sunt consultant financiar.

Doamna Seddon avea o expresie îngrijorată.

— Nu ştiu, sunt sigură, spuse ea. Nu am auzit niciodată de...

Nu vru să termine propoziţia şi se uită în altă parte dezorientată.

— De o femeie consultant financiar? Nu mulţi au auzit. Dar vă asigur că e adevărat. De fapt, aşa am cunoscut-o pe domnişoara Lewis, eleva dumneavoastră. Iar clienta care şi-a pierdut banii era profesoară ca dumneavoastră. Dacă îmi spuneţi ce ştiţi despre North Star poate reuşesc să o ajut să-şi recupereze banii. E ceva ciudat în legătură cu firma?

— Păi... De fapt, nu prea ştiu cu ce să încep. Ciudat? Da, cred că da. Fratele meu, Sidney, adică domnul Patton, a fost destul de distrus. De fapt, nici acum nu are de lucru... Uite ce e, domnişoară Lockhart, va fi greu de explicat. Nu ştiu dacă e foarte clar nici în mintea mea. O să mă opriţi dacă spun prostii, da?

— Spuneţi-mi tot ceea ce vă vine în minte. Nu vă faceţi griji dacă nu e în ordine.

— Bine. Fratele meu – cred că asta este important – e sindicalist. Socialist. Un om bun, iar soţul meu, domnul Seddon, e de acord cu asta, deşi întotdeauna a votat cu conservatorii. Dar Sidney are un punct de vedere special şi poate că asta l-a influenţat. Nu ştiu. E meşteşugar – face cazane. De fapt, era. La Walker şi Fii. Locomotive. Dar nu le mergea bine – nu aveau comenzi, nu erau investiţii, aşa ceva. Asta se întâmpla acum doi sau trei ani. Proprietarii au vândut altora în acea perioadă. Şi au trimis un nou director, un suedez, suedez sau olandez, ceva de genul ăsta, şi acesta a început să concedieze muncitori. Era ciudat. Nu păreau interesaţi de comenzi, numai de a termina ce era în registre şi apoi de a concedia oamenii.

— Fratele dumitale şi-a pierdut slujba?

— Nu de la început. Era un lucrător bun – unul dintre cei mai buni din firmă. A fost unul dintre puţinii pe care i-au

ţinut în firmă până la sfârşit. Dar nu-i plăcea, ştiţi? Părea ciudat cumva – directorul acesta tânăr adusese o echipă de londonezi şi de străini. Se plimbau şi luau notiţe despre toate. Cine a făcut asta, de ce asta, ce a făcut după sau cât i-a luat s-o facă – şi nu numai notiţe despre muncă. Şi probleme personale – spre exemplu – unde locuiau, la ce biserică sau capelă mergeau, cluburi sau societăţi de care aparţineau, circumstanţe familiale – toate acestea. Sigur, sindicatelor nu le plăcea acest lucru. Dar nu puteau face nimic dacă nu aveau comenzi. Şi cu toate astea se întâmpla ceva ciudat, managerul şi prietenii săi, străinii veneau în fiecare zi şi luau notiţe, organizau întâlniri, măsurau, desenau şi supravegheau... Erau mulţi bani în spatele afacerii, se vedea asta. Dar nimic nu venea de la oameni. Apoi într-o zi a lunii mai anul trecut au avut o întâlnire. Toţi lucrătorii care rămăseseră au fost invitaţi să ia parte – nu li s-a cerut, au fost invitaţi. Nu exista niciun detaliu în legătură cu ei care să nu apară în caiete – chiar şi chiria pe care o plăteau sau câţi copii aveau. Şi toţi aceşti bărbaţi, cam o sută, câţi rămăseseră, au intrat cu toţii în salonul pe care-l închiriaseră. Nu o întâlnire în curte; o şedinţă bine pusă la punct, cu băuturi. Nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Vă imaginaţi? Fratelui meu nu-i venea să creadă, era extraordinar. În fine, după ce s-au adunat toţi, a intrat directorul şi prietenii lui şi au început să discute. Îmi amintesc că mi-a povestit Sidney ce s-a întâmplat şi impresia pe care i-a lăsat-o... Spuneau că firma e pe punctul de a cunoaşte o dezvoltare revoluţionară. Nu-mi amintesc detaliile, în afară de faptul că Sidney s-a simţit foarte incitat şi toţi ceilalţi se simţeau la fel. A fost aproape un sentiment religios, spunea Sidney – ceea ce era ciudat din partea lui, vă voi explica imediat. Spunea că a fost exact ca una dintre întâlnirile cu reînvieri ale lui Sankey şi Moody. La sfârşit, toţi au fost dispuşi să semneze şi să-şi pună viaţa la dispoziţia angajatorilor pentru a avea şansa de a lucra acolo.

Doamna Seddon se opri un moment. Se uita în şemineu, încruntându-se.

Sally întrebă:

— Dar ce urmau să facă? Nu aveau să se ocupe de construirea de motoare de locomotive după un asemenea discurs, nu-i aşa? Nu au explicat care erau planurile lor?

— Nu chiar atunci, nu. Nu s-a vorbit decât despre viitorul glorios, despre o nouă lucrare în folosul întregii umanităţi şi aşa mai departe. Garantau un loc de muncă pentru toată viaţa, pensie şi locuinţe de serviciu dacă semnau atunci şi acolo. Da, şi în schimbul acestor beneficii (şi mai mult, ofereau o asigurare de sănătate) trebuiau să renunţe să mai fie membri ai sidicatului şi să semneze că nu vor face grevă. Majoritatea au semnat imediat. Exista şi o clauză de confidenţialitate pe-acolo pe undeva – nu ştiu cât era de legal, dar se afla acolo un avocat care le-a explicat, aşa zicea Sidney. Numai după şi-a dat seama cât era de ciudat. Câţiva au fost ceva mai precauţi. Sidney a fost unul dintre ei. Au întrebat dacă se pot gândi o zi, două. „Sigur, le-a spus directorul, nu vrem să forţăm pe nimeni. Aveţi libera alegere. Aveţi o săptămână să vă gândiţi, a spus el, dar sunteţi cei mai buni şi ne-ar părea rău dacă v-am pierde.” Linguşiri, domnişoară Lockhart! Fratele meu a mers acasă şi a discutat cu soţia lui. Cam şase dintre ei au fost aşa mai precauţi, dar a doua zi mai toţi au semnat imediat. Sindicatul a încercat să-i facă să nu semneze, dar nu a avut câştig de cauză. Apoi Sidney a auzit ceva de la un prieten de la Institutul Literar şi Filosofic al Muncitorilor. Se auzea că cei din conducere se interesau de o nouă afacere din apropiere, cunoscută ca Furness Castings. Şi încercau să unească cele două firme, iar asta urma să fie o lucrare minunată în beneficiul umanităţii care urma să aducă pacea şi prosperitatea în întreaga lume. Numai că fratele meu, Sidney, e pacifist, domnişoară Lockhart. Nu sprijină lupta de niciun fel. A fost crescut la Capelă, ca şi mine, dar după ce s-a căsătorit a început să se intereseze de secta quakerilor[3]. Nu a devenit niciodată membru – prieten, cum sunt numiţi adepţii – şi cred că din cauza aceasta directorii

[3] Făceau parte din societatea religioasă a prietenilor; se opuneau violenţei şi războiului, (n.tr.)

nu şi-au dat seama, altfel s-ar fi debarasat de el dinainte.

Pentru că Furness Castings poate să sune nevinovat, dar ceea ce produceau erau puşti. Tunuri. Armament într-un cuvânt. Aşa că a spus nu mulţumesc, nu s-a alăturat; şi l-au plătit, şi de-atunci nu a mai lucrat. Din când în când îi trimit ceva bani, când reuşesc. Şi asta-i cam tot – în afara faptului că firmele s-au unit şi nu mai sunt Furness Castings sau Walker şi Fiii, ci North Star Castings. Şi asta-i tot ceea ce ştiu.

Lui Sally îi venea să bată din palme. Asta era prima indicaţie solidă referitoare la ceea ce făcea Bellmann – puşti, armament, tunuri...

— Doamnă Seddon, mi-aţi fost de un mare ajutor. Nu vă pot spune cât este de util. Încă ceva: fratele dumneavoastră a menţionat vreodată Regulatorul lui Hopkinson?

Femeia se gândi.

— Dacă a făcut-o, nu-mi amintesc, spuse ea. Nu am vorbit niciodată prea mult despre maşinării... Ce este?

— Nu ştiu. E unul dintre lucrurile despre care vreau să aflu. Mă întrebam – aş putea merge să vorbesc cu fratele dumneavoastră? Care este adresa la care locuieşte?

— O să v-o scriu. Dar... nu ştiu, domnişoară Lockhart. Poate că nu trebuia să vă spun toate astea. La urma urmei, nu e treaba mea...

— Nu v-a cerut nimeni să semnaţi o clauză de confidenţialitate, doamnă Seddon. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiesc că ar fi fost legal. Oamenii fac aşa ceva numai dacă pun la cale ceva rău. Cred că reacţia fratelui dumneavoastră a fost cea corectă şi aş vrea să merg să discut cu el.

Doamna Seddon deschise uşa unui birou, înmuie un stilou în cerneală şi scrise un nume şi o adresă.

— E într-o situaţie dificilă acum, spuse ea, ezitând. Eu sunt foarte bine prin comparaţie. Domnul Seddon este secretar la Howson & Tomkins, comercianţii cu lemn, deci stăm bine. Iar fratele meu e mai în vârstă... Ceea ce încerc să spun este că provin din acelaşi mediu şi nu am uitat. Am

fost săraci, dar am avut întotdeauna cărţi în casă, şi reviste – *Întreţinerea Casei* şi altele – deci exista o mândrie, înţelegeţi, un respect pentru învăţătură. Am avut întotdeauna asta; iată de ce am predat la şcoala de duminică. Şi nu ştiu ce s-ar face Sidney fără Institut... Oh, pălăvrăgesc! Ideea este că nu-mi place, domnişoară Lockhart! Ceva nu e-n regulă în treaba asta şi nu ştiu ce anume. Uite adresa... Îi dădu cartea de vizită lui Sally. O să aveţi grijă, nu-i aşa? spuse ea. Oh, vă cunoaşteţi meseria, sigur că da. O să-i scriu lui Sidney şi o să-l anunţ. Dar nu mă simt în largul meu, nu o să neg acest lucru. Nu o să-i creaţi necazuri, nu-i aşa?

Sally îi promise că n-o va face şi plecă spre Burton Street.

Intră cu ceva sfială. Locul era în dezordine, pentru că tencuitorii ieşeau din noul studio, iar geamgiii nu sosiseră, iar Webster discuta furios cu recepţionerul de la firma de zugravi. Frederick tocmai ieşea din vechiul studio cu nişte plăcuţe expuse în mână.

— Bună, spuse el neutru.

— Am fost la doamna Seddon, zise ea pe acelaşi ton. Cred că ştiu cu ce se ocupă North Star Castings. Eşti foarte ocupat?

— Dă-mi voie numai să-i duc astea domnului Potts. Jim e în bucătărie.

Sally trecu prin magazin şi-l găsi pe Jim la masă, în bucătărie, uitându-se printr-o grămadă dezordonată de hârtii. Le dădu la o parte când intră Sally şi se întoarse spre ea.

— Care-i treaba, Sal? întrebă el.

— Îţi spun imediat, când vine Fred... Ce-ţi face dintele?

Jim făcu o faţă tristă.

Mi-a stricat frumuseţea, nu-i aşa? Nu doare rău, dar îmi tot ies fragmente din el. Aş vrea să-i mai sparg o dată nasul individului, nu pot să nu recunosc.

— Bun, despre ce-i vorba? întrebă Frederick, închizând uşa în urma lui.

Sally le povesti ce-i spusese doamna Seddon. După ce termină, Jim fluieră lung.

— Deci cu asta se ocupă! spuse el. Arme în vagoane...

— Nu sunt sigură, zise Sally. Walker şi Fiii construiau locomotive, nu vagoane. Iar acest Regulator al lui Hopkinson pare să fie ceva legat de aburi. Unul dintre noi va trebui să meargă şi să afle. Am adresa domnului Paton.

Se uită la Frederick.

— Ai putea...

El nu spuse nimic un moment, apoi:

— Cred că da. Dar de ce eu? Cred că tu ai fi cea mai potrivită persoană, cum tu ai luat prima contact. În plus, ştii mult mai multe despre arme decât mie.

Ea roşi.

— Nu mă pricep atât de bine să vorbesc cu oamenii, spuse ea. Ar fi mult de... aflat. De vorbit cu oamenii şi de aflat lucruri. Tu eşti bun la asta, iar eu nu sunt. Tu eşti cel mai bun. Tu ar trebui s-o faci.

Mai era un înţeles în aceste cuvinte, ea spera că ochii ei exprimau şi asta. Îi ardeau obrajii, dar se uita direct la el şi văzu că Frederick dă din cap afirmativ şi se uită la ceas.

— Zece şi jumătate, spuse el. Jim, poţi să-mi dai *Mersul trenurilor*?

Mersul trenurilor îl informă că era un tren care pleca din King’s Cross în mai puţin de o jumătate de oră. În timp ce Jim merse să cheme o trăsură, Frederick puse câteva lucruri într-o geantă, iar Sally notă un rezumat a ceea ce-i spusese doamna Seddon şi adăugă adresa domnului Paton. Apoi se opri, dar înainte să poată adăuga altceva, Frederick se întoarse cu pălăria şi mantia. Sally împachetă hârtia şi i-o dădu.

— Ce e azi? Joi? O să-mi bag nasul să văd ce pot să aflu. Mă întorc sâmbătă, cred. La revedere.

Asta fu tot ce spuse.

— Domnul Blaine înnebuneşte, spuse Jim când se întoarse. Cred că o să-i dau o mână de ajutor cu comenzile. Nu am nimic altceva de făcut. Mai târziu vreau să trec pe la Nellie Budd. Vrei să mergi? Să vedem dacă şi-a revenit,

biata de ea!

— Mă duc la Biblioteca Brevetelor, îi zise Sally. Nu ştiu de ce nu am făcut-o mai devreme. Indiferent ce e această chestie Hopkinson, trebuie să existe un brevet pentru ea.

— Chiar crezi că are legătură cu North Star? Bănuiesc că... apărând în transa lui Nellie Budd... Uite ce-i, tocmai mă gândeam la ceva. Domnişoara Meredith, ştiu că e cusătorească, dar s-ar descurca şi cu treburi de secretariat. Şi bănuiesc că se simte ca o povară şi se învinovăţeşte pentru tot ce s-a întâmplat, şi nu vrea să stea în calea nimănui, şi în general îi face pe toţi să se simtă îngrozitor. Nu, bine, retrag tot, nu e corect, dar ar putea să facă treaba domnului Blaine, nu-i aşa? Doi dintr-o lovitură. Bătrânul nu mai înnebuneşte şi ea se simte utilă. Ce zici?

Drept răspuns, Sally îl sărută.

— Ei, asta-i mai bine decât o scatoalcă-n moacă, spuse el.

— O ce?

— O scatoalcă-n moacă. Bună idee, nu? O să trec pe la ea înainte de a pleca la spital. Poate astfel o să-i iau gândul de la Mackinnon.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Arma cu aburi

Legăturile pe calea ferată erau excelente; nu mult după ora 16.00, Frederick închirie o cameră la Hotelul Căilor Ferate din Barrow şi un pic mai târziu găsi adresa pe care i-o scrisese Sally. Bătu la uşa casei mici, cu terasă, şi se uită în jur la restul străzii. Era greu de imaginat cum arăta în lumina zilei; îi dădu impresia de respectabil, numai o nuanţă o îndepărta de sărăcie. Toate ciocănelele de la uşi străluceau în lumina lămpilor cu gaz, toate scările din faţa uşilor erau lustruite, dar peste tot curgea murdăria pe jgheaburi.

Uşa fu deschisă de către o femeie cam la cincizeci de ani, care părea agitată.

— Doamna Paton? întrebă Frederick, dădu-şi jos pălăria. Domnul Paton este acasă? Domnul Sidney Paton?

— Da, este, spuse ea. Sunteţi... Nu sunteţi din partea proprietarului, nu?

— Nu, nu, spuse Frederick. Mă numesc Garland. O colegă de-a mea a vorbit cu cumnata dumneavoastră, doamna Seddon, şi aceasta menţionat numele domnului Paton. Am venit aici în speranţa că aş putea vorbi cu dumnealui.

Îl conduse încă agitată, în bucătăria mică, unde soţul ei repara o pereche de ghete. Acesta din urmă se ridică şi dădu mâna cu Frederick. Era un bărbat mic, slab, cu o mustaţă mare şi aceeaşi agitaţie în ochi ca şi soţia lui.

— V-aş primi în salon, domnule Garland, spuse el, dar nu am făcut focul. Şi oricum a trebuit să renunţăm la mai toată mobila. O parte o aveam de la nuntă... Ce pot face pentru dumneata?

— Nu o să bat câmpii, domnule Paton, spuse Frederick. Vreau ajutorul dumitale şi o să plătesc pentru asta. Iată cinci lire pentru început.

Doamna Paton scoase o exclamaţie scurtă şi se aşeză. Domnul Paton, luă bancnota de la Frederick, dar o puse pe masă.

— Nu o să neg faptul că cinci lire ar fi o binecuvântare, spuse el rar, dar vreau să ştiu despre ce fel de ajutor e vorba înainte de a accepta, domnule Garland. Vă rog, luaţi loc.

Doamna Paton îşi reveni din surpriză şi se ridică să ia haina şi pălăria lui Frederick, iar acesta din urmă se aşeză acolo unde îi indicase domnul Paton, pe fotoliu, de cealaltă parte a focului. Se uită în jur; pe dulap străluceau nişte farfurii şi ceşti în lumina focului, pe o sârmă atârnau prosoape umede, pe vatră moţăia o pisică arămie, iar pe un exemplar din Emma se afla o pereche de ochelari alături de calapodul de cizmar unde domnul Paton punea flecuri noi la cizme. Domnul Paton văzu unde se uita Frederick şi se

aşează în faţa lui.

— Am destul timp să citesc zilele astea, spuse el. Am trecut prin Dickens, Thackeray şi Walter Scott, iar acum sunt la Jane Austen. Să fiu al naibii dacă nu-i cea mai bună dintre toţi. Ei bine, domnule Garland, cum îţi pot fi de ajutor?

Plăcându-l dintr-odată pe bărbat, Frederick decise să-i povestească tot. Povestirea luă ceva timp, vreme în care doamna Paton făcu nişte ceai şi aduse o farfurie cu biscuiţi.

— Ceea ce vreau să ştiu, spuse el în cele din urmă, e ce se întâmplă la North Star Castings. Acum, dacă decideţi că nu puteţi să-mi spuneţi sau simţiţi că nu ar trebui din cauza clauzei de confidenţialitate, o să înţeleg. Dar v-am povestit întreaga situaţie ca să înţelegeţi de ce vreau să ştiu şi ce e în joc. Ce spuneţi?

Domnul Paton încuviinţă din cap.

— Mi se pare corect. Şi trebuie să spun că nu am mai auzit asemenea poveste până acum... Ce spui, draga mea?

Soţia, aşezată la masă, ascultase cu atenţie în timp ce vorbise Frederick.

— Spune-i, îl îndemnă ea. Spune-i tot ce vrei. Nu-i datorezi nimic firmei ăleia.

— Bun, zise domnul Paton. Asta mă gândeam şi eu. Bun, domnule Garland...

În următoarele minute, Frederick află tot ce se întâmplase cu lucrările legate de căile ferate de când venise domnul Bellmann şi le preluase. Se numeau acum Diviziunea de Transport North Star Castings Limited, cealaltă jumătate – firma de armament, care era cunoscută sub denumirea de Furness Castings purtând acum numele de Divizia de Cercetare, un fapt care îl întrista pe domnul Paton.

— Sunt foarte isteţi oamenii aceştia, oricine ar fi ei, spuse el, lăsându-se pe spate în scaunul lui de lemn şi acceptând atenţiile pisicii care-i sări în poală. Diviziunea de Cercetare sună inofensiv, nu-i aşa? Ei bine, cercetare înseamnă ceva pentru mine şi dumneata şi cu totul altceva pentru North Star Castings Limited. Diviziunea de Crimă şi

Vărsare de Sânge, mai degrabă. Dar asta nu ar arăta prea bine pe zidurile fabricii, nu-i aşa?

— De ce firmele astea două, totuşi? întrebă Frederick. Ce au în comun?

— O să-ţi spun cum stă treaba, domnule Garland. Ar trebui să fie secret, dar zvonurile se răspândesc... Aud câte ceva la Institut. Nu prea-mi permit să-mi fac abonament acum, dar sora mea a fost foarte bună... în fine, sunt zvonuri că North Star Castings creează un nou tip de armă. Are o denumire politicoasă, desigur, se numeşte Dispozitivul de reglare Hopkinson sau aşa ceva – dar se zvoneşte că ar fi de fapt o armă cu aburi.

Frederick se ridică şi-şi luă carneţelul din buzunar. Scoase hârtia pe care Jim scrisese cuvintele rostite de Nellie Budd în transă şi i-o dădu domnului Paton.

Acesta îşi luă ochelarii şi puse hârtia în lumina lămpii ca s-o citească.

— „Nu e Hopkinson, dar nu se ştie... Regulatorul... North Star... o ceaţă plină toată de foc – abur şi e toată învăluită în moarte, învăluită de ţevi – ţevi cu aburi – sub North Star”, citi el cu voce tare. Apoi lăsă hârtia din mână şi spuse: E cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată... Acum, domnule Garland, nu ştiu absolut nimic despre arme, sunt bucuros să o spun. Iar în ceea ce priveşte dispozitivul ăsta al lui Hopkinson, ei bine, nu te pot ajuta deloc, dar te voi duce la cineva care poate. Nu promit că va reuşi, dar Henry Waterman e un tip de treabă şi ştiu că nu e fericit că face ceea ce face. A fost unul dintre cei care s-au gândit mult înainte de a semna. Cred că acum îşi doreşte să nu o fi făcut. E unitarian, Henry; un bărbat cu conştiinţă.

Douăzeci de minute mai târziu, domnul Paton îl duse pe Frederick la o casă ce purta un semn care arăta că aparţine Institutului Literar şi Filosofic al Muncitorilor.

— Avem o bibliotecă frumoasă aici. Avem o dezbatere în fiecare a doua marţi a lunii şi cursuri... Uite-l pe Henry Waterman. Vino să-ţi fac cunoştinţă.

Intrară în bibliotecă, o cameră mică mobilată frumos cu

o masă şi şase scaune, şi cu rafturi de cărţi cu o varietate de subiecte, din domeniul social şi filosofic aliniate de-a lungul pereţilor. Domnul Waterman citea la lumina unei lămpi cu ulei; era un bărbat mare, cu o înfăţişare serioasă, la vreo cincizeci de ani.

— Henry, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Garland, din Londra. E detectiv, spuse domnul Paton.

Domnul Waterman se ridică şi dădu mâna şi Frederick îşi spuse a doua oară povestea, deşi de data aceasta o scurtă. Domnul Waterman ascultă cu atenţie. Când Frederick termină, încuviinţă din cap de parcă tocmai ar fi rezolvat o problemă.

— Domnule Garland, m-ai făcut să mă hotărăsc, spuse el. O să încalc o promisiune acum, dar consider că e o promisiune pe care nu aveau dreptul să o ceară. O să vă povestesc despre arma cu aburi. E o armă creată pe un principiu cu totul nou, nouă din punct de vedere strategic, nouă din toate punctele de vedere. Eu sunt constructor de cazane, nu ştiu nimic despre arme, dar îţi pot spune că arma asta e ceva oribil. Am lucrat la un sistem de ţevi pentru a introduce o presiune mare în ele – cea mai complicată lucrare de inginerie pe care ai văzut-o vreodată, dar frumos pictată, cu un design minunat, foarte frumos gândită. Nu am ştiut, domnule Garland, că o maşinărie poate fi frumoasă şi malefică în acelaşi timp. E ridicată pe un vagon obişnuit de cale ferată, întărit şi cu arcuri speciale. Cazanul şi cutia de tragere se află în spatele lui, destul de mici, dar foarte puternice. Ajungem la patru sute de livre pe inch pătrat; aş spune că mai sunt încă o sută în rezervă. Şi arde fără să scoată fum. Nici nu ştii că e aprinsă. Acum, când auzi cuvântul armă te gândeşti că are o ţeavă, nu-i aşa? Ei bine, nu şi în cazul acesta. Vagoanele arată ca nişte vagoane obişnuite, în afară de găuri. Găuri mici – câte şase mii pe fiecare parte. Treizeci de rânduri, două sute într-un rând. Şi din fiecare gaură ies cinci gloanţe în fiecare secundă... Pentru asta este aburul, înţelegeţi? Îţi imaginezi cum e să apeşi trăgaciul la douăsprezece mii de arme în acelaşi timp? E nevoie de toate cele patru sute de livre de

abur, domnule Garland. Şi asta nu e tot. Nu cunosc prea bine partea cu trasul – meseria mea e să introduc aburul în ţevi –, dar din câte am auzit există un fel de mecanism Jacquard pe care pot să-l utilizeze pentru a regulariza tragerea. Sunt sigur că aţi văzut astfel de lucruri – o serie de fise cu găuri în ele. Se folosesc în ţesătorii pentru a face modelul materialelor. Ei bine, cu acest mecanism, trăgătorul poate trage un şir o dată, apoi următorul în jos, apoi următorul şi aşa mai departe; sau poate trage toate coloanele; sau poate să tragă în blocuri, sau în rafale scurte din întreaga armă – oricum îşi doreşte. Numai că nu foloseşte fise găurite regulatorul acesta – e acelaşi principiu, dar se face cu legături electrice: linii trase pe o rolă de hârtie cerată folosind un tip dens de grafit. Îţi spun, domnule Garland, omul care a proiectat asta e un fel de geniu. E cea mai uimitoare maşinărie pe care am văzut-o în viaţa mea. Şi e malefică. Şi monstruoasă. Îţi imaginezi care ar fi efectul ei asupra unui grup de oameni? Fiecare centimetru de aer dintr-o sută, o mie de metri, plin de gloanţe fierbinţi? Devastare nu e cuvântul potrivit. Ai avea nevoie de ceva din Apocalipsă pentru a descrie efectul. Aceasta este arma cu aburi. Au trimis deja una în străinătate – nu ştiu unde. O a doua este deja gata – încă o săptămână sau două şi va putea fi testată... Deci vezi, domnule Garland, de ce nu sunt încântat. Sidney s-a gândit mai bine la treaba asta decât mine şi aş fi vrut să am curajul să spun nu, ca şi el, de la început. Gândul că măiestria mea – şi sunt mândru de măiestria mea – că meşteşugul meu a fost pervertit să producă ceva de acest fel – faptul că nişte concetăţeni de-ai mei ajută la crearea unui astfel de lucru şi la răspândirea lui în lume – îţi spun, îmi face rău.

Se opri şi-şi trecu mâinile prin părul scurt, cărunt, apoi le aşeză pe masă de ambele părţi ale cărţii sale. „Sally l-ar fi plăcut pe bărbatul ăsta”, se gândi Frederick.

— Domnule Waterman, vă sunt foarte recunoscător. Acum multe lucruri îmi sunt clare. Dar ce-mi puteţi spune despre conducerea firmei? Aţi auzit de numele Bellmann?

— Bellmann?

Domnul Waterman dădu din cap că nu.

— Nu pot spune că am auzit numele ăsta vreodată. Dar se ştie că sunt bani străini în firmă. E străin Bellmann acesta, nu-i aşa?

— Suedez. Dar e şi o legătură rusească.

— Rusească? E ceva. Îţi aminteşti că am menţionat creatorul? Am spus că trebuie că a fost geniu? Ei bine, numele lui e Hopkinson. Asta ni s-a spus, deşi nimeni nu l-a văzut vreodată. Pe schiţele după care lucrăm, numele e abreviat HOP. Dar pare ciudat – ca şi cum ar fi fost patru litere şi ar fi şters K. Iar într-un loc... ascuns, nu prea vizibil – am văzut asta. O să scriu.

Împrumută un creion de la Frederick şi scrise:

HOPA

— Acum, acesta nu-i K, e D. Cunoşti alfabetul chirilic, domnule Garland? Eu sunt interesat de limbi, altfel nu aş fi recunoscut. Şi pentru că am văzut asta ca un D, am făcut o schimbare şi a celorlalte litere în minte, înţelegi? în scrierea noastră ar arăta aşa. Scrise:

NORD

— Nordenfels! spuse Frederick. Dumnezeule, domnule Waterman, ai reuşit!

— Nordenfels? spuse domnul Waterman.

— Un inginer suedez. A dispărut în Rusia. Foarte probabil a fost ucis. Măi să fie... E minunat. Şi spui că vor testa noua armă într-o săptămână, două?

— Exact. Au testat sisteme separate, precum cazanul, desigur, cartuşiera şi generatorul electric, dar acum sunt toate aproape gata. O să ducă maşinăria la Thuriby ca s-o testeze. Acolo testează arme navale mari pe ţinte plutitoare uneori. Şi cam asta-i tot ceea ce ştiu, domnule Garland. Dar acum cred că ai putea să-mi spui ceva. De ce eşti interesat de problema aceasta? Şi ce vei face în legătură cu ea?

Frederick încuviinţă din cap.

— Întrebări legitime. Sunt detectiv, domnule Waterman, şi mă interesează omul dincolo de povestea aceasta. Armele cu aburi nu sunt ilegale din câte ştiu eu, dar încep să-mi dau seama ce pune la cale şi imediat ce o să pot să-l prind cu ceva o s-o fac. Dar o să-ţi spun ce aş vrea să fac cu arma, să o distrug.

— I-auzi, zise domnul Paton.

— Păi, aş putea să-ţi arăt, începu domnul Waterman, dar atunci se deschise uşa şi intră un alt bărbat cu nişte cărţi în braţe.

— Oh, îmi pare rău, Henry, zise acesta. Nu mă băgaţi în seamă, continuaţi. Bună seara, Sidney...

Ceilalţi rămaseră cu gura căscată, dar Frederick spuse:

— Şi ce alte facilităţi are Institutul dumneavoastră, domnule Waterman?

— A, da, domnule Garland. Ei bine, s-a dezvoltat din interiorul Societăţii Cooperative, iar nucleul original a fost această bibliotecă... Unele dintre cărţi au fost donate de Societatea de Corespondenţă Rochdale...

Era clar că celălalt bărbat nu avea de gând să plece. De fapt, se alătură la istorisirea poveştii locului. Frederick deveni în curând conştient de două lucruri: primul, că erau cu toţii foarte mândri de ceea ce realizaseră şi meritau să fie; al doilea, i se făcea tot mai sete cu fiecare minut.

După ce refuză o invitaţie de a vedea restul clădirii şi de a vedea cărţile Societăţii Cooperative (o plăcere pe care, spuse el, o va rezerva pentru următoarea vizită) îşi luă rămas-bun de la Henry Waterman şi plecă – şi se trezi că se uită, fără vreun motiv, la un afiş de pe peretele clădirii de vizavi.

Era ora opt, se întunecase, bătea un vânt rece şi începuse să picure, iar flăcările lămpilor cu gaz licăreau în rafale schimbătoare. Ferestrele erau luminate şi de la uşa unui bar din apropiere venea o lumină caldă. Bărbaţii care se întorceau obosiţi de la lucru şi femeile care se grăbeau spre bucătării ducând cu ele hering sau budincă făceau strada să pară vie, un loc însufleţit de activitatea umană;

dar ceva îi reţinu atenţia lui Frederick, şi nu era vorba de calul olog, fata drăguţă sau cei doi băieţi care se certau pe o şapcă.

Unul dintre numele de pe afiş îi sărise în ochi. Paramount Music-Hall – săptămâna aceasta – o listă de artişti: Marele Goldini şi Porumbeii lui – Domnul David Flicking, Comediantul din Lancashire – Profesorul Laar, Vrăjitor Extraordinar – Domnişoara Jessie Saxon, cântăreaţa exuberantă – Domnul Graham Chainey, tipul obraznic.

Jessie Saxon. Sora lui Nellie Budd.

— Ce s-a întâmplat, domnule Garland? întrebă domnul Paton, văzându-l pe Frederick că se opreşte, clipeşte, se uită mai cu atenţie, îşi dă jos pălăria şi se scarpină în cap, iar în cele din urmă îşi pune pălăria la loc pe cap şi-şi trosneşte degetele.

— Dorinţa de cultură, domnule Paton. Vine asupra mea în valuri irezistibile. Vreţi să veniţi cu mine? Unde se află Paramount Music-Hall?

Domnul Paton refuză, iar Frederick îi mulţumi de ajutor şi se duse singur. Paramount Music-Hall era o clădire confortabilă, prietenoasă, deşi cu urme de paragină ce-i indicau declinul; iar actele primei părţi a spectacolului nu stârneau interesul, fiind lipsit de strălucire.

Jessie Saxon îşi avu reprezentaţia în mijlocul celei de-a doua jumătăţi, între un comediant şi un jongler. Frederick simţi un fior de surpriză când apăru ea pentru că era ca sora ei nu doar ca înfăţişare, dar şi în manieră: vulgară, caldă, plină de umor, puţin neşlefuită. Ştia cum să se poarte cu publicul. Iar acestora le plăcea, dar nu era nimic incitant în numărul ei. Câteva cântece sentimentale şi o glumă sau două – chestii familiare; fără îndoială era favorită acolo, dar nu reuşise (sau nu dorise) să reuşească în sud.

Frederick îşi trimise complimentele în cabina ei şi întrebă dacă poate să-i cumpere o sticlă de şampanie; o invitaţie care fu acceptată imediat. Şi, când apăru la uşă, femeia clipi şi se uită cu uimire.

— Măi să fie, spuse ea. Un tânăr! Admiratorii mei zilele

astea ating şaizeci de ani. Vino, iubire, ia loc şi spune-mi tot despre tine. Cum să te numesc? Eşti un Johnny sau un Charlie, sau ce?

Era umitor: putea fi aceeaşi femeie – dar umbrită –, iar flirturile ei calde erau la fel ca ale surorii ei, dar încordate. Costumele ei erau zdrenţuite şi peticite; clar trecea prin momente grele.

— Ca să fiu sincer, spuse el, am venit să vă văd din cauza surorii dumneavoastră. Nellie Budd.

Femeia făcu ochii mari şi gemu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Ştiu că aşa e, ştiu...

Se aşeză. Frederick se aşeză şi el şi spuse:

— E în spital, mă tem. A fost atacată ieri de doi bărbaţi. Au lăsat-o inconştientă.

Ea înclină din cap. Se făcuse palidă sub machiaj.

— Ştiam eu, zise ea. Am simţit-o. Aşa eram – simţeam tot ce simţea cealaltă –, iar ieri am avut cel mai îngrozitor şoc, îţi spun, un fel de sentiment de cădere. Ştiam că se întâmplă ceva – dimineaţa, nu-i aşa? Cam pe la unsprezece?

— Din câte ştiu, da, aşa a fost, spuse Frederick. Uite, a fost o prostie din partea mea să comand şampanie. Aţi vrea mai degrabă un coniac?

— Beau şampanie la orice fel de înmormântare, spuse ea. Bănuiesc că nu e nicio probabilitate...

— Se ţine bine. E în Guy’s Hospital, au grijă de ea bine. Poate că şi-a recăpătat deja cunoştinţa.

— Cine eşti? întrebă ea. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar eşti poliţist sau ceva de genul?

Frederick deschise sticla şi-i explică situaţia. Când vorbi despre transele lui Nellie Budd, sora ei dădu din cap.

— Îmi amintesc, zise ea. Credeam că nu e nimic real când a început cu spiritismul. Nu eram de acord – acesta a fost unul dintre motivele pentru care ne-am înstrăinat. Nu am fost prea apropiate în ultimul timp. Cine i-ar fi putut face asta?

— Cred că ştiu cine sunt, dar nu ştiu de ce au făcut-o.

Uite cartea mea de vizită. Mă anunţi dacă ţi se întâmplă ceva?

— Cu siguranţă. Mâine-seară lucrez, apoi o să merg să o văd trebuie să fac asta. Nu contează cât ne-am înstrăinat, sora e soră oricum.

Luă cartea de vizită şi o băgă în geantă.

— Apropo, cunoaşteţi un tip pe nume Alistair Mackinnon?

Reacţia ei fu imediată.

— El! spuse ea cu un dispreţ îngheţat. Păduchele ăla. Să-l cunosc? Aş zice că da. Iar dacă ar fi aici acum, l-aş pocni. Mackinnon? îh, e şi el amestecat în asta?

— Da... Dar nu ştiu cum. Pare să suscite reacţii ciudate, oricum. L-am pierdut. Ar trebui să ştie despre mama lui.

— Mama lui?

— Sora dumitale, Nellie Budd.

— Ce?

Femeia se ridică brusc şi se uită la el uimită şi furioasă.

— Mama lui, ai spus? Mai bine îmi explici, băiete. Nu poţi să spui aşa ceva fără să dai explicaţii.

Frederick era la fel de uimit ca şi ea. Îşi trecu degetele prin păr înainte de a găsi ceva de spus.

— Îmi pare extrem de rău, spuse el. Aveam impresia că e fiul surorii dumitale. Aşa a spus el.

— El a spus asta? Diavolul! Unde e acum? Doamne, vreau să-i rup toate oasele. Cum îndrăzneşte? Cum îndrăzneşte?

Se aşeză din nou, palidă şi tremurând de furie. Frederick îi turnă nişte şampanie.

— Uite, spuse el. Beţi asta înainte să i se ducă bulele. Care e legătura dintre sora dumitale şi Mackinnon?

— Nu-ţi dai seama? spuse ea cu amărăciune.

El dădu din cap că nu.

— Eşti bărbat. Au fost amanţi, evident. Amanţi! Iar eu – ea începu brusc să plângă. Şi eu am fost îndrăgostită de el. Nebuneşte.

Frederick rămăsese uimit. Jessie Saxon îşi suflă nasul, îşi şterse ochii, bău furioasă din şampanie, tuşi, se înecă şi

gemu. Frederick o îmbrăţişă; părea singurul lucru pe care putea să-l facă. Femeia se sprijini de el şi suspină în timp ce acesta îi mângâia părul şi se uita prin cabina îngustă, sărăcăcioasă, cu oglinda spartă şi perdelele decolorate, cu cutia de machiaj pe măsuţă şi lampa care scotea fum lângă ea... Putea fi un loc confortabil dacă aveai cu cine să-l împărţi; sau incitant dacă debutai pe scenă. Dar probabil că era un loc foarte singuratic dacă erai Jessie Saxon. Frederick o ţinu aproape şi o sărută pe frunte.

Când femeia îşi reveni, îl împinse blând şi se şterse la ochi din nou cu mişcări nervoase, apoi râse scurt.

— Am patruzeci şi patru de ani şi plâng ca o fetişcană... Şi ne-am certat pe el. Îţi imaginezi? Oh, e-atât de umilitor acum... Toţi suntem nebuni când vine vorba de dragoste. Nu ar fi uman altfel – am fi maşini sau cai, sau altceva. Nu ştiu. Ce întrebai, dragule?

— Despre Mackinnon, în general. E... clientul meu.

Frederick se ridică; erau unul lângă altul pe o canapea mică. Se aplecă să-i mai toarne şampanie.

— Mai pretinde că Lordul Wytham e tatăl lui. Şi asta e o minciună?

— Bătrânul Johnny Wytham?

Jessie Saxon râse sincer.

— E îndrăzneţ. Ai grijă – asta ar putea să fie adevărat. El... of Doamne, nu pot să gândesc bine încă.

Se uită la ea însăşi în oglindă, se strâmbă şi-şi tapă părul. Frederick o îndemnă blând.

— Lordul Wytham? spuse el.

— A, da. Probabil, crezi că sunt nebună că mă port aşa... Chiar vrei să ştii despre Alistair? Păi, m-a minţit destul de des, dar un lucru a fost mereu acelaşi: era fiul nelegitim al unui lord. Deci ar putea să fie adevărat.

— L-aţi cunoscut pe Lordul Wytham, nu-i aşa?

— Da, pe vremuri. Umbla cu Nellie, dar sunt sigură că n-a avut niciun copil. La naiba, aş şti, nu-i aşa? Eram atât de apropiate... E politician acum, aşa mi s-a spus. E şi el amestecat în asta?

— Da, dar habar n-am cum. Nici sora ta nu ştie.

— Nu aş pune pariu pe asta, spuse ea şi mai luă un pahar.

— Poftim?

— Probabil că ai afla dacă ai merge şi ai întreba în Carlisle, spuse ea. Acolo am văzut-o ultima dată, şi acolo ne-am certat... Anul trecut. Numai anul trecut.

— Ce făcea acolo?

— A, prostiile astea cu spiritismul. Era un cerc sau o ligă de-a idioţilor din Carlisle, ştii, şi i s-a cerut să meargă acolo, iar eu jucam în apropiere, în vreme ce insecta aia, Mackinnon, juca într-un oraş mic lângă Dumfries. Am aflat că Nellie îl întreţinea. Îţi imaginezi? Nu-şi perfecţionase arta – arta, aşa o numeşte – şi tot renunţa la angajamente. Ei bine, directorii de teatru nu suportă asta şi pe bună dreptate. Deci era în pană de bani şi Nellie a venit şi... Cam asta e, serios. Un loc numit Netherbrigg – chiar lângă graniţă.

— E cumva aproape de proprietatea lui Wytham?

— Da, nu e departe. Dar nu l-am văzut de ani de zile şi nici Nellie. S-a căsătorit şi nu a mai frecventat music-hallurile. Cum o chema... Lady Louisa şi nu ştiu cum... Mari proprietari de pământ. Mine de grafit.

— Grafit?

Frederick se ridică.

— Ceva de genul. Ce e grafitul?

— Se fac creioane din el...

„Şi arme cu aburi se gândi el, dar nu menţionă asta. O lăsă în schimb să vorbească ce dorea; era vorbăreaţă şi o încânta, în mod evident, compania lui. Mai află puţine lucruri care îl interesau. Dar era elocventă în privinţa propriei vieţi; amuzantă, plină de viaţă, scandaloasă şi, când se opri din râs, Frederick îi zise:

— Jessie, ar trebui să-ţi scrii memoriile.

— Ar fi o idee, spuse ea. Dar ar fi tipărite?

Fură de acord că ar fi puţin probabil şi se despărţiră prieteni. Şi înainte de a se băga în patul rece de la Hotelul Căilor Ferate, Frederick scoase o hartă şi căută Dumfries, Carlisle şi Thuriby, unde se afla zona de tragere. Nu era

departe. Putea ajunge acolo într-o dimineaţă; iar proprietatea lui Wytham unde era? Nu era marcată. Sau asta era? Iar în ceea ce priveşte grafitul... Familia lui Lady Wytham... Bellmann... biata Nellie Budd! Şi biata Jessie! Amândouă îndrăgostite de Mackinnon. Ce naiba are de le atrage pe toate femeile astea? Extraordinar! Extraordinar! Dar Sally nu se îndrăgostise de el. O fată raţională. Thuriby... O să merg acolo de dimineaţă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Legea scoţiană

Sally îşi petrecu restul zilei de marţi la ea în birou, cu afaceri, şi vineri dimineaţa devreme merse la Biblioteca Brevetelor.

Se afla la Oficiul Brevetelor, puţin mai departe de Chancery Lane; o clădire mare, ca un muzeu cu acoperiş înalt de sticlă şi galerii de fier de jur-împrejur. Sally mai fusese acolo pentru un client care voia să-şi investească banii într-o invenţie – un nou tip de conserve pentru sardine; reuşise să-i arate că nu era aşa de nouă cum credea el şi-l convinsese să cumpere în schimb acţiuni la stat.

Îşi începu căutarea uitându-se în indexul alfabetic al brevetelor după ceva cu numele de Hopkinson în componenţă. Începu cu volumul pentru anul 1870, simţind că nu ar putea să fie mai timpuriu. Nu găsi nimic acolo, dar în volumul cu anul 1871 era listat ceva cu numele J. Hopkinson la motoarele cu aburi.

Asta să fie? Cu siguranţă, nu se putea să-l găsească atât de repede. La urma urmei, Hopkinson nu era un nume neobişnuit, iar brevete legate de motoarele cu aburi erau pe fiecare pagină, după cum observă dintr-o privire.

Îşi luă notiţe şi se întoarse spre volumul următor. Nu era nimic la 1872, dar la 1873 şi 1874 J. Sau J.A. Hopkinson mai apărea cu două brevete pentru cazane cu aburi. Nu mai era

nimic până în prezent. Din curiozitate, căută Nordenfels, dar nu găsi nimic.

Se duse la recepţie şi completă un formular cerând detalii despre Hopkinson şi, în timp ce aştepta, îl căută pe Garland în indexul alfabetic din 1873. Era acolo: Garland, F.D.W., 1358, 20 mai, lentile fotografice. Ea îl pusese să o breveteze când începuse să se ocupe de conturile firmei. Încă nu-i adusese niciun ban, dar brevetul mai era valabil încă nouă ani; era timp să intre în producţie, dacă reuşea să găsească pe cineva interesat să o fabrice. Îşi dădu seama că de-abia aşteaptă să treacă la fapte, să aibă de-a face din nou cu oameni de afaceri, directori şi investitori. Ceva întreprinzător, ceva clar, deschis şi sincer, după atâta mizerie şi cruzime! Fred se putea ocupa de partea tehnică la care era atât de bun, iar ea se va ocupa de partea financiară, de planificare, de comercializare...

Dar poate nu voia el. „O să terminăm cazul ăsta şi apoi ne luăm rămas-bun”, aşa spusese. Se referise la prietenia lor ca şi la ceea ce era mai adânc; expresia lui îi spusese asta. O să vrea oare să se angajeze într-un nou tip de parteneriat? Sally se îndoia cumva.

Se uită în jur la bărbaţi: secretari ai avocaţilor în majoritate, se gândi ea şi unul sau doi inventatori – frunzărind prin volumele legate sau scriind cu stilouri de oţel. Era singura femeie din bibliotecă şi asta atrase câteva priviri curioase, dar era obişnuită cu aşa ceva. Erau bărbaţi grijulii, competenţi, de încredere şi Sally nu contesta capacităţile şi utilitatea lor –, dar Frederick îi punea în umbră. Nu exista comparaţie nici cu ei, nici cu fantoma de Mackinnon. Fred era de neegalat. Acum nu mai avea îndoieli în legătură cu ceea ce simţea: îl iubea. Întotdeauna îl iubise.

Iar el spusese că era neplăcută.

— Domnişoară Lockhart?

Era bărbatul de la recepţie.

— Iată detaliile pe care le-aţi cerut, domnişoară!

Sally luă broşurile albastre şi se aşeză la un birou să le citească. Fiecare conţinea un set de schiţe împachetate şi o

descriere a invenţiei. Prima avea ca titlu:

> BREVET acordat lui John Andy Hopkinson din Huddersfield în comitatul York, inginer care a inventat „ÎMBUNĂTĂŢIRI ALE CAZANULUI CU ABURI ŞI APARATELOR CARE SE FOLOSESC CU ACESTA”, autentificat în 5 iunie 1874 şi datat 24 decembrie 1873.

Sally începu să citească, dar în curând îşi dădu seama că aceasta nu era maşinăria pe care o făcea Bellmann la North Star. Nici celelalte nu erau: un nou tip de grătar mobil pentru propagarea combustibilul într-un motor cu aburi, un nou design pentru cazan... Inofensiv. Acesta nu era Hopkinsonul pe care-l căuta.

Duse broşurile înapoi la recepţie şi întrebă:

— Există şi un index pe subiecte? Să presupunem că aş vrea să caut toate brevetele armelor de foc, de exemplu, cum aş putea să fac asta?

— Da, domnişoară, există un index pe subiecte. Dar indexul tipărit pentru anii respectivi este la legat. Dacă vreţi să căutaţi ceva, va trebui să căutaţi prin foile scrise. Căutaţi ceva anume?

— Da, da... Îi trecu un alt gând prin minte. Ţineţi şi brevete străine aici, nu?

— Da, domnişoară.

— Rusești?

— Desigur. În secţiunea de acolo, dincolo de galerie.

— Există un serviciu de traducere, cumva?

— O să văd dacă domnul Tolhausen este liber. Puteţi să aşteptaţi o clipă, vă rog?

Se duse în biroul din spate, iar Sally se gândi la ceea ce dorea să ale. Dacă Nordenfels brevetase o invenţie în Rusia, ar fi înregistrată aici. Dar nu exista nicio interdicţie de exploatare a unei invenţii străine în Marea Britanie dacă nu exista şi un brevet englezesc pentru ea; deci chiar dacă Bellmann făcea acest lucru nu însemna încălcare a legii. Pe de altă parte, dacă dovedea că Bellmann a furat ideea...

— Domnul Tolhausen, domnişoară Lockhart.

Translatorul era un domn respectabil cam la patruzeci de ani care nu lăsă să se observe nici cea mai mică surpriză văzând că o tânără făcea cercetări tehnice. Sally se simţi imediat bine alături de el şi-i explică ce caută. El ascultă cu atenţie.

— O să începem cu indexul alfabetic, spuse el. Nordenfels... Arne Nordenfels. Iată un brevet, datat 1872, pentru o valvă de siguranţă la cazanele cu aburi. O alta aici, în acelaşi an, pentru îmbunătăţirea circulaţiei aburilor la presiune înaltă. În 1873 avem...

Se opri. Întorcea pagina înainte şi înapoi şi se încrunta.

— Lipseşte o pagină, spuse el. Uite. A fost tăiată cu grijă.

Sally simţi că-i bate inima repede.

— E pagina cu Nordenfels?

Nu reuşea să distingă nimic din scrisul necunoscut, dar observă marginea foii care fusese tăiată cu grijă.

— Puteţi căuta la anul următor? întrebă ea.

Bărbatul o făcu. Şi aici lipsea o pagină acolo unde ar fi apărut Nordenfels. Domnul Tolhausen se simţi atât de ofensat cât îi permitea respectabilitatea sa.

— O să raportez imediat asta. Nu am mai întâlnit niciodată o astfel de încălcare a regulilor. Este foarte supărător...

— Înainte de a o face, aţi putea verifica şi ceilalţi doi ani pentru mine? Şi indexul subiectelor?

Bărbatul verifică indexul subiectelor pentru fiecare an la motoare cu aburi şi armamente, ceea ce luă ceva timp, ambele subiecte având intrări lungi. Găsiră în total şapte brevete pentru motoare cu aburi la numele de Nordenfels, dar la secţia armamente din 1872 şi 1873, domnul Tolhausen găsi alte pagini lipsă.

— Da, sunt paginile cu Nordenfels, spuse el. Dar indexul are referinţe încrucişate. Un moment...

Se întoarse la secţiunea motoare cu aburi şi încuviinţă din cap.

— Aha, zise el. Aici este un brevet pentru aplicarea puterii aburilor la arme. Şi iată una pentru arma cu aburi

aşezată într-un vagon de cale ferată. Dar numărul brevetului se află pe pagina armamentelor, care lipseşte. E scandalos. Îmi cer scuze, domnişoară Lockhart, pentru supravegherea defectuoasă – e clar că cineva a reuşit să taie paginile acestea fără a fi observat – e extrem de supărător. Vă mulţumesc că mi-aţi adus problema în atenţie.

Sally îi mulţumi de ajutor, notă datele şi numerele brevetelor care erau înregistrate şi luă din nou indexul brevetelor englezeşti. Dacă Bellmann voia să facă bani din aşa ceva, nu trebuia ca brevetul să fie înregistrat cu numele lui?

Şi iată-l. Găsi o înregistrare în volumul pentru anul 1876.

Bellmann, A., 4524, Arma cu aburi aşezată într-un vagon.

Pur şi simplu!

Închise cartea, cu un sentiment de satisfacţie pe care nu-l încercase de luni de zile. „Domnişoară Walsh, se gândi ea, o să-ţi primeşti banii înapoi acum...” După ce plecă şi coti pe Chancery Lane, se trezi că zâmbeşte.

Nu-l văzu pe bărbatul cu melon care stătea pe o bancă aproape de uşă şi care-şi împachetă repede ziarul şi se luă după ea; nu observă cum o urmărea în Fleet Street şi Strand; nu-l zări intrând în ceainăria de pe colţ de la Villers Street unde luă masa. Bărbatul stătu la geam, comandă o ceaşcă de ceai şi o chiflă şi-şi citi ziarul, apoi o urmă când plecă, dar ea tot nu observă. Avu el grijă de asta. Era îmbrăcat impecabil şi era bun la aşa ceva. Iar o pălărie melon seamănă cu celelalte. Oricum, Sally se gândea la Frederick.

În acel moment Frederick era în Thuriby, unde se afla zona de tragere. Era pe Solway Firth, un loc plat, urât, sterp. Nu erau acolo decât un sat jalnic şi o cale ferată ce se continua pe kilometri întregi de-a lungul ţărmului, dispărând apoi în spatele unui gard înalt şi a unei porţi încuiate. Erau anunţuri despre un pericol extrem, iar vântul venea încărcat cu sare dinspre dunele de nisip. Nu era

nimic de văzut acolo.

Fred hotărî să plece spre Netherbrigg, orăşelul de peste graniţa cu Scoţia, unde spunea Jessie Saxon că a stat Mackinnon. Proprietatea Lordului Wytham se afla la numai câţiva kilometri depărtare, pe partea englezească, dar nu erau prea multe de găsit acolo, se gândi el. Luă o cameră la King's Head în strada principală din Netherbrigg şi-l întrebă pe proprietar unde stăteau de obicei cei de la teatru. Stăteau la King's Head?

— Nu aici, spuse proprietarul ferm. Nu le-aş lua banii. Comedianţi fără Dumnezeu.

Însă îi dădu lui Frederick o listă de pensiuni şi, după ce luă masa, acesta plecă să le viziteze. Ieşise soarele, deşi bătea un vânt rece, iar locul arăta ca orice alt oraş comercial. Teatrul de varietăţi nu era deschis; oricum Frederick se minuna că găsea un teatru aici.

O mulţime de adrese şi nicio hartă duc la mult mers pe jos, chiar şi într-un orăşel, şi era după-amiaza târziu când Frederick află ceea ce căuta. Era a noua pensiune; o casă din Dornock Street, un loc dărăpănat cu o capelă cenuşie în mijloc. Numele proprietăresei era doamna Geary şi da, primea oaspeţi.

— Artişti, doamnă Geary?

— Uneori da, nu fac mofturi.

— Vă amintiţi de un bărbat pe nume Alistair Mackinnon?

Un tresărit de amintire şi un zâmbet.

— Da, spuse ea. Magicianul.

— El e. Sunt un prieten de-al lui – pot să intru câteva clipe? Femeia se dădu la o parte şi-l primi în hol. Era curat şi mirosea a lustruit, pe pereţi erau vreo şase fotografii de la teatru.

— Sunteţi foarte drăguţă, spuse el. E o treabă cam ciudată. Mackinnon e în pericol şi am venit aici să văd dacă pot să-l ajut.

— Nu mă surprinde, spuse ea sec.

— A, a mai avut necazuri?

— Dacă se poate spune asta.

— Ce fel de necazuri? întrebă Frederick.

— Hm, asta ar însemna să fac dezvăluiri, nu-i aşa?

Frederick trase aer în piept.

— Doamnă Geary, Mackinnon e în pericol. Sunt detectiv şi trebuie să aflu ce-l ameninţă ca să-l pot ajuta – dar nu pot să-l întreb direct, pentru că a dispărut. Haideţi să o luăm pe rând. Cunoaşteţi o doamnă Budd?

Femeia se încruntă uşor.

Da, spuse ea.

— A stat vreodată aici?

Femeia făcu semn că da.

— Cu Mackinnon?

— Da.

— Erau mă iertaţi, dar trebuie să întreb – erau amanţi?

Faţa femeii fu străbătută de o umbră de amuzament.

— Nu în casa asta, spuse ea hotărâtă.

— Un bărbat pe nume Axel Bellmann – aţi întâlnit numele acesta? Ea dădu din cap că nu.

— Sau Lordul Wytham. Ştiţi de vreo legătură cu el?

— A, zise ea, deci asta era.

— Ce este? Ştiţi ceva? Doamnă Geary, e o treabă serioasă. Nellie Budd a fost atacată zilele trecute şi lăsată inconştientă; poate să fie vorba şi de crimă. Trebuie să-mi spuneţi ce ştiţi. Care e legătura dintre Lordul Wytham şi Alistair Mackinnon? E fiul Lordului Wytham aşa cum pretinde?

Femeia zâmbi de data aceasta.

— Fiul lui? Iată o idee. Bine, domnule cum te-oi fi numind. O să-ţi spun. Şi nu se putea întâmpla în Anglia. Să mergem în salon. Îl conduse într-o cameră drăguţă cu mai multe portrete de la teatru şi un pian mare. În ciuda modului ei sec de a fi, părea o proprietăreasă populară judecând după numărul de inscripţii pline de afecţiune de pe fotografii. Avu timp să le examineze cât timp femeia se duse să aducă nişte ceai şi căută în zadar o poză cu Mackinnon.

— Ei bine, spuse ea când se întoarse închizând uşa cu călcâiul. Credeam că o să iasă la iveală în cele din urmă. Nu ştiam că va fi vorba şi de crimă – e un soc. Ceai?

— Mulţumesc, spuse el.

O să-i spună în felul ei, îşi zise el şi avea de gând s-o lase. Apoi femeia îl surprinse.

— Ştii de celălalt tip? întrebă ea.

— Care tip?

— A venit acum ceva vreme; e ceva timp de-atunci. A pus întrebări. Un bărbat mic cu ochelari cu ramă de aur.

— Nu se poate – Windlesham.

Omul lui Bellmann... Deci ceea ce aflase era probabil motivul pentru care Bellmann îl urmărea pe Mackinnon.

— Şi i-aţi spus ce voia să ştie?

— Nu prea obişnuiesc să ascund adevărul, spuse ea cu sobrietate, dându-i o ceaşcă cu ceai. Dacă nu l-am menţionat mai devreme, asta s-a întâmplat pentru că nu am fost întrebată. Nu obişnuiesc să umblu cu vorba, domnule.

— Nu, sigur că nu. Nu am vrut să spun asta, spuse el, încercând să-şi păstreze răbdarea. Dar bărbatul ăsta are legătură cu cei care-l urmăresc pe Mackinnon – şi care au atacat-o pe Nellie Budd. Trebuie să aflu de ce.

— Bun, spuse ea. Toate au început cu Nellie Budd. Sper că nu e grav rănită.

— De fapt, este grav rănită; s-ar putea să aibă craniul fracturat. Vă rog, doamnă Geary! Ce s-a întâmplat?

— Nellie m-a rugat să găsesc o locuinţă pentru Mackinnon şi să semnez o declaraţie pentru un avocat, în care să scrie în ce dată a venit să stea aici. Iar eu trebuia să certific faptul că a stat aici în fiecare noapte. Nellie i-a plătit chiria. Nu avea niciun angajament pe-atunci. A stat trei săptămâni aici şi nu a plecat niciodată. Douăzeci şi unu de zile, înţelegeţi? Aşa e legea.

Ea se distra, dar Frederick nu.

— Douăzeci şi unu de zile? spuse el cât putu de calm.

— Douăzeci şi unu de zile, rezidenţă dovedită în Scoţia. În trecut nu era necesar. Dar acum douăzeci de ani au schimbat legea, iar negoţul hotelului a prosperat în această parte a graniţei, deci nu pot să mă plâng.

— Vă rog, doamnă Geary, despre ce vorbiţi? De ce

trebuia să aducă, dovada că a petrecut douăzeci şi una de zile în Scoţia?

— E destul de simplu. Dacă ai făcut asta, poţi să te căsătoreşti prin simpla declaraţie în faţa a doi martori. Şi asta a făcut.

— Nu prea înţeleg. Cine s-a căsătorit? Nu Nellie Budd, nu?

Ea râse.

— Nu fiţi nebun, spuse ea. Fata lui Wytham. Lady Mary. S-a căsătorit cu el.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Măiestria

Domnul Brown, maestrul cu melon era obişnuit să aştepte. Aşteptase toată ziua de joi şi vinerea dimineaţă şi era pregătit să aştepte toată săptămâna dacă era necesar. Vizita lui la Biblioteca Brevetelor în urmărirea lui Sally fusese interesantă pentru că-i arătă că ieşea uneori şi fără câine.

Dar erau foarte puţine ocazii pentru a-şi arăta măiestria pe Fleet Street sau Strand. O privea din spatele ziarului în ceainăria din Villers Street şi se întreba dacă va avea şansa să o găsească singură sau va trebui să omoare şi câinele.

Era drăguţă, se gândi el. Drăguţă într-un mod ciudat, pe jumătate englezoaică: părul blond, înfăţişarea ordonată, hainele practice – şi pe jumătate nu, ochii de un căprui-închis, hotărârea, inteligenţa şi curajul. Americanii aveau astfel de fete. Nu era un tip pe care englezii să-l producă în mod natural. Alt motiv ca să plece în America. Alt motiv să o ucidă şi să câştige banii.

Păcat, totuşi.

Restul zilei rămase cu ea, luă o trăsură să urmărească omnibuzul pe care ea îl luase spre Islington, aşteptă până când ieşi cu câinele, merse după ea la o distanţă discretă.

Când avea ocazia, intra pe uşa unui magazin şi-şi schimba melonul cu şapca pe care o purta în geanta lui de piele sau îşi întorcea mantia, lăsând să se vadă o altă culoare de tweed. Sally nu observă. Părea că merge la întâmplare, cu animalul acela mare, răbdător, care păşea vesel pe lângă ea.

Îl conduse la Digul cel nou, unde fu nevoit să o aştepte în timp ce-i privea pe lucrătorii care ridicau obeliscul urât pe care tocmai îl aduseseră din Egipt. Sally calcula veselă unghiuri, înălţimi şi întinderi şi admira modul în care lucrau muncitorii; domnul Brown se uita la câine.

Apoi Sally plecă spre Chancery Lane din nou şi petrecu o jumătate de oră într-o ceainărie – prea mică pentru a intra după ea de data aceasta; fu nevoit să se plimbe de colo-colo pe trotuarul opus, privindu-şi reflecţia în fereastra ceainăriei. O chelneriţă îi aduse o ceaşcă de ceai fetei şi un castron de apă câinelui. Părea că scrie ceva – o scrisoare? De fapt, făcea o listă a implicaţiilor şi consecinţelor pe care şi le putea imagina ca urmare a asumării brevetului altuia de către Bellmann. Îşi dădu seama că trebuia să vorbească din nou cu domnul Temple şi că voia să discute cu Frederick.

Când ieşi, nu văzu figura anonimă în tweed de culoare gri, deşi trecu la o distanţă de numai doi paşi. Acesta continuă să o urmărească pe Holborn, apoi în Bloomsbury, pe lângă Muzeul Britanic şi pe o stradă unde stătu câteva minute peste drum de magazinul unui fotograf, uitându-se la fotografiile expuse, poate. Apoi, când se lăsă întunericul, merse în spatele ei pe străzile tăcute, spre casa ei din Islington.

Câinele.

Îi era frică de el, nu încăpea îndoială. Un animal imens, cu o gură care-ţi putea prinde tot capul şi o limbă care-ţi ajungea până în mate...

Fiind un profesionist, domnul Brown acceptă teama ca pe un avertisment şi cântări şansele cu grijă. Nu ajungea numai să fii rapid şi precis – trebuia să fie aproape

invulnerabil. Iar cât despre măiestrie, aceasta era irosită pe animale. Cuţitul pentru fată; dar pentru câine mergea un pistol.

Nu purta pistol, dar ştia de unde să ia uşor unul. La o oră după ce Sally se întorsese, domnul Brown se afla în grădina mică şi întunecată, sub copacii din centrul pieţei. Va ieşi mai târziu. Câinii au nevoie de ceea ce se numeşte în mod politicos exerciţiu înainte de a fi închişi pentru noapte.

Avea să fie o problemă tehnică interesantă: să utilizeze cuţitul şi pistolul atât de repede unul după celălalt. Dar era o abilitate pentru care avea să găsească oferte în America... Se aşează şi aşteptă.

La 11.30, sunetul uşii care se deschise sparse liniştea. Mai devreme căzuse o ploaie uşoară, dar nu durase mult. Totul era rece, ud şi nemişcat.

Lumina galbenă caldă venind dinspre uşă în întunericul de afară îi arătă silueta unei fete cu un câine şi, pentru un moment, o altă figură feminină în spate. Apoi se închise uşa şi cu paşi uşori aceasta veni pe trepte. Venea aşa cum bănuise, spre grădiniţa din centrul pieţei, dar când ajunse la grilaj se-ntoarse, deşi uşa era deschisă, şi merse încet pe margine. În acelaşi timp o trăsură veni în piaţă şi se opri în faţa unei case de pe partea opusă. Domnul Brown rămase nemişcat şi nu o pierdu din vedere, ascultând cum vizitiul şi pasagerul se certau pe seama costului.

Fata şi câinele se plimbau încet, ea aparent pierdută în gânduri, iar el adulmecând, ridicând capul şi scuturându-l, făcând ca lanţul să sune.

În cele din urmă şi nu fără a înjura cu voce tare, vizitiul trase de frâie şi calul plecă. Tropăitul scadat al copitelor lui şi huruitul greu al roţilor se mai auzi o vreme, apoi se pierdură în confuzia străzilor aglomerate de dincolo de piaţă.

Iar fata continua să meargă... Completase aproape circuitul pieţii. Ceva mai devreme, domnul Brown cercetase casele de la marginea acesteia şi străzile dintre ele ca să fie sigur că are pe unde să fugă. Ştia că în direcţia opusă fetei se afla o alee îngustă între două dintre casele înalte de

cărămidă.

O văzu cum se uită spre ea şi porneşte pe stradă. Nu are cum să se ducă într-acolo – ar fi perfect, chiar mai bine decât în întunericul de sub copaci...

Dar asta făcu, ezită un moment, apoi lăsă câinele cel mare să pornească pe alee în faţa ei. Iar în acest moment se mişcă şi domnul Brown. Luă pistolul în mâna stângă şi cuţitul în dreapta, ascunzându-le sub haina groasă, şi se apropie silenţios dinspre copaci. Traversă strada şi, fără a se uita în partea cealaltă, pătrunse pe alee şi ascultă.

Linişte. Nu-l auziseră.

Îi vedea în faţa lui, în lumina slabă care venea din celălalt capăt. Aleea era îngustă, iar câinele se afla în faţa ei: foarte bine.

Cuţitul întâi.

Împinse haina înapoi, eliberându-şi ambele braţe. Apoi sări înainte cu degetul mare pe lamă şi fu deasupra lor înainte să aibă timp să se întoarcă.

Fata îl auzi în ultimul moment şi se dădu la o parte, dar el lovi şi nimeri. Fata icni de parcă tot aerul i-ar fi fost aruncat din plămâni şi căzu imediat.

Bărbatul schimbă mâinile. Repede! Cuţitul era blocat!

Trecu pistolul în mâna dreaptă şi scoase cuţitul din ea cu stânga, apoi câinele – o explozie de mârâieli – fălci, dinţi, mişcări vijelioase – se aruncă asupra lui când bărbatul trase. Căzură cu toţii, iar domnul Brown trase din nou, împuşcăturile auzindu-se ca nişte bubuituri de tun pe aleea goală...

Câinele îl prinsese de braţul stâng, iar dinţii îi striveau carnea şi osul – trase din nou, încă de două ori, dar nu se aşteptase la aşa ceva, îl lovea de perete ca pe un şobolan. Încă două împuşcături, direct în el; chiar în inimă – putea să omoare un cal, un taur puterea asta teribilă.

Scăpă pistolul şi smulse cuţitul din degetele neputincioase ale mâinii stângi.

„Unde era, pentru numele lui Dumnezeu? Răsturnat?”

Sărea dintr-o parte în alta – era ca un uragan – trăsese în el de nenumărate ori şi tot îşi revenea...

Înfipse cuţitul în el iar şi iar, scrâşnind când lovea osul, alunecos de la sânge; nu conta, câinele nu simţea. Îl strângea încă de braţ cu dinţii – simţea că au ajuns la os! Durerea – frica – înfipse din nou cuţitul o dată şi înc-o dată, împingându-l, implântându-l, tăind – nu mai era vorba de măiestrie acum, era panică.

Mârâielile şi sfâşierea se înrăutăţiră, şi bărbatul se simţi ameţit, dar înjunghie în continuare, în gât, în burtă, în spate, în piept, în cap – apoi câinele îi dădu drumul.

Sânge – atât de mult sânge.

Braţul îi ţipa. Atârna inutil într-o parte.

Iar apoi, asemenea unui val mare de apă, câinele se năpusti la gâtul lui, sfâşiind...

Se vărsă ceva.

Câinele slăbi strânsoarea şi mârâitul i se transformă în oftat, şi apoi se îndepărtă, cutremurându-se parcă uimit. Din el săreau picături. Şi se lăsă în şezut, apoi căzu în faţă.

Domnul Brown scăpă cuţitul şi trase mantia plină de sânge spre gât. Se sprijinea de zid, cu picioarele sub trupul câinelui, şi viaţa se scurgea din el.

Dar reuşise. Poate că nu avea să-i supravieţuiască animalului, dar fata era moartă. Întinse mâna şi-i simţi părul ud pe piatra de lângă el.

Apoi se auzi o voce la intrarea pe alee.

— Chaka, spuse aceasta.

Bărbatul se răsuci, se ridică în genunchi într-un moment de oroare finală. Fata era acolo, cu o lampă în mână. Cu capul gol – blondă – faţa aceea, faţa aceea drăguţă îngrozită, ochii aceia!

Nu era posibil.

Se uită în jos şi dădu la o parte mantia care ascundea faţa fetei.

Un semn din naştere uriaş pe faţă de la maxilar până la frunte.

Greşise fata, iar el, măiestria lui...

Lăsă capul în jos şi căzu înainte, îngrozit pentru totdeauna.

Sally alergă spre ea şi se aruncă pe spaţiul îngust de lângă fată, punând lampa pe pietre, la capul ei.

— Isabel, zise ea, Isabel...

Puse mâinile pe obrajii fetei şi văzu că i se mişcă pleoapele şi apoi i se deschiseră ochii. Arăta ca cineva care se trezeşte dintr-un coşmar.

— Sally, şopti ea.

— A, începu Sally.

— M-a înjunghiat, dar nu a... cuţitul s-a prins în corset. Oh, ce prostesc, am leşinat, dar Chaka...

Sally simţi ca şi cum un zeu ar fi lovit-o direct în inimă.

Luă din nou lampa. Lumina ei tremurătoare dansă pe trupul bărbatului, peste râurile de sânge, pe pietre şi lumină capul întunecat şi ochii mici ai câinelui.

— Chaka, spuse ea tare, cu toată dragostea în tremurul vocii.

Iar câinele, pe moarte, auzi şi înălţă capul spre ea şi dădu din coadă pe pământ, o dată de două ori, de trei ori, apoi puterea îl părăsi. Sally se întinse pe pământ şi-i ţinu capul, îl sărută iar şi iar, suspinând, lacrimile ei amestecându-se cu sângele câinelui în timp ce-i striga numele.

Acesta încercă să răspundă, dar gâtul îi era mut. Întunericul era peste tot. Sally era cu el. Era în siguranţă. Şi muri.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Furgoneta

Timpul obişnuit se opri atunci şi pentru o jumătate din noapte îi luă locul un altfel de timp: un spectacol în întuneric fantasmagoric cu poliţie şi privitori, şi un doctor pentru Isabel (tăiată de-a lungul coastelor), iar apoi un bărbat cu o căruţă care venise să-l ia pe Chaka. Dar Sally nu permise acesta; îl plăti să ducă trupul în grădina proprietarului ei şi-i dădu o jumătate de coroană pentru o

prelată cu care să-l acopere. Chaka urma să fie îngropat unde alegea ea.

Isabel se băgă în pat imediat după ce plecă doctorul – năucită şi începând să simtă durerea. Sally răspunse la întrebări: da câinele era al ei, nu, nu ştia de ce domnişoara Meredith fusese atacată; nu, nu recunoştea bărbatul; da, domnişoara Meredith locuia acolo; da, ea plimba de obicei câinele la ora aceea; nu, nici ea, nici domnişoara Meredith nu primiseră ameninţări cu moartea...

În final, poliţiştii părură să accepte că fusese un atac la întâmplare, deşi se vedea că nu le venea a crede. Agresorul era prea bine înarmat pentru un hoţ de stradă şi să atace pe cineva acompaniat de câine când existau atâtea ţinte uşoare – ei bine, era ciudat. Plecară dând din cap. Era trecut de ora trei când Sally se băgă în pat şi, indiferent câte pături puse pe ea, nu putu să se oprească din tremurat.

Primul lucru pe care-l făcu în dimineaţa următoare fu să se ducă la birou – şi-i găsi gol. Fusese răvăşit.

Dosarele ei, corespondenţa ei aşezată frumos, dosarele cu toţi clienţii, detaliile cu acţiunile şi economiile lor – toate dispăruseră. Rafturile erau goale, sertarele atârnau.

Simţi că înnebuneşte, ca şi cum ar fi intrat în alt birou. Dar nu masa, scaunele ei erau acolo, canapeaua era acolo...

Alergă spre biroul secretarului proprietarului, cel care se ocupa cu chiriile.

— Unde-mi sunt dosarele? Ce s-a întâmplat?

Un moment, un adevărat şoc îi traversă faţa secretarului – de parcă ar fi văzut o fantomă. Apoi aceasta se transformă într-o răceală tăcută.

— Mă tem că nu pot spune. Şi trebuie să evidenţiez faptul că am primit informaţii supărătoare despre modul în care folosiţi acest birou. Când a venit poliţia de dimineaţă...

— Poliţia? Cine a chemat poliţia? Ce voiau?

— Nu mi s-a părut adecvat să întreb. Au luat nişte documente şi...

— I-aţi lăsat să-mi ia proprietatea din birou? Şi aţi primit o chitanţă?

— Nu o să împiedic un poliţist să-şi facă datoria. Şi nu vorbi cu mine pe tonul acesta, domnişoară!

— Aveau mandat? Cu ce autoritate au intrat în biroul meu?

— Cu autoritatea Coroanei!

— Ar fi trebuit să aibă mandat. L-aţi văzut?

— Sigur că nu. Nu era treaba mea.

— De la ce secţie de poliţie au venit?

— Nu am idee. Şi trebuie...

— Le-aţi permis poliţiştilor să intre în biroul meu, să-mi ia proprietatea – nu aţi cerut mandat – aici suntem în Anglia, ştiaţi asta? Aţi auzit de mandat de percheziţie, presupun? De unde ştiţi că erau într-adevăr poliţişti?

Secretarul lovi în masă şi se ridică strigând:

— Nu o să permit să mi se vorbească în acest fel de către o prostituată!

Cuvântul pluti în liniştea bruscă.

Bărbatul se uita fix la zidul din spatele lui Sally, incapabil să o privească în faţă.

Ea se uită de sus în jos la el, de la punctele roşii pe obraji până la încheieturile subţiri ca hârtia care strângeau biroul.

— Îmi e ruşine că vă cunosc, spuse ea. Credeam că sunteţi om de afaceri. Credeam că puteţi să vedeţi clar – dar acum îmi e doar ruşine.

El nu spuse nimic, iar Sally se întoarse şi plecă.

Sergentul de serviciu de la cea mai apropiată secţie de poliţie era un tip bătrân, cu o fire de unchi, care se încruntă într-un mod preocupat când Sally îşi începu povestea.

— Biroul dumitale, ai un birou, nu-i aşa domnişoară, spuse el.

Sally se uită atentă la el, dar acesta părea să asculte. Continuă:

— Poliţistul a venit de la această secţie?

— Nu prea ştiu, domnişoară. Avem mulţi poliţişti aici.

— Dar nu ştiţi ce se întâmplă? Mi-au luat documente. Probabil că le-au adus aici. Nu a venit nimeni cu foi sau dosare aduse de la un birou din King Street?

— Oh, greu de spus. Multe hârtii intră şi ies. Dă-mi detalii.

Sergentul îşi linse creionul. Sally îl văzu că-i face cu ochiul poliţistului de la un birou din apropiere şi apoi îl surprinse pe acesta cum se întoarce ca să-şi ascundă un rânjet.

— M-am gândit mai bine, spuse ea, nu vă obosiţi cu asta.

Întinse mâna după Chaka şi se uită în jos în căutarea iubirii şi blândeţii lui, dar nu găsi nimic acolo.

Lacrimile i se revărsară pe obraji şi plecă.

Ajunse în Burton Street la numai zece minute după ce Frederick se întoarse din nord. Era obosit şi neras pentru că petrecuse noaptea într-un tren lent şi nu mâncase nimic de la prânzul zilei anterioare, dar împinse pâinea şi cafeaua din faţă şi o ascultă cu atenţie, apoi îl strigă pe Jim.

— Asta-i o slujbă pentru Turner & Luckett, spuse el. Sally, termină tu cafeaua în locul meu...

O oră mai târziu, o furgonetă trasă de un cal zvelt, cenuşiu trăgea în faţă la Casa Baltică. Doi bărbaţi cu şorţuri verzi se dădură jos, puseră un sac la gâtul calului şi trecură pe lângă portarul cel solid.

— O grămadă de dosare, îi spuse bărbatul mai înalt (un tip lugubru cu o mustaţă mare) uşierului. Au ajuns mai devreme sau aşa ceva. Trebuie mutate la Hyde Park Gate.

— Acolo s-a dus, cred, domnul Bellmann, spuse uşierul. Nu ştiu ce să fac. O să-l întreb pe secretarul-şef – cred că el se ocupă de ele.

Un curier fu trimis să afle amănunte şi cinci minute mai târziu bărbaţii duceau prima încărcătură în furgonetă. Când se întoarseră pentru o a doua încărcătură, uşierul spuse:

— Aveţi un aviz, nu-i aşa? Aş vrea să mă uit. Şi am nevoie de o chitanţă.

— A, da, uite, spuse unul din bărbaţi. Du-te sus, Bert –

începi cu a doua încărcătură.

Bărbatul care avea mustaţa mai mică plecă în timp ce uşierul cercetă avizul care autoriza luarea dosarelor. Când toate dosarele fură în furgonetă, primul bărbat scrise o chitanţă şi i-o dădu uşierului, apoi urcă în furgonetă. Cel de-al doilea bărbat luă sacul de la gâtul calului. Portarul salută, iar cei doi plecară. Când dădură colţul, fiind în afara razei Casei Baltice, bărbatul mai tânăr vorbi pentru prima dată.

— Ei bine, Fred, spuse el.

— Ei bine, Jim, veni replica.

Jim se trase de mustaţă, făcând cu ochiul în timp ce fâşia îi atârna de buză.

— Nu trage nervos, spuse Frederick. Ajunge o smucitură bărbătească.

Se întinse şi i-o dezlipi cu o mişcare scurtă. Urmă o rafală de înjurături din partea lui Jim – suficiente, după cum spuse Frederick, pentru a face şi calul să roşească.

— Uite ce-i, îi zise el când se termină tirada, o să opresc aici, iar tu sari jos şi întorci semnul. Şi ne dăm jos şorţurile astea – în caz că se trezeşte cineva şi vine în urmărirea noastră...

Două minute mai târziu îşi schimbaseră şepcile cu pălării melon, iar semnul de pe furgonetă fusese întors, acum scriind: WILSON BROS. PRODUSE DE BĂCĂNIE. Cei doi se îndreptau spre Burton Street.

— Oh, Fred – nu-mi vine să cred!

Sally stătea în curtea din spatele magazinului şi se uita în spatele furgonetei. Îşi trecu mâna peste cea mai apropiată grămadă de dosare, apoi se întoarse şi se aruncă în braţele lui Frederick.

El îi răspunse cu o îmbrăţişare caldă care se sfârşi numai când undeva deasupra lor izbucniră aplauze. Frederick se uită în sus şi văzu rânjetele largi de pe feţele geamgiilor care puneau ferestre la studioul cel nou.

— De ce naiba rânjiţi? urlă el.

Dar apoi văzu latura amuzantă şi râse şi el; iar Sally zâmbi şi ea. Merseră în bucătărie.

— Vrei să le verifici? întrebă el. Ca să vezi dacă sunt toate acolo?

— Imediat... Oh, Fred, mulţumesc, mulţumesc!

Îşi desfăcu braţele, neajutorată, şi se aşeză plângând. Jim desfăcu o sticlă de bere şi turnă în pahare. Frederick bău cu poftă.

— Cum aţi făcut? întrebă ea. E de necrezut... Chiar am fost convinsă că am pierdut tot.

— Am scris un aviz, explică Frederick, din partea firmei Turner & Luckett – autorizând mutarea unor dosare la Hyde Park Gate nr. 47. Asta a fost tot.

Turner & Luckett nu exista. Frederick printase mai multe hârtii cu numele acesta şi îl ajutaseră de câteva ori. Sally dădu din cap şi zâmbi.

— M-am gândit că sunt la Casa Baltică, spuse Frederick. Nu erau la secţia de poliţie; probabil că oamenii lui Bellmann au purtat uniforme de poliţist pentru a-l impresiona pe secretarul proprietarului tău sau poate chiar au fost poliţişti adevăraţi – pun pariu că are destulă influenţă –, dar numai el era interesat de ele. Am aşteptat până când l-am văzut pe Bellmann că pleacă şi apoi am intrat. M-am gândit că n-o să pună la îndoială dacă o să creadă că dosarele sunt mutate acasă la Bellmann.

— Am mai făcut asta, spuse Jim. E distractiv, nu-i aşa, Fred? Uimitor câte poţi face! Poţi să intri oriunde cu o bucăţică de hârtie în mână – poţi şi să comiţi o crimă chiar.

— Oh, dacă pierdeam astea...

Se înfioră la gândul acesta. Dacă nu mai avea dosarele, nu mai putea să se ocupe de banii clienţilor – iar dacă piaţa o lua în direcţia greşită, putea să fie dezastru. Făcuse nişte profituri surprinzătoare pentru unii dintre clienţi, dar întâmpinase şi situaţii dificile.

Totul depindea de informaţie şi de capacitatea de a te mişca rapid. Când se gândi ce-ar fi putut să piardă...

— Aţi putea să le duceţi la domnul Temple? întrebă ea. Nu e destul spaţiu pentru ele şi, acum că ştiu unde locuiesc, nu ar fi în siguranţă aici.

— Mă duc să fac o baie, spuse Frederick, o să mănânc

ceva şi apoi le duc unde vrei. Şi, în timp ce mănânc, o să vă spun ce-am aflat în nord. Dar niciun cuvânt despre asta până nu mănânc ceva – deşi îţi spun, Jim, trebuie să-l găsim pe Mackinnon.

Sally era altfel, se gândi Frederick în timp ce se bărbierea. Mai mult decât să o zdruncine, moartea lui Chaka transformase ceva în ea. Era vorba de ochi? Gură? Era greu de spus unde se vedea expresia, dar îl mişca profund. Iar când sosise, cu ochii ei negri şi albă ca varul – era prima dată când o văzuse neajutorată aşa, înspăimântată şi având nevoie de el. Şi modul în care se agăţase de el... Totul se schimba.

La masă le spuse despre Henry Waterman şi arma cu aburi, iar Sally adăugă ceea ce aflase ea la Biblioteca Brevetelor. Webster veni din studio, auzi despre ce vorbeau şi se aşeză să asculte.

Ce credeţi că s-a întâmplat? întrebă el. Faceţi un rezumat.

— Bellmann şi Nordenfels au plecat în Rusia, începu Sally. Nordenfels a inventat arma asta şi a brevetat-o acolo, numai că nu puteau să o construiască în Rusia pentru că nu aveau fabricile sau tehnicile necesare. Aveau nevoie de un loc cu multă experienţă în construirea locomotivelor.

Apoi s-au certat, continuă Frederick. S-au certat pe ceva – nu ştiu ce – de fapt nu contează. Bellmann l-a omorât pe Nordenfels, i-a furat schiţele, a venit la noi în ţară – şi a inventat un Hopkinson.

— Şi a brevetat invenţia în numele lui. Şi probabil că avea bani ruseşti, spuse Sally.

— De ce? întrebă Webster.

— Păi, când afacerea lui cu chibrituri s-a prăbuşit, nu-i mai rămăsese nimic. Dar când a ajuns la noi în ţară, în 73, avea un fond nelimitat. E doar o presupunere, dar cred că a fost subvenţionat de guvernul rus. Au vrut să se construiască arma cu aburi şi l-au subvenţionat. Restul activităţilor lui, comerţul pe mare, cumpărarea de companii şi vânzarea bunurilor lor, astea sunt numai activităţi din timpul liber. Principalul e arma cu aburi... Dar nu înţeleg

cine ar vrea să folosească o astfel de armă.

— Cred că orice general şi-ar da mâna dreaptă ca să o aibă, spuse Webster.

Sally clătină din cap dezaprobator, iar Frederick zâmbi, recunoscându-i calităţile de tactician militar.

— În primul rând, poţi s-o foloseşti numai acolo unde se află o cale ferată, explică ea. Şi nu poţi să te aşteptaţi ca o armată să stea politicos deoparte până când inginerii tăi au pus o cale ferată la locul potrivit. În plus, trage numai salve, nu?

— Asta am înţeles de la domnul Waterman, spuse Frederick. În cazul acesta, calea ferată ar trebui să treacă exact prin mijlocul poziţiei inamice. Altfel, ar trebui să fie paralelă la liniile lor – şi chiar şi aşa jumătate din salve ar ţinti către propriile trupe.

— Înţeleg, zise Webster. Dar e ridicol.

— Numai dacă e construită ca armă pentru câmpul de luptă. Dar poate că nu e.

— Nu e pentru a purta războaie cu ea, spuse Frederick, atunci pentru ce e?

— Păi, începu Sally. Să presupunem că eşti conducătorul unei ţări şi nu ai încredere în oamenii tăi. Crezi că există pericolul unei revoluţii. Dacă ai căi ferate ce duc spre porturile şi oraşele principale şi un număr de arme cu aburi, eşti în siguranţă. E o armă ideală pentru aşa ceva. Nu e pentru a o folosi împotriva duşmanilor – se foloseşte împotriva propriei populaţii. E cu adevărat malefică.

Rămaseră tăcuţi câteva momente.

— Ai rezolvat misterul, Sal, spuse Jim. Dar acum, te muţi aici sau nu? în primul rând, Bellmann ştie că eşti în viaţă încă. Şi, când o să-şi dea seama că am luat dosarele înapoi, o s-o ia razna. Eu aş lua-o razna. Şi trebuie să se mute şi ea – domnişoara Meredith. Avem destul spaţiu, la urma urmei.

— Da, spuse Sally. Cred că ar fi cel mai bine.

Nu se uită la Frederick.

Jim continuă:

— Şi care-i treaba cu Mackinnon, Fred? Ai aflat de ce-l urmăreşte Bellmann? Care-i problema?

Frederick le spuse.

În timp ce vorbea, Sally văzu cum Jim devine tot mai roşu la faţă. În cele din urmă, se întoarse cu spatele şi începu să deseneze ceva elaborat cu degetele pe masă.

— Deci asta e, spuse Frederick la sfârşit. Legea scoţiană. Poţi să te căsătoreşti de la şaisprezece ani acolo fără niciun consimţământ. Trebuia să-mi dau seama înainte de a ajunge la Netherbrigg. Gretna Green e primul sat de peste graniţă. Cred că Nellie Budd a aranjat-o dintr-un fel de simpatie sentimentală – nu cred că era îndrăgostită de el. Asta a fost numai gelozia lui Jessie. Dar care-i treaba cu Wytham? Care-i treaba cu fata? Trebuie să presupunem că Bellmann ştie despre asta, de vreme ce Windlesham a aflat de la doamna Geary acum ceva timp. Evident, Mackinnon e în pericol, dar...

— E în pericol atâta timp cât nimeni nu ştie de căsătorie, spuse Webster. Imediat ce va şti toată lumea, va fi în siguranţă. Nici măcar Bellmann n-o să mai îndrăznească să-i facă ceva atunci; toată lumea ar şti de ce. Că tot am ajuns la asta, credeţi că tatăl ei ştie?

— Doamna Geary spunea că da, zise Frederick. A venit la ea, se pare, şi a încercat să-i dea bani ca să nu vorbească. L-a făcut să plece cu coada între picioare. Mi-a plăcut de ea, să ştiţi. Seacă de tot, dar are simţul umorului – şi e foarte sinceră. A spus că nu o să zică nimic atâta timp cât nu e întrebată, iar când va fi întrebată va spune adevărul şi nimeni nu o va face să procedeze altfel.

— Deci Wytham a ştiut totul în tot acest timp când a aranjat întâlnirea cu fotografii şi a anunţat logodna în The Times, spuse Webster. Are probleme, nu-i aşa?

Sally nu spuse nimic. Se gândea la Isabel Meredith.

Jim se ridică brusc.

— Cred c-o să ies să iau o gură de aer, spuse el şi, fără a se uita la vreunul dintre ei, plecă.

— Ce e cu el? întrebă Webster.

Frederick mormăi:

— E îndrăgostit, spuse el. Iar eu am uitat. Uite, Sally, o să-ţi ducem actele la domnul Temple, apoi mergem în

Islington şi o luăm pe domnişoara Meredith şi ce mai vrei tu să aduci aici. Apoi îl găsim pe Jim şi plecăm în căutarea lui Mackinnon. Ce mai caz...

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Hyde Park

Era o după-amiază uscată şi blândă, iar printre norii transparenţi licărea slab soarele. Jim se îndrepta spre Hyde Park cu pumnii încleştaţi şi încruntat şi Alistair Mackinnon făcu bine că nu dădu nas în nas cu el.

Dar când ajunse în parc, se calmase deja. Îşi făcu drum spre Carriage Drive şi se aşeză pe iarbă sub un copac, trecându-şi degetele printre frunzele uscate de lângă el şi privind trăsurile care treceau prin faţa lui.

Nu era cel mai bun anotimp pentru a conduce prin parc. Cea mai bună perioadă era vara; strada era atât de aglomerată acum încât abia te puteai mişca prin trafic, dar nu asta era ideea. Ideea era să vii aici şi să fii văzut cu logodnica, cu persoane venerabile, cu murgul – să fii arătat de Lady nu ştiu care domnişoarei nu ştiu care. Iarna, toate jongleriile acestea sociale aveau loc în interior, iar Carriage Drive le rămânea celor câteva persoane care voiau să respire aer curat sau să-şi plimbe caii.

Dar Jim venise aici să o vadă pe Lady Mary.

Din acea zi ca de vis când o zărise în Grădina de Iarnă, mintea îi rămăsese la ea asemenea acului unei busole care indică tot timpul nordul. Bântuise prin Cavendish Square, o privise plecând şi întorcându-se, o văzuse în fereastra salonului...

Îşi recunoscuse faptul că era îmbătat. Cunoscuse zeci de fete, chelnerite, servitoare, dansatoare, îndrăzneţe sau timide; ştia cum să le vorbească, să flirteze cu ele, ştia să le plimbe pe malul râului sau să le ducă la spectacole. Nu îi fusese prea greu să cucerească fete. Nu era nimic special în modul în care arăta, dar avea o frumuseţe aspră,

datorată în mare parte vitalităţii şi încrederii în sine. Şi îi plăcea compania fetelor ca şi săruturile lor: săruturi pe fugă sau mai lungi în întunericul din spatele scenei unui teatru sau într-un loc retras.

Dar acum era cu totul altceva. Dincolo de prăpastia de nivel social: ea, fata unui conte; el, fiul unei spălătorese; chiar dacă ar fi putut fi împreună din punct de vedere social, tot ar fi vrut să o trateze altfel pentru că ea era total diferită. Fiecare mişcare din acea zi în Grădina de Iarnă, fiecare buclă din părul ei bogat, fiecare urmă de culoare din obraji, respiraţia ei dulce pe faţa lui când se aplecase şi-i şoptise – totul era infinit de preţios; şi habar nu avea ce putea să facă în legătură cu asta.

În afară de a privi. Şi privind-o aflase că obişnuia să se plimbe după-amiaza; şi bănuia că venea în parc. Dar era doar o bănuială. Se aştepta ca ea să vină aici pentru că era locul cel mai probabil în care se putea duce. Şi, în timp ce trecu o trăsură pe lângă el, Jim se uită în sus şi o văzu pe ea.

Vizitiul se uita înainte ţinând biciul la un unghi corect, arogant. Ea stătea sprijinită, dar, când îl văzu pe Jim, se ridică şi vru să spună ceva, ridicând mâna – apoi trăsura trecu şi el nu o mai văzu.

Jim se ridică imediat şi alergă câţiva paşi disperat. Dar apoi văzu că vizitiul se apleacă puţin pentru a auzi ceva şi trăsura încetineşte.

Jim închise ochii. Era cam la treizeci de metri; auzi cum tropotul copitelor încetează şi o propoziţie sau două adresate de ea vizitiului, apoi trăsura plecă. Lady Mary îl aştepta sub copaci. Avea pe ea o haină de astrahan, ţinea în mână un manşon din acelaşi material, iar pe cap purta o pălărie cu fundă de un verde-închis. Era perfectă. Jim se îndreptă spre ea fără să ştie ce urma să se întâmple sau de ce. Întinse mâinile spre ea, şi mâinile ei îi răspunseră; iar apoi într-o trezire confuză îşi amintiră cine erau şi rămaseră tăcuți.

Jim îşi dădu jos şapca. „Asta trebuie să faci, se gândi el, când eşti în preajma unei doamne.”

— I-am spus vizitiului că vreau să merg pe jos, zise ea.

Era la fel de agitată ca şi el.

— Drăguţă trăsură, spuse el.

Ea încuviinţă din cap.

— Te-ai lovit la gură, spuse ea, apoi se uită în altă parte şi roşi.

Ca şi cum ar fi căzut de acord asupra acestui lucru, începură să meargă pe sub copaci.

— Mereu ieşi singură? întrebă el.

— Vrei să spui, fără însoţitoare? Am avut guvernantă, dar a fost concediată. Tata nu mai are prea mulţi bani. Sau nu mai avea. Oh, nu ştiu ce să fac...

Părea un copil – timidă, supusă şi prudentă, iar frumuseţea ei extraordinară avea ceva imatur în ea, de asemenea. Era ca şi cum nu ştia ce trebuia să facă cu ea; de parcă ar fi fost pusă pur şi simplu în lume.

— Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

— Uite, îi spuse el cu blândeţe, am aflat de Mackinnon.

Ea se opri şi închise ochii.

— Ştie? şopti ea.

— Bellmann? Da. Îl vânează. Aproape că l-a prins acum câteva nopţi – acolo mi-am pierdut dintele. Nu te gândeai să ţii totul secret, nu-i aşa? Tatăl tău ştie, nu-i aşa?

Ea dădu din cap că da. Începură să meargă încet.

— Ce să fac? zise ea. Mă simt ca o prizonieră. Ca cineva condamnat la... la moarte aproape. Nu pot să fac nimic ca să scap. E ca un coşmar.

— Povesteşte-mi despre Mackinnon, spuse Jim.

— Ne-am întâlnit la un spectacol de caritate în casa noastră din Netherbrigg. Am reuşit să ne întâlnim şi mai târziu... Probabil că m-am îndrăgostit. A fost totul atât de rapid! Urma să ne căsătorim şi să plecăm în America. O femeie pe nume doamna Budd a aranjat totul. Dar când a trebuit să plecăm, Alistair nu a putut să se hotărască şi s-a dovedit că eu nu puteam face rost de bani, aşa că nu aveam nimic... Tata a încercat să anuleze căsătoria. Dar nu erau motive pentru asta pentru că... petrecusem o noapte

la pensiunea unde stătea el. Aşa că mariajul era legal din toate punctele de vedere. Bănuiesc că încă este. Iar acum...

Vocea i se frânse şi începu să plângă încet. Jim nu se putu abţine; o luă în braţe, iar ea îşi lipi faţa uşor de umărul lui. Era atât de uşoară – părul ei cald, curat, era atât de moale – şi era ciudat, ca într-un vis. Înainte să-şi dea seama ce face, o sărută.

Nu se întâmplă nimic. Momentul trecu; Lady Mary se îndepărtă încet.

— Dar tatăl tău, începu Jim. Dacă ştie...

— E vorba de bani, spuse ea. Domnul Bellmann o să îi dea mulţi bani după ce ne căsătorim. Nu ştie că eu ştiu, evident. Şi are atâtea datorii, că nu a putut să refuze. Şi el îl caută pe Alistair acum. Dacă nu-l găsesc mai devreme...

Din nou nu mai putu să continue, copleşită de durere. Jim încercă să o ia în braţe, dar fata se desprinse uşor, dând din cap.

— Dacă mă căsătoresc cu domnul Bellmann, o să fiu o infractoare, spuse ea. Bigamă sau cam aşa ceva. Iar dacă nu o fac, tata intră în închisoare. Nu pot să spun nimănui. Dar dacă îl găsesc pe Alistair, o să-i facă ceva îngrozitor, ştiu sigur...

Merseră mai departe. Undeva cânta o pasăre. Soarele care-i lumina faţa arăta numai cât de perfectă îi era pielea trandafirie, cât erau de delicate oasele sub obraji şi la tâmple. Jim se simţi ameţit şi slab, ca cineva care-şi revine după o boală gravă, şi ştia că momentul acesta nu putea să dureze mult; vizitiul avea să termine în curând circuitul şi avea să vină în urma lor.

Ea spuse:

— E ca în Grădina noastră de Iarnă, aici. De parcă nimic altceva nu ar exista. Sunt cu tine, dar mă simt singură. Aş fi vrut să mai fie aici vechile parcuri de agrement. Ca Vauxhall sau Cremorne. Aş putea să mă deghizez şi să văd luminile din copaci şi artificiile şi să privesc dansurile...

— Nu ţi-ar fi plăcut Cremorne. Era ieftin şi murdar la sfârşit, înainte să-l închidă. Dar noaptea era bine, şi nu se vedea mizeria. Nu-ţi place să faci ceva, nu? Doar să

priveşti, nu-i aşa?

Ea dădu din cap că da.

— Ai dreptate. Nu cred că am făcut vreodată ceva bine.

Nu îşi plângea de milă. Spunea numai un adevăr.

— Însă ai oprit trăsura.

— Da, mă bucur că am făcut-o. Nu ştiu ce va zice. Probabil că-i va povesti tatei, cu siguranţă, o va face. O să spun că am vrut numai să mă plimb.

Mai merseră puţin, iar apoi ea spuse:

— Tu faci ceva. Eşti detectiv – şi fotograf.

— Nu sunt cu adevărat fotograf. Scriu piese de teatru.

— Serios?

— Tot timpul. Dar nu s-a jucat niciuna încă.

— O să faci avere?

— Cu siguranţă.

— Şi o să fii faimos? Ca Shakespeare?

— Sigur că da.

— Despre ce sunt piesele tale?

— Despre crime, la fel ca ale lui Shakespeare.

Dar nu crime adevărate, se gândi el; nu scrisese niciodată despre o persoană reală care e ucisă şi şocul pe care îl simţi când se întâmplă asta. Ar fi prea oribil; cu mult mai rău decât vampirii.

Mai merseră încă puţin. Jim nu simţise niciodată o asemenea fericire şi o asemenea teamă.

— Ştii, spuse el... Eşti minunată. Frumoasă. Nu găsesc cuvintele ca să exprim cât de frumoasă, dar nu am mai văzut niciodată pe cineva ca tine. Niciodată, nicăieri. Eşti cea mai... perfectă.

Spre surpriza lui, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Aş vrea... spuse ea încet şi-şi trase nasul. Aş fi vrut să fie şi altceva de spus. Aş prefera să mă deghizez. Sau să port mască, întotdeauna se ajunge la asta, la faptul că sunt frumoasă.

Făcu să pară un cuvânt demn de dispreţ.

— Eşti opusul unei femei pe care am întâlnit-o zilele trecute, spuse el. Nu e urâtă, dar are un semn din naştere pe faţă şi nu vrea să fie văzută. Şi e îndrăgostită de... „De

soţul tău”. Se gândi el. De un tip, şi ştie că n-o s-o iubească niciodată, şi el e singurul din viaţa ei.

— Biata de ea, spuse Lady Mary. Cum o cheamă?

— Isabel. Dar uite, va trebui să-l oprim pe Bellmann. Ştii ce pune la cale? Nu poţi să te căsătoreşti cu un monstru ca el. Orice avocat ar putea să demonstreze că te obligă să o faci. Nu o să fii acuzată de bigamie, nu te teme. Cel mai sigur lucru ar fi să faci public acest lucru. Să le ia naiba de datorii; tatăl tău a intrat singur în bucluc şi te pune pe tine să treci prin iadul ăsta ca să scape. Dar dacă nu se face public, nimeni nu e în siguranţă, mai ales Mackinnon.

— Nu o să spun unde se află, spuse ea.

— Ce?

— Nu o să le spun unde e. Oh...

Se uita peste umărul lui şi disperarea îi invadase trăsăturile minunate asemenea umbrei unui nor care se aşază deasupra unei grădini luminate de soare. Jim se întoarse şi văzu că se întoarce trăsura. Vizitiul nu îi observase încă.

Jim se întoarse repede.

— Vrei să spui că ştii unde e Mackinnon?

— Da, dar...

— Spune-mi! Repede până nu ajunge aici trăsura! Trebuie să ştim, nu înţelegi?

Ea îşi muşcă buza, apoi încuviinţă repede din cap.

— Hampstead, spuse ea. Kenton Gardens nr. 15. Se dă drept domnul Stone.

Jim îi duse mâna la buze şi i-o sărută. Totul se termina aşa de repede!

— Poţi să mai vii aici? întrebă el.

Ea dădu neajutorată din cap că nu, cu ochii la trăsură.

— Scrie-mi atunci, spuse el, căutând în buzunar una dintre cărţile de vizită ale lui Fred. Jim Taylor. Adresa asta. Promite-mi!

— Îţi promit, spuse ea şi cu o ultimă privire îngrijorată îi luă mâna.

Mâinile lor se agăţară una de alta în vreme ce trupurile se îndepărtau, iar apoi îşi dădură drumul, iar ea ieşi de

după copaci. Jim rămase unde era în timp ce vizitiul opri trăsura. O văzu că se uită o dată înapoi, timid şi rapid, iar apoi nu mai văzu nimic pentru că se întâmpla ceva ciudat cu ochii lui. Îi şterse supărat cu mâna, în timp ce trăsura se îndepărta în trafic.

Isabel ascultase fără a scoate un cuvânt, în timp ce Sally îi povestise despre căsătoria lui Mackinnon şi doar dădu din cap şi o urmă tăcută când merseră spre trăsură. Intră tot tăcută şi-şi acoperi faţa cu vălul.

— Cum mai e rana? întrebă Sally, după ce trăsura ieşi din piaţă. Te doare foarte rău?

— Aproape că nu simt, spuse Isabel.

Sally ştia că voia să spună: „În comparaţie cu ceea ce tocmai mi-ai spus”. Isabel ţinea cutiuţa de tablă de parcă nimic nu avea să o despartă de ea, nici măcar moartea. Aruncaseră nişte haine într-o geantă mare şi plecaseră imediat spre Burton Street. Aveau multă treabă cu rearanjatul camerelor, iar Sally de-abia aştepta să-i dea lui Isabel o ocupaţie ca să-i ia mintea de la Mackinnon.

Când ajunseră, găsiră confuzie în curte. Geamgiii plecau din studio, iar firma de decoraţiuni aducea materialele pentru ziua de luni. Cele două grupuri de bărbaţi treceau de colo-colo încurcându-se unii pe alţii, iar Webster începea să-şi piardă cumpătul.

Sally îi arătă lui Isabel camera în care urma să stea: o cameră micuţă şi curată la etaj cu fereastră spre stradă. Isabel se aşeză pe pat ţinând încă strâns cutia şi spuse:

— Sally?

Sally se aşeză lângă ea.

— Ce este? o întrebă ea.

— Nu e bine să stau aici. Nu... ascultă... lasă-mă să plec, aduc ghinion...

Sally râse, dar Isabel clătină din cap cu putere şi o prinse de mână.

— Nu! Nu râde! Uite ce i-am făcut deja proprietăresei mele, câinelui tău, eu sunt de vină, Sally, îţi jur! Nu există noroc acolo unde mă aflu eu. M-am născut blestemată.

Trebuie să mă laşi să plec. O să găsesc undeva la ţară ceva. O să muncesc pământul – dar nu trebuie să stau cu tine şi prietenii tăi. Nu sunt bună...

— Nu cred asta absolut deloc. Uite, cel puţin eşti un dar trimis din ceruri pentru magazin. Sunt disperaţi jos, au nevoie de cineva care să se ocupe de treburile de secretariat. Ştiu că nu la asta te pricepi cel mai bine, dar dacă ai putea să ne ajuţi o vreme, ai valora greutatea ta în aur. Serios, Isabel, nu inventez o slujbă numai pentru că mi-e milă de tine – avem multă treabă. Ştiu că veştile despre Mackinnon te-au durut. Dar durerea va trece în timp, iar până atunci avem nevoie de tine aici.

În cele din urmă, Isabel cedă; oricum nu avea prea multă putere ca să se împotrivească. Ceru să i se arate ce avea de făcut, apoi se apucă de treabă tăcută şi palidă ca un prizonier. Sally era îngrijorată.

Dar nu avea timp să-i povestească lui Frederick pentru că, imediat ce acesta se întoarse de la domnul Temple, sosi Jim.

— L-am găsit pe Mackinnon, spuse el. E în Hampstead. Va trebui să-l luăm de-acolo, Fred. Mai bine ia-ţi bastonul...

Kenton Gardens nr. 15 era o vilă mică aşezată pe o stradă mărginită de copaci. Le deschise uşa proprietăreasa, care păru surprinsă să-i vadă.

— Nu sunt sigură... spuse ea. Da, domnul Stone e acasă, dar ceilalţi domni au spus că nu vor să fie deranjaţi...

— Ceilalţi domni? întrebă Frederick.

— Au mai venit doi domni. Au sosit acum cinsprezece minute. Poate ar trebui să mă duc să-i întreb...

— E urgent, îi zise Frederick. Dacă am putea să mergem chiar noi la domnul Stone, am putea să-i explicăm.

— Păi...

Îi lăsă să intre şi-i trimise spre camera din faţă de la etajul întâi. Fred şi Jim ascultară la uşă.

Auziră o voce, vocea cuiva care respiră greu. Spunea:

— Of, dar eşti aşa de ticălos, că nu putem să avem încredere în tine. Cred că ar trebui să-ţi rupem un deget,

asta ar trebui să-ţi facem...

Frederick se aplecă ca să audă mai bine.

Îl auziră pe Mackinnon spunând:

— Dacă faceţi asta, ţip. O să vină poliţia, vă avertizez...

— A, tu ne avertizezi pe noi? spuse prima voce. Interesant! Credeam că noi te avertizăm pe tine. Dar înţeleg ideea cu ţipatul. Asta-i exact ce-ai face tu. Iar noi o să-ţi îndesăm prosopul ăsta în gură şi n-o să mai poţi s-o faci. E un plan bun, nu-i aşa? Haide, Sackville. Indeasă-l bine...

Jim şi Frederick se întoarseră unul către celălalt cu ochii strălucind. Peste zgomotele din cameră, Frederick spuse:

— Sackville şi Harris! E ziua noastră norocoasă, Jim! Ţi-ai luat placa pentru degete?

Jim încuviinţă bucuros din cap. Era exact ce voia.

— Intrăm, spuse el.

Frederick apăsă pe clanţă şi pătrunseră în cameră.

Mackinnon era aşezat pe un scaun, cu mâinile legate la spate, un prosop îndesat în gură (restul ieşind în afară ca ectoplasma) şi ochii ieşiţi din orbite.

Deasupra lui se afla Sackville, uimit şi încruntat. Harris, a cărui faţă arăta de parcă fusese lovită de un cal, căscă gura, înghiţi şi se dădu înapoi un pas.

Frederick închise uşa.

— Ooo, eşti lacom, spuse el. Nu ştii când să te opreşti, nu-i aşa? Uită-te la bietul tău nas. Credeam că ţi-ai învăţat lecţia. Iar cât despre tine, Mackinnon, stai acolo. Vreau să discut cu tine despre ceasul meu.

Harris se aruncă brusc asupra lui Frederick cu bâta pe care o avea în mână. Frederick se dădu la o parte şi-l lovi cu bastonul peste încheietură, apoi Jim se aruncă asupra lui ca un terrier, într-o explozie de lovituri cu placa pentru degete, cu genunchii, capul, picioarele şi coatele.

Sackville răsturnă scaunul lui Mackinnon. Magicianul legat se prăbuşi peste masă cu un urlet înăbuşit, apoi alunecă într-o parte cu faţa spre perete tot legat şi cu prosopul în gură, iar Sackville luă un alt scaun şi-l îndreptă spre Frederick. Înainte să facă o altă mişcare, Frederick îşi

înfipse bastonul în coastele lui Sackville, dezechilibrându-l – apoi începură să se lupte cinstit faţă în faţă.

Sackville era mare, dar Frederick era rapid şi în formă şi avea avantajul că nu învăţase să boxeze. Nu avea inhibiţii legate de neutilizarea picioarelor sau de a nu lovi sub centură. Iar în ceea ce-l privea pe Jim, acesta considera că puteai face orice într-o luptă pentru că, dacă nu luai tu iniţiativa, o făcea tipul celălalt, aşa că puteai să fii tu primul. Şi cum ţinta era evident nasul lui Harris, Jim se repezi imediat la el şi-l lovi, iar apoi Harris îi trase picioarele, îl făcu să cadă şi-l lovi în coaste.

Camera nu era mare: un pat, o măsuţă, o noptieră, un dulap, două scaune şi un şifonier compuneau conţinutul ei şi rămânea puţin spaţiu pentru mişcare. Harris şi Sackville erau disperaţi de frică; Jim era disperat de frustrare şi furie; Frederick de amintirea feţei lovite a lui Nellie Budd, tăcută pe o pernă în salonul spitalului. Nici unuia nu-i stătea mintea la mobilă. Nu după mult timp, mai toată zăcea făcută ţăndări pe podea sau zdrobită de pereţi.

Mackinnon reuşise să-şi scoată prosopul din gură şi urla şi ţipa de frică, încă legat de scaun. Când Sackville căzu peste el, lovindu-i piciorul, Mackinnon ţipă; dar i se tăie respiraţia când Jim se prăbuşi peste el lovit de Harris şi se luptă să se dea la o parte înainte ca Harris să-l urmeze.

Frederick căzuse sub o lovitură de-a lui Sackville, se ridică ameţit, prinse piciorul unui scaun şi-l lovi pe Sackvile în cap. Îl văzu căzând, dar simţi că înţepenise totul în cameră.

Se întoarse şi se uită.

Jim era în picioare, clătinându-se şi cu o mână la obraz. Printre degete i se scurgea sânge. În faţa lui se afla Harris cu un cuţit în mână.

— Ai grijă, Fred, spuse Jim încet.

Harris împinse scândurile din şifonier la o parte cu piciorul făcându-şi loc, apoi se aruncă înainte, ţintind spre stomacul lui Frederick. Acesta din urmă încercă să sară într-o parte, dar piciorul îi era ţintuit de Sackville, aşa că se aruncă cu celălalt picior, pierzându-l pe Jim din vedere când

căzu. Îl pocni pe Sackville, se întoarse şi-l văzu pe Mackinnon dezlegat şi întinzându-se să ia cuţitul din mâna lui Harris.

Harris mârâi şi-i dădu mâna la o parte cu o mişcare violentă, iar Mackinnon ţipă, dar asta îi fu de ajutor lui Jim. Când Harris se uită înapoi, Jim îl lovi direct în faţă. Era cea mai grea lovitură pe care o dăduse în viaţa lui. Harris căzu ca un câine.

— Bravo, partenere, îi spuse Jim lui Mackinnon şi-i făcu cu ochiul în timp ce sângele începu să-i curgă mai tare din obraz.

Harris ţintise spre ochi şi ratase cu o jumătate de centimetru.

— Să-i legăm înainte să-şi revină, îi zise Frederick. Mackinnon, ai ceva bani? Dă-i proprietarei pentru mobilă şi apoi ajută-ne să ducem maimuţele astea jos. Spune-i vizitiului că-i vin pasageri.

În timp ce Mackinnon se ducea să se ocupe de proprietăreasa îngrozită, Jim şi Frederick le desfăcură celor doi curelele, bretelele şi şireturile şi-i legară bine ca pe nişte pachete. Nu era uşor; deşi Harris şi Sackville erau prea terminaţi ca să se lupte, Frederick era ameţit de la loviturile primite în cap, iar Jim avea pumnii umflaţi.

Ajunseră în sfârşit jos şi-i puseră în trăsură, apoi Frederick împrumută o bucată de sfoară de la vizitiu şi-i mai legă o dată ca să fie mai sigur. Vizitiul privea cu interes.

— Încotro? îl întrebă el pe Frederick. La Smithfield?

Smithfield era cea mai mare piaţă de carne a Londrei. Frederick râse.

— Secţia de poliţie Streatham, spuse el. În grija inspectorului Conway.

Luă o carte de vizită şi notă: „Doamna Nellie Budd, plată restituită” şi o prinse de haina lui Sackville, apoi închise uşa.

Jim privi satisfăcut cum pleca trăsura.

— Dacă nenorocitul ăla o să vrea să-şi mai folosească nasul vreodată, va trebui să şi-l scoată de pe faţă cu lingura.

— Ai plătit-o pe proprietăreasă pentru dezastru? îl întrebă Frederick pe Mackinnon. Fă-ţi bagajul! O să stai în Burton Street în weekend – nu discutăm. A, şi adu-mi şi ceasul.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Atacul

Era 15.30 când ajunseră înapoi în Burton Street. Sally chemă un doctor care să se ocupe de tăietura lui Jim, îl puse pe Frederick să se aşeze şi să-şi bea coniacul, îi pregăti un pat lui Mackinnon în camera lui Jim, se duse în magazin pentru a-i spune lui Isabel că Mackinnon era acolo; şi văzu cum Isabel se face palidă, dă din cap şi se apleacă înapoi asupra muncii ei fără a scoate un cuvânt.

Îngrijirile doctorului nu-i îmbunătăţiră starea de spirit lui Jim. Imediat ce fu pansat ieşi din studioul cel nou ca să facă schimb de insulte cu zugravii pe care şi-i amintea de la vizitele anterioare. Mackinnon, palid, stătea în bucătărie în timp ce Frederick scotocea prin cutia de biscuiţi.

— Te-au rănit? îl întrebă Frederick.

— Câteva vânătăi, mulţumesc. Nimic grav.

— Te-ai descurcat bine – cum l-ai prins pe tip de mână. L-ar fi terminat pe Jim altfel...

Se deschise uşa din spate şi intră Jim la fel de nervos cum ieşise. Se servi cu un biscuite şi se întinse pe canapea.

— Sunt alţi zugravi, spuse el. Tot ce vor e să termine cu treaba. Nu vorbesc deloc. Îţi aminteşti cum erau ceilalţi, când a trebuit să facem magazinul? L-au trimis pe Herbert într-o zi să împrumute o şurubelniţă pentru mâna stângă. Apoi când Herbert nu a găsit, au zis că le pare rău, dar de fapt voiau o livră de găuri mici. I-au dat două pence să se ducă la Murphy’s şi să cumpere. Săracul de el. Ce facem acum?

— Închidem magazinul, spuse Sally intrând. Le-am spus domnului Blaine şi celorlalţi să plece acasă mai devreme. O

să închidem şi o să bem un ceai – asta o să facem acum. M-am gândit că Jim o să mănânce toţi biscuiţii, aşa că am cumpărat nişte brioşe. Sper că-ţi plac brioşele, domnule Mackinnon. Au plecat zugravii?

Mult mai târziu în acea seară (Isabel se dusese direct în camera ei fără a-l vedea pe Mackinnon, Jim se dusese la culcare obosit, Webster şi Mackinnon se duseseră pur şi simplu la culcare), Frederick şi Sally se treziră singuri în bucătărie.

Sally era ghemuită pe canapeaua cea veche; el stătea în fotoliu de cealaltă parte a focului, cu picioarele pe vasul de cărbuni. Lampa răspândea o lumină caldă pe faţa de masă în carouri, pe cărţile de joc cu care-i distrase Mackinnon, pe sticla aurie de whisky şi pe părul blond al lui Sally. Frederick se aplecă şi-şi puse paharul pe podea lângă scaun.

— Ştii că a intrat şi el în luptă? zise el. Mă refer la Mackinnon; s-a întins după cuţitul lui Harris care-l ameninţa pe Jim. Acum, care sunt opţiunile, Lockhart? în primul rând, cred că ar trebui să publicăm treaba asta cu nunta.

— Ai dreptate, spuse ea. O să mergem la Pall Mall Gazette de dimineaţă. După asta... o să-l întreb pe domnul Temple despre brevete. Cred că aproape l-am prins pe Bellmann, dar nu sunt sigură încă. Cum brevetele ruseşti lipsesc, nu sunt dovezi incriminatoare, cred. Trebuie să ştim...

— Trebuie să ştim cât de sus merge influenţa asta. Poliţiştii care au venit la tine la birou – erau cu adevărat poliţişti? Dacă erau înseamnă că trage multe sfori. Ceea ce înseamnă că trebuie să fim foarte precauţi. E o chestiune de sincronizare.

— Să aşteptăm momentul potrivit... Cine sunt cei cu care se întâlneşte Lordul Wytham la Ministerul de Externe? Dacă aflăm care e departamentul de care ţin, o să ştim mai bine ce să facem în continuare.

— Asta-i destul de uşor. Sunt destul de vorbăreţi cei de-acolo. O să merg să-i trag de limbă luni, să văd ce pot afla.

— Ştii, tot nu am idee cum o să-i recuperez banii clientei

mele. Doar dacă nu există o recompensă... De fapt, acum că mă gândesc, ştiu că este. Pentru informaţii despre pierderea vasului Ingrid Linde, Ceea ce nu am cercetat...

Se aplecă şi împinse cu vătraiul în foc. Prin grătar căzu cenuşă şi o salvă de scântei săriră în sus.

— Fred? spuse ea.

— Hm?

— Vreau să-mi cer iertare. Pentru noaptea aceea. A fost foarte urât din partea mea şi m-am simţit nefericită de-atunci. Pentru că-mi place atât de mult când lucrăm împreună! Şi facem o echipă bună. Dacă mai vrei...

Se opri, nemaiputând să continue. Frederick se ridică, se întinse spre ea şi-i întoarse faţa spre el.

Apoi sună clopoţelul în magazinul gol.

El înjură şi se aşeză la loc.

— Acum, cine naiba o fi? zise el.

Se uitară unul la altul, apoi la ceas. Era 22.30.

— Merg să văd, spuse el, ridicându-se. Nu o să stau mult.

— Ai grijă, Fred, spuse ea.

Frederick îşi făcu drum prin magazinul întunecat şi descuie uşa. Acolo, clipind în burniţa de-afară, se afla o siluetă firavă cu melon şi haină.

— Domnul Garland, nu-i aşa? întrebă el.

Era bărbatul din loja de la teatrul de varietăţi – secretarul lui Bellmann. Frederick râse văzând tupeul acestuia.

— Bună seara, spuse el. Domnul Windlesham, nu-i aşa? Intraţi.

Îi luă pălăria şi haina.

— Sally, spuse el când intrară în bucătărie. Cred că-l cunoşti pe domnul...

Sally făcu ochii mari de surpriză şi se ridică.

— Iertaţi-mă că am venit atât de târziu, spuse bărbatul. Ne-am mai întâlnit, domnişoară Lockhart, în circumstanţe nefericite. Speram că mi-aţi putea face onoarea de a asculta o propunere interesantă.

Sally se uită la Frederick, apoi din nou la Windlesham.

— O să adaug că vorbesc în numele meu, continuă el. Domnul Bellmann nu ştie că am venit aici.

Cei doi bărbaţi erau încă în picioare. În liniştea de după ultima remarcă, Frederick trase un scaun de la masă şi-l invită pe Windlesham să ia loc. Sally se ridică de pe canapea şi li se alătură. Aprinse lumina şi strânse cărţile de joc.

— Vă înţeleg pe deplin ezitarea, zise Windlesham. Pot să spun de ce am venit?

— Vă rog, îl invită Frederick. Dar să clarificăm lucrurile. Nu lucraţi pentru Bellmann?

— Sunt încă angajatul lui. Dar cred că ar fi mai avantajos acum dacă aş schimba tabăra, ca să spunem aşa. Nu pot să fiu de acord cu ceea ce face domnul Bellmann la North Star. Oricât aş încerca, nu pot, domnişoară Lockhart! După părerea mea, Regulatorul lui Hopkinson e ceva monstruos şi nu ar trebui să fie eliberat în lume. Am venit la dumneavoastră pentru că v-am admirat acţiunile – şi vreau să vă pun la dispoziţie ceea ce ştiu. Îşi dădu jos ochelarii care se aburiseră în camera caldă. Bănuiesc că aţi aflat despre Regulatorul lui Hopkinson? Nu am nicio dovadă în legătură cu asta, dar aţi fi surprinşi dacă...

— Arma cu aburi, spuse Frederick. Da, ştim despre asta. Dar ce-i cu Hopkinson?

— Sau Nordenfels, hmm?

Domnul Windlesham îşi puse ochelarii la loc.

— Ce doriţi în schimb? întrebă Sally.

Era încă uimită de prezenţa lui acolo – şi nu era deloc înclinată să aibă încredere în el.

— Pur şi simplu, cum să spun? E vorba de colaborare, răspunse el. Când se va prăbuşi compania domnului Bellmann, ceea ce se va întâmpla în curând, aş vrea ca cineva să depună mărturie că îl spionam, şi nu lucram pentru el. Sper că veţi face asta.

— De ce nu aţi mers la poliţie? întrebă Frederick.

— Nu e încă timpul. Influenţa domnului Bellmann se întinde până-n straturile de sus ale poliţiei – da, şi ale justiţiei – şi orice încercare în acest moment ar fi sortită

eşecului. Credeţi-mă, sunt sigur de acest lucru. Ne-am trezi acuzaţi de calomnie şi am pierde asta şi nu ar folosi decât ca avertisment. Nu, nu e timpul să mergem la poliţie acum, ci când organizaţia va fi punctul de a se prăbuşi.

— De ce s-ar prăbuşi? întrebă Frederick.

— S-a extins prea mult, spuse domnul Windlesham. Vă pot face cunoscute detaliile legate de împrumuturi, acţiuni, dividende şi aşa mai departe; ideea e că toţi banii sunt investiţi în Regulator şi nu se produc destul de repede. E nevoie de materiale, sunt dificultăţi în ceea ce priveşte testarea – e o maşinărie extrem de complicată, ştii. Din nou, pot să vă dau detalii. Domnul Bellmann mai are, estimativ, trei săptămâni până la producerea catastrofei. S-ar putea întâmpla unele lucruri care să ducă la amânarea acesteia – dacă va putea să obţină o cantitate de grafit, de exemplu, l-ar ajuta; dar sfârşitul e nu e departe.

— Cine e clientul? întrebă Sally. Cine cumpără armele astea cu aburi?

— Rusia. Ţarul e foarte îngrijorat în legătură cu creşterea mişcărilor anarhice în rândul poporului. Şi cu extinderea lor în Siberia – aţi auzit de calea ferată pe care vor s-o construiască? – vă daţi seama cât ar fi de folositoare această armă. Dar North Star caută în continuare alţi clienţi. Prusacii sunt şi ei interesaţi. Mexicanii au trimis un observator în zona de tragere. E o chestiune de echilibru, vedeţi, domnule Garland, un timp critic. Dacă putem să-l înclinăm cum trebuie...

— Spuneţi-ne despre Ingrid Linde, zise Sally.

— A, nava care a dispărut. Asta aparţine unei perioade a carierei domnului Bellmann de dinaintea angajării mele. Dar cred că lista pasagerilor conţinea numele unui bărbat care asistase la cearta domnului Bellmann cu Arne Nordenfels. Prăbuşirea liniei anglo-baltice însemna, desigur, că activităţile legate de navigaţie ale domnului Bellmann puteau să se extindă fără impedimente.

— Aş vrea nişte dovezi scrise ale implicării lui, zise Sally.

— Asta va fi dificil. O să fac cercetări – va trebui să fiu extrem de discret, dar o să fac tot ce pot.

— Aţi menţionat influenţa lui, spuse Frederick. Cât de mult se întinde în guvern? Sau în serviciile publice?

— Destul de mult. Banii domnului Bellmann au fost deja de ajutor în chestiuni legate de permise de export şi de reglementări privind exportul de arme. Cercetările dumneavoastră au fost remarcabil de perspicace. În curând, ar fi stânjenit nişte persoane sus-puse.

— Pe cine? întrebă Frederick. Nu ne-aţi spus nimic din ceea ce nu ştiam. Nume, domnule Windlesham, nume!

— Sir James Nash, Inspectorul General al Artileriei de la Ministerul de Război. Sir William Halloway Clark, Subsecretar la Ministerul de Externe. Ambasadorul Rusiei. Mai sunt alţi câţiva, plasaţi nu chiar atât de sus.

— S-au discutat în Cabinet acestea? întrebă Sally. E politica guvernului să permită ca această armă să fie făcută şi vândută?

— O, nu! Cu siguranţă, nu! Oficialii pe care i-am numit nu acţionează corect. Ar fi un scandal îngrozitor dacă s-ar afla.

— Lordul Wytham, spuse Frederick. Ce pune la cale?

— A! Domnul Windlesham tresări. Tatăl miresei! Un episod romantic, aventura scoţiană, nu credeţi? Şi aţi avut mai mult succes decât agenţii noştri în găsirea acelui tânăr?

— De vreme ce întrebaţi, da. E în siguranţă. E în Londra, păzit de un bun prieten de-al meu. Nu o să scape – şi nu o să-l găsiţi. Ce vrea să facă Lordul Wytham?

— Da, spuse domnul Windlesham. E greu pentru el. I s-a dat postul de director pentru că are legături în guvern. Ar fi fost folositor acolo, dar... a... afacerea scoţiană o să iasă în curând la iveală; domnul Bellmann ştie bine că asta va mai rămâne un secret puţin timp. E una dintre situaţile neplăcute în care este implicat. E mai neplăcut pentru Lordul Wytham, desigur. Poate chiar fatal.

— Mă întreb ce aţi vrut să spuneţi cu asta, spuse Frederick. Nu, nu vă obosiţi să explicaţi. I-aţi angajat pe Sackville şi pe Harris, nu-i aşa? Şi pe bărbatul care a atacat-o pe domnişoara Lockhart noaptea trecută?

— Cât despre asta, spuse domnul Windlesham, trebuie să pledez vinovat. Am făcut-o împotriva voinţei mele, credeţi-mă, cu ruşine şi regret şi de când s-a întâmplat am fost devastat de remuşcări şi griji. Nu am simţit niciodată o uşurare mai mare ca astăzi de dimineaţă când am aflat că sunteţi în viaţă. Iar cât despre doamna Budd, am aranjat astfel încât cheltuielile de spitalizare să-i fie plătite în întregime. O problemă personală, cu bani proprii – sigur, nu e ceva ce să poţi aranja cu banii firmei fără să fii suspectat.

— De ce a fost atacată?

— Ca avertisment pentru domnişoara Lockhart, spuse domnul Windlesham simplu. Dacă ştiam de calităţile domnişoarei Lockhart, am fi adoptat o altă linie. Am pledat pentru asta de la început; violenţa de orice tip înseamnă blestem pentru mine. Dar domnul Bellmann nu a fost de acord.

Frederick se uită la Sally. Faţa ei era lipsită de expresie.

— Ei bine, a fost foarte interesant, domnule Windlesham, spuse el. Vă mulţumim că aţi venit. La capătul străzii e o staţie de trăsuri.

— Şi... propunerea mea? înţelegeţi că am riscat venind aici...

— Da, zise Sally. Cred că da. Va trebui să ne gândim. Când putem să dăm de dumneavoastră?

Bărbatul scoase o carte de vizită din vestă.

— Acesta este un birou unde pot fi contactat. Nu sunt mereu acolo, dar dacă trimiteţi o scrisoare la această adresă, va ajunge la mine în douăzeci şi patru de ore... Domnişoară Lockhart, domnule Garland, pot să vă cer o indicaţie? Oricât de mică? încep, vedeţi, să mă tem...

Avea faţa îmbujorată, iar ochelarii sclipeau.

Frederick spuse:

— Sigur. Păi, dacă se ajunge la acţiune, treceţi de partea aceasta şi cel puţin nu veţi primi unul din gloanţele noastre. Între timp, ar trebui să staţi unde vă aflaţi, nu credeţi?

— Oh, mulţumesc, domnule Garland. Mulţumesc, domnişoară Lockhart. Domnul Bellmann e un bărbat necontrolat – se enervează uşor – pasiuni violente...

— Exact. Iată pălăria şi haina, spuse Frederick, ajutându-l să înainteze prin magazinul întunecat. O să vă scriem. Noapte bună. Noapte bună. Încuie uşa şi se întoarse în bucătărie. Ce crezi despre asta? întrebă el.

— Nu cred niciun cuvânt, răspunse ea.

Bun. Nici eu. Groază de violenţă? E cel mai tare client pe care l-am văzut. Ar aranja o crimă fără agitaţie mai multă decât dacă s-ar ocupa de o cină.

— Ai dreptate, Fred! îmi amintesc acum că, atunci când m-a vizitat, Chaka a mârâit la el şi nici măcar nu a tresărit. Cu siguranţă, minte. Oare ce pune la cale?

— Nu ştiu. Trage de timp? Dar asta înseamnă că suntem pe drumul cel bun, nu-i aşa?

Frederick se aşeză în faţa ei şi mută lampa astfel încât să o vadă. Ochii ei negri se uitau la el cu seriozitate.

— Da, spuse ea. Fred, când a venit...

— Tocmai voiam să-ţi spun ceva. Ce am spus zilele trecute, că nu te plac şi vreau să pun capăt la tot ceea ce e între noi – indiferent ce-am spus, au fost prostii. Nu aş putea să renunţ la tine, Sally! Ne aparţinem şi aşa va fi până la moarte, şi nu aş vrea să fie altfel.

Apoi ea surâse. Un zâmbet sincer, neajutorat, încât el simţi că-i tresaltă inima.

— Sally, începu el, dar ea îl opri.

— Nu spune niciun cuvânt, îi zise ea.

Se ridică de pe scaun cu ochii sclipindu-i. Se aplecă, stinse lampa şi stătură un moment în lumina slabă a focului. Apoi ea făcu o mişcare involuntară spre el şi în câteva secunde erau agăţaţi unul de altul, cu feţele lipite în întuneric.

— Sally, spuse el.

— Şşşş! şopti ea. Nu vreau să vorbeşti. Am un motiv.

Aşa că el o sărută în schimb, pe ochi, pe obraji, pe gât, pe gura minunată şi apoi încercă să vorbească din nou. Ea îi puse mâna la buze.

— Nu vorbi! îi spuse ea cald în ureche. Dacă spui ceva, o să... n-o să mai – oh, Fred, Fred...

Îl trase de mână poruncitoare, agitată. Deschise uşa de

la etaj şi în minutul următor erau în camera ei. Focul arsese încet acolo şi cărbunii erau încă aprinşi, iar camera era caldă. El închise uşa şi o sărută din nou şi se ţinură unul de altul ca doi copii, tremurând şi lipindu-şi gurile una de alta de parcă se beau unul pe celălalt.

— Acum, spuse ea, nu scoate un cuvânt...

Domnul Windlesham nu se duse la staţia de trăsuri din capătul străzii. Îl aştepta o trăsură după colţ, dar când intră, trăsura nu plecă imediat; vizitiul aşteptă până când domnul Windlesham aprinse un felinar şi scrise două pagini de notiţe într-un carneţel. Şi nici când termină, nu se mişcară. După câteva minute apăru un bărbat îmbrăcat în haine de muncitor şi bătu în geam. Calul, simţind un miros ciudat de la hainele bărbatului – vopsea? terebentină? întoarse capul în hăţuri.

Domnul Windlesham lăsă fereastra şi se uită.

— Totul e aranjat, şefule, spuse bărbatul încet.

Domnul Windlesham căută în buzunar şi-i dădu o coroană.

— Bun. Mulţumesc foarte mult. Noapte bună.

Bărbatul îşi duse mâna la şapcă şi plecă. Vizitiul smuci biciul, iar trăsura porni spre vest.

Puţin mai târziu, Frederick se uita la Sally. Avea ochii adormiţi acum, dar strălucitori, iar gura îi era moale.

— Sally, zise el, vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Sigur că da.

— „Sigur că da”, spune ea... Pur şi simplu! După tot timpul ăsta...

— Oh, Fred, te iubesc. A luat atât de mult timp! îmi pare aşa de rău... Am crezut că nu o să-mi pot face treaba dacă mă căsătoresc. Sau dacă recunosc că te iubesc. Ştiu că e prostesc... Dar din noaptea în care a murit Chaka, mi-am dat seama că munca face parte din mine, nu eu din ea. Şi mi-am dat seama cât de mult am nevoie de tine. Ştii unde mi-am dat seama de asta? La biblioteca brevetelor...

Fred râse. Ea îl muşcă de nas.

— Nu râde, spuse ea. E adevărat. Nu mai e nimeni ca tine. Nimeni în toată lumea... Oh, acum sunt diferită, Fred. Nu mă pricep să mă gândesc la astfel de lucruri sau să le fac cum trebuie, dar promit că o să încerc. Şi o să învăţ, promit.

Tăciunii se împrăştiară în vatră cu o şoaptă plină de cenuşă.

— Ţi-am spus că te iubesc? zise el. Te iubesc de când ai apărut pe drumul ăla oribil pe coasta Kentului, când te urmărea doamna Holland. Îţi aminteşti cortul în care te-ai ascuns?

— Îmi amintesc tot. Oh, Fred, a trecut atât de mult timp!

El o sărută din nou, de data asta cu blândeţe, şi stinse lumânarea.

— Suntem norocoşi, spuse el.

— O meritǎm, şopti ea şi se ghemui în braţele lui.

Trăsura domnului Windlesham se opri la Hyde Park Gate nr. 47 şi intră în staulul din spate după ce bărbatul coborî. Îi dădu haina şi pălăria lacheului şi un minut mai târziu era condus într-un birou mare.

— Ei bine? zise Axel Bellmann din spatele biroului.

— E-acolo. Pe masă erau nişte cărţi de joc, aşezate de parcă cineva ar fi făcut trucuri cu ele. Imediat ce am intrat, le-au strâns. Şi când am adus subiectul cu Scoţia în discuţie, tânărul s-a uitat involuntar în sus.

— E gata totul?

— Totul e pregătit, domnule Bellmann.

Faţa omului de afaceri lăsă se observe ceva asemănător unui zâmbet.

— Foarte bine, Windlesham. Vrei să bei un pahar de coniac cu mine?

Îi turnă în pahar, iar domnul Windlesham se aşeză netezindu-şi cu grijă fracul.

— S-au lăsat păcăliţi de propunerea ta?

— O, nu. Niciun moment. Dar le-a reţinut atenţia cât a fost necesar. Sorbi din coniac. Ştiţi, domnule Bellmann, continuă el, sunt foarte impresionat de cei doi. Păcat că nu

putem să facem o înţelegere cu ei.

— Oh, e prea târziu pentru asta, domnule Windlesham, spuse Axel Bellmann, aşezându-se din nou şi zâmbind. Mult prea târziu.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Insomnia

Jim nu putea să doarmă.

Mackinnon sforăia uşor, un sunet enervant; lui Jim îi venea să arunce cu o gheată în el. Complezenţa lui. Luase şi el parte la luptă, dar acum nu trebuia să sforăie pentru asta. Jim stătea treaz şi înjura.

În parte, desigur, din cauza lui Lady Mary. Sărutul ăla... Şi ştia că un asemenea moment, atât de ciudat şi cumva în afara timpului, nu avea să se repete. Era chinuit de iubirea pentru ea. „Cum de-a putut să se căsătorească... Oh, nu te mai gândi la asta; e inutil.”

Parţial era din cauza rănii din obraz. Nu-şi putea imagina ce i-a făcut doctorul, dar îl ardea şi-l durea de-i venea să plângă. Singurul lucru care-i mai alina suferinţa era amintirea loviturii date lui Harris..

Şi parcă mai era ceva. Ceva nu era în regulă. După ce se gândi toată noaptea, îşi dădu seama care era problema. Zugravii. Cumva nu păreau să fie zugravi. Avea uneltele şi hainele potrivite, dar tot ceea ce păreau să facă era să mute lucruri de colo-colo şi să aştepte ca el să plece.

Ceva nu era în regulă.

Ce caz era şi ăsta? Cine-o să-i plătească? Cine o să le mulţumească pentru că au făcut lumină? O să vină vreun guvern recunoscător să le plătească cheltuielile? N-au decât să putrezească şi să ardă şi Bellmann, şi Wytham, şi Mackinnon, şi toţi ai lor.

Era mai treaz ca oricând, şi cu nervii întinşi, de parcă ştia că e o bombă în cameră cu un fitil care arde încet şi nu putea să o găsească. Toate simţurile îi erau ascuţite:

răsuflarea lui Mackinnon îl umplea de nervi, aşternuturile erau prea calde, perna prea tare pentru obrazul lui... Nu avea rost. Nu reuşea să adoarmă.

Îşi lăsă picioarele să-i atârne pe marginea patului şi-şi căută papucii. Avea să meargă jos, să stea în bucătărie, să scrie ceva şi să bea un ceai. Mackinnon se mişcă atunci când Jim trecu peste el, iar Jim îi spuse încet ce credea despre el, magicieni şi scoţieni în general. Îşi luă halatul de la uşă şi ieşi pe palier.

Închise uşa încet în urma lui şi pufni.

Ceva nu era în regulă. Alergă spre fereastra de pe palier care dădea spre grădină şi trase perdeaua.

Curtea era în flăcări. Nevenindu-i să creadă, rămase nemişcat şi se frecă la ochi. Noul studio nu mai exista, în schimb, un zid de flăcări se înălţa vuind uşor; iar obiectele din curte: scânduri, scări, cărucioare, toate ardeau. În timp ce se uita îngrozit, văzu cum uşa din spate se deschide şi încep să iasă flăcări din clădire...

În trei paşi ajunse la uşa lui Frederick. O deschise strigând:

— Arde, arde!

Camera era goală. Urcă scara îngustă până la ultimul etaj:

— Arde! Trezeşte-te! Arde!

Apoi alergă spre Webster şi Sally la etajul întâi.

Frederick îi auzise primul strigăt şi se ridică imediat. Lângă el, Sally se trezi şi tresări.

— Ce e? întrebă ea.

— Jim, spuse el şi-şi trase cămaşa şi pantalonii. Pare că arde, ridică-te, iubito! Repede!

Deschise uşa în timp ce Jim venea în fugă pe trepte. Acesta clipi surprins, văzându-l că iese din camera lui Sally, dar nu se opri.

— E rău, spuse el, bătând la uşa lui Webster. Arde, domnule Webster! Treziţi-vă acum! strigă el în cameră. Clădirea cea nouă arde şi cred că şi bucătăria...

— Fugi sus şi ai grijă ca bucătarul şi Ellie să coboare cât

pot de repede – oh şi domnişoara Meredith. Mackinnon e treaz? Adu-i aici, pe palier.

Nu era decât o singură scară care ducea în bucătărie. Frederick se uită în jos, apoi se întoarse spre Sally. Era la uşă acum, ciufulită, adormită şi frumoasă... O prinse şi o trase spre el, iar ea veni spre el fără să ezite. Se sărutară mai pasional acum decât o făcuseră mai devreme, dar nu dură decât o secundă sau două.

— Adu-ţi aşternuturile în camera cealaltă, spuse el. Eu o să cobor să văd dacă se poate ieşi prin magazin.

Dar când ajunse în întunericul scărilor şi căută uşa, ştiu că nu se va putea. Se auzea un vuiet înfricoşător din bucătăie, iar căldura, chiar şi prin uşă, era îngrozitoare. O deschise, numai ca să fie sigur – şi-şi dădu imediat seama că nu ar fi trebuit să o facă pentru că flăcările săriră la el ca un tigru dându-l pe spate şi agăţându-i-se de tot trupul. Alunecă şi căzu rostogolindu-se orb pe uşa deschisă şi simţi cum îi cade ceva pe ceafă şi se sfărâmă, se ridică, se dădu înapoi şi trânti uşa. Era în flăcări, se lovi, nu mai avea cămaşă, părul îi ardea – îşi rupse mânecile arzânde şi se lovi în cap ca să stingă părul, apoi ajunse cu greu înapoi pe palier.

— Fred! Eşti bine?

Era Jim, cu Ellie, servitoarea şi doamna Griffiths, bucătăreasa cea bătrână, ambele cu ochii larg deschişi şi tremurând. Frederick nu ştia dacă se simte bine. Încercă să vorbească, dar ceva nu era în regulă, de parcă ar fi înghţit fum. Sally ieşi din dormitorul lui Webster şi alergă spre el cu un ţipăt de frică. El o ţinu cu blândeţe la distanţă şi mimă arătându-i să lege aşternuturile.

— Da, am făcut asta deja, spuse ea. Frederick o împinse pe Ellie spre ea, apoi bucătarul, iar ea înţelese imediat, slavă Domnului, şi preluă controlul.

Camera lui Webster se afla deasupra vechiului studio, cu vedere spre stradă. Frederick nu ştia dacă focul a ajuns şi acolo deja, dar camera lui Sally era deasupra bucătăriei şi nu părea un loc sigur. Mackinnon cobora, tremurând, Frederick îl împinse după ceilalţi şi se luptă să respire.

— Ajută-le pe femei să iasă... urcă pe fereastră... nu e bine pe scări...

— Nu urc. Nu suport înălţimile...

— Atunci arzi, spuse Jim şi se întoarse spre Webster. Aruncă-ţi salteaua, îi zise el şi aruncă-l şi pe el după ea. Fred, îl trase el pe Frederick într-o parte. Avem probleme sus. Domnişoara nu vrea să iasă. S-a încuiat înăuntru. Spune că vrea să rămână. Hei, eşti bine?

Frederick clătină din cap.

— Sunt puţin ameţit, zise el răguşit.

— Unde-ai fost?

— Jos. Fum. Nu poţi să treci. Haide. Cred că Bellmann e de vină.

— Zugravii, spuse Jim, în timp ce urcau în grabă treptele. Mi s-au părut ciudaţi de la început. Trebuia să mă dau jos din pat mai devreme – mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Ai o tăietură mare pe gât, amice, ştiai?

— A căzut ceva peste mine, mormăi Frederick.

Apoi urmă un strigăt de dedesubt şi o bubuitură în timp ce podeaua din camera lui Sally se prăbuşea în bucătărie.

— Aşteaptă acolo, spuse Jim şi se năpusti jos.

Mackinnon ieşise, iar doamna Griffiths coborâse şi ea curajoasă, dar aveau probleme cu Ellie. Reuşise să iasă pe jumătate, dar nu putea să meargă mai departe.

— Haide, prostuţo! o îndemna Sally, dar fata nu făcea decât să clipească şi să se agaţe înspăimântată de aştemuturile înnodate.

— Va trebui să te duci jos cu ea, Jim, spuse Sally.

— Bine. Dar du-te tu prima – arată-i cum se face.

O ridică pe Ellie înapoi şi o lăsă pe podea, plângând, apoi o ajută pe Sally să iasă.

— Strigă-l pe Fred, spune-i să se grăbească, îi zise el lui Webster.

Webster strigă şi auzi un răspuns.

— Sper că se descurcă, spuse el. Clădirea n-o să mai reziste mult. Mă duc să-i dau o mână de ajutor.

— Stai aici, îi zise Jim. O duc pe Ellie jos şi apoi mă întorc eu. Ai grijă să nu se desfacă nodurile.

Webster făcu semn din cap, iar Jim sări pe pervaz agil ca o maimuţă.

— Gata, Sal? strigă el.

Casele dimprejur erau luminate ca o scenă şi deja începuseră să se adune oameni. Sally ajunse jos şi strigă că era gata, iar Jim se întoarse.

— Haide, Ellie, zise el, hai să coborâm.

Ea îl urmă repede.

— Acum, ţine-te aşa de frânghie... aşa... o să cobor puţin, vezi, îţi las spaţiu... Bune aşternuturi, nu se rup, le-am şterpelit dintr-un hotel bun... aşa... bravo!

Vocea i se îndepărta.

Webster aştepta sus.

În capătul scării Frederick se văzu nevoit să se oprească, pentru că se prăbuşea podeaua. Sau cel puţin asta părea să se întâmple. Clădirea semăna cu o navă pe mare şi trosnea atât de mult. Din direcţia studioului se auzi o explozie înăbuşită, iar Frederick se gândi: „Substanţele... Sper că Sally a ieşit...”

Dar înaintă spre scările înguste, întunecate şi care se legănau. Sau era ceva cu el? Era un vis. Când ajunse sus, era mai linişte; de parcă focul era la sute de kilometri distanţă.

Îi era greu să respire. Puterea îi slăbea cu fiecare clipă; simţea cum i se scurge din trup, ca sângele. Poate că era sângele. Ridică mâna şi bătu în uşa lui Isabel.

— Nu! veni răspunsul înăbuşit. Te rog, lasă-mă!

— Deschide uşa măcar, spuse el. Sunt rănit. Nu pot să lupt cu tine.

Auzi cum se întoarce cheia în ială şi cum e tras un scaun.

Lumina blândă a unei lumânări când deschise uşa, părul care-i cădea pe spate şi cămaşa de noapte făcură să pară că e cu totul altă scenă şi-l cufundară parcă şi mai mult în vis.

— Oh! Eşti... ce-ai făcut? strigă ea, dându-se la o parte ca să-l lase să intre.

— Isabel, trebuie să vii, nu avem prea mult timp, zise el.

— Ştiu, spuse ea. Nu o să mai dureze mult. Nu o să vin. Aţi fost atât de buni cu mine! Pentru ce să mă salvez?

Se aşează pe pat. În jurul ei erau răspândite mai multe foi de hârtie – scrisori, din câte părea. Îl văzu că se uită la ele.

— Da, zise ea, scrisori de la el. Citirea lor m-a făcut întotdeauna mai fericită decât orice. Nu o să am nimic mai bun nici dacă o să ajung să trăiesc o sută de ani. Şi dacă trăiesc – ce pot să aştept? Singurătate, amărăciune şi regret... nu, nu, du-te, te rog, trebuie! Lasă-mă, te rog! Trebuie să pleci... pentru Sally...

Avea ochii strălucitori, strălucea toată. Fred ameţise; trebui să se ţină de dulap ca să rămână în picioare şi-i auzea cuvintele departe, dar clar.

— Isabel, femeie proastă, vino jos şi ajută-mă pe mine dacă nu vrei să ieşi şi tu, îngăimă el. Toţi ceilalţi au ieşit şi casa o să se prăbuşească din clipă – ştii că n-o să plec până nu...

— Oh, eşti aşa încăpăţânat: e nebunie. El a ieşit?

— Da, ţi-am spus, toată lumea, vino, pentru numele lui Dumnezeu!

Arăta totuşi atât de încântată, ca o fată care se duce la primul bal, îmbujorată, drăguţă şi tânără; sau ca o mireasă...

Îi era teamă că a murit deja şi asta era o stare de vis a sufletului. Ea mai spuse ceva, dar el nu înţelese ce. Auzea o vijelie în urechi, ca focul – poate că asta şi era – şi acum se prăbuşea şi etajul ăsta.

Dădu perdeaua la o parte şi deschise fereastra. Camera asta dădea spre stradă, la fel ca palierul de dedesubt; poate dacă săreau...

Fred se întoarse spre pat. Ea era întinsă, cu braţele desfăcute. Era cu faţa la el şi-i căzuse părul pe obraji şi maxilar, astfel încât numai ochii şi fruntea i se vedeau. Dar zâmbea. Părea transpusă de fericită.

Fred se simţi brusc furios – era o risipă; se împiedică de-a lungul podelei, vrând să o tragă spre fereastră. Dar ea se ţinea de pat şi Frederick se trezi că e tras, până când,

extenuat, căzu peste ea. Ar fi fost atât de uşor să renunţe!

„Of, Doamne, ce risipă.”

Căldura era acum intensă. Uşa era încadrată în flăcări, iar podeaua se îndoia şi trosnea ca o navă prinsă de furtună. Aerul era încărcat de sunete – tot felul de zgomote se amestecau. Chiar şi muzică... Clopote...

Fata se mişcă. Mâna ei o găsi pe a lui şi o strânse.

— Sally? spuse el.

Putea fi Sally. Şi ea stătuse aşa lângă el. Sally era puternică şi neînfricată, minunată şi incomparabilă... Lady Mary era frumoasă, dar Sally o întrecea. Unde era?

În mod ciudat simţea ca şi cum s-ar îneca. În jurul lui era o zonă de durere teribilă – o simţea acolo –, dar nu-l atingea. În schimb, el zăcea în ea, încercând să respire, iar aerul îi pătrundea în plămânii răniţi ca apa.

Avea să moară, deci.

Se întoarse spre Sally să o sărute pentru ultima oară, dar ea scânci. Nu, nu era bine. Sally nu ar fi făcut asta. Sally era în altă parte. Fata asta nu-i semăna. Du-o afară şi...

Se duse spre fereastră, iar podeaua se prăbuşi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În umbră

Era încă întuneric când îi scoaseră trupul afară. Sally aşteptase cu ceilalţi în magazinul de peste drum ca pompierii să stingă focul. Se înfăşurase într-o mantie împrumutată, îl ţinea pe Webster de mână şi nu zicea nimic.

Urmăreau fiecare mişcare pe care o făceau pompierii. Dimineaţa devreme începuse să plouă, ceea ce ajuta pompele; focul arsese atât de repede şi complet că nu reuşise să se menţină mult, iar pompierii puteau să se mişte printre ruinele umede care ardeau înăbuşit şi să-i caute pe Frederick şi pe Isabel.

Apoi se auzi un strigăt. Un bărbat se uită în sus şi înapoi la magazinul de peste drum un moment şi alţii urcară să-l ajute.

Sally se ridică şi-şi aşeză mantia.

— Eşti sigură că vrei să te duci? întrebă Webster.

— Da, zise ea.

Îşi eliberă uşor mâna din a lui, îşi strânse mantia în jurul ei şi ieşi în stradă, în burniţă, în frig şi mirosul de cenuşă.

Îl aduceau jos atât de atent încât Sally crezu că e încă în viaţă, numai că nu se grăbeau pentru că nu era urgent. Îl aşezară pe o targă, în lumina pâlpâitoare a unui felinar, şi, văzând-o, pompierii se dădură la o parte. Unul dintre bărbaţi îşi dădu jos casca.

Sally îngenunche lângă el. Părea că doarme. Îşi aşeză obrazul lângă al lui şi se gândi că e atât de cald. Îşi puse mâna pe pieptul lui gol unde numai cu câteva ore mai devreme îi simţise inima bătând şi se gândi că era atât de tăcută acum. Unde se dusese? Era atât de cald... Era un mister: se simţea ca o stâncă. Simţea că ea e moartă şi el viu.

Îi sărută buzele şi se ridică. Pompierul care-şi dăduse jos casca se aplecă şi-l acoperi pe Frederick cu o pătură.

— Mulţumesc, spuse ea şi se întoarse să plece.

Simţi o mână pe braţ, se uită şi-l văzu pe Webster.

— Trebuie să plec, spuse ea.

Webster arăta mai bătrân decât îl văzuse Sally vreodată. L-ar fi îmbrăţişat, dar nu putea sta pentru că totul s-ar fi prăbuşit. Avea ceva de făcut. Îi dădu uşor mâna la o parte, clătinând din cap, şi plecă.

În următoarele patruzeci şi opt de ore, Sally se simţi ca în transă. Nu avea decât o singură idee şi nimic altceva nu o atingea – în afara câtorva momente când sentimentele o invadau şi simţea că se prăbuşeşte. Dar avea ceva de făcut şi trebuia s-o facă pentru Fred. Şi era un motiv suficient ca să nu simtă nimic, deocamdată.

Nu-şi amintea cum a plecat în călătorie, deşi probabil că trecuse pe-acasă, pentru că avea cu ea o geantă şi-şi

schimbase hainele. Ajunsese în Barrow duminică seara târziu şi devenise destul de conştientă de mediul înconjurător ca să observe sprâncenele ridicate ale recepţionerului de la hotel uimit că o tânără călătorea singură, deşi nu suficient de conştientă ca să-i pese.

Se duse imediat la culcare. Dormi prost, trezindu-se de multe ori cu perna udă şi rătăcită, de parcă simţea tot felul de lucruri în somn, dar nu ştia ce era. Luă micul dejun devreme, plăti şi, când răsări soarele printre norii apoşi şi polei străzile murdare, plecă spre destinaţia ei.

Neştiind drumul, trebuia să se oprească şi să întrebe, dar îşi dădu seama că nu putea să ţină minte prea mult timp indicaţiile, aşa că trebuia să întrebe din nou. Încetul cu încetul îşi făcu drum spre marginea oraşului, apoi dădu colţul şi se trezi în faţa locului unde se născuseră arma cu aburi, imperiul lui Axel Bellmann, North Star.

Era o vale îngustă plină de foc şi oţel, cu şinele strălucind în soarele din ce în ce mai puternic şi cu atmosfera încărcată de aburi şi de loviturile ciocanelor imense. O şină ducea în interior dinspre sud şi ieşea prin nord şi între clădiri, pe alte linii, erau aliniate vagoane care duceau cărbuni, fier sau componente ale unor maşinării. Clădirile erau structuri din sticlă în cea mai mare parte, cu ramă de fier, delicate după aspect şi, în ciuda prezenţei coşurilor şi locomotivelor, tot ce se vedea era curat, strălucitor şi nou.

Totul arăta ca o maşinărie uriaşă – una care avea minte şi voinţă. Şi toţi bărbaţii pe care-i zări şi sutele pe care nu-i văzu nu păreau a fi indivizi, ci rotiţe sau cabluri, iar mintea care le coordona pe toate, îşi dădea ea seama, se afla în clădirea de cărămidă cu trei etaje din centrul văii.

Clădirea arăta ca o combinaţie între o vilă modernă confortabilă şi o staţie de cale ferată. Uşa de la intrare, completată de o verandă gotică, se deschidea direct spre o platformă de lângă o cale ferată secundară şi dădea spre centrul văii. De-a lungul platformei erau ronduri de flori, goale acum, dar curate şi îngrijite. De cealaltă parte a casei se vedea o alee pentru trăsuri ce dădea spre o uşă

asemănătoare, deşi mai mică, iar după colţ era un staul unde un băiat aduna mizeria. Pe acoperişul clădirii se afla un suport de steag.

În timp ce se uita la această scenă prosperă, înfloritoare, Sally avu o senzaţie ciudată; ca şi cum din ea ieşeau valuri de rău, strălucind ca un abur fierbinte. Undeva, acolo jos, construiau o armă mai îngrozitoare decât orice altceva văzuse lumea, iar puterea care crea arma îi intrase în viaţă, îi smulsese cea mai preţioasă parte şi i-o aruncase moartă la picioare, totul numai pentru că îndrăznise să întrebe ce se întâmplase. Orice se făcea aici era malefic şi asta aproape că se putea vedea în sclipirea soarelui pe sticlă, pe şine şi în tremurul aerului deasupra coşurilor.

Sentimentul era atât de intens, că un moment Sally fu cuprinsă de frică. Era mai înspăimântată ca niciodată şi resimţea frica mai mult decât fizic, aşa cum răul era mai mult decât fizic. Dar venise aici să înfrunte asta. Închise ochii şi respiră adânc, iar momentul trecu.

Se afla lângă un mai plin de iarbă, deasupra văii. Coborî puţin, spre adăpostul unor copaci unde se aşează o vreme, uitându-se spre vale mai cu atenţie.

Pe măsură ce trecea dimineaţa, Sally observă tot mai multe detalii şi începu să vadă un tipar în muncă. Niciuna dintre locomotive sau coşurile de pe clădiri nu scoteau fum; probabil că ardeau cocs ceea ce explica faptul că valea era curată. Cele trei macarale pe care le văzu ridicând bucăţi de ţevi de oţel sau plăci de fier din vagoanele de pe şine păreau să aibă un alt tip de motor: putea fi hidraulic sau chiar electric. Electricitatea se afla la baza proceselor care aveau loc în ultima dintre clădiri, cu siguranţă. Erau fire care porneau spre ea dinspre o construcţie din cărămidă din apropiere şi de fiecare dată când o locomotivă ducea un şir de vagoane spre ea, nu se duceau atât de aproape ca în alte părţi, ci se opreau ceva mai departe. Aici vagoanele erau luate de un alt tip de locomotivă – una care părea că e alimentată printr-un cablu de deasupra. La un moment dat, locomotiva aceasta se oprea şi legau cai la vagoane.

Deci clădirea aceea care se afla departe de celelalte şi unde nu voiau să ducă foc era probabil cea în care ţineau explozibilul.

Privi totul nemişcată, fără a simţi nimic, de parcă nu ar fi fost decât un uriaş ochi.

După-amiaza târziu, văzu din nou semne de activitate în clădirea cu suportul de steag. Ferestrele de deasupra se deschiseră şi apăru o servitoare care părea că şterge praful şi face curat. În faţă se opri trăsura unui negustor şi se descărcă ceva; apăru fum la două dintre şeminee; o altă servitoare, sau poate aceeaşi, veni să cureţe alama de pe uşa din laterala platformei. În cele din urmă, aproape de apusul soaelui, Sally văzu ceea ce aşteptase: se schimbă semnalul lângă linia din sud, fluieratul unei locomotive răsună în vale şi o locomotivă care trăgea un singur vagon intră prin labirintul de macazuri, spre clădire.

Locomotiva aparţinea Marii Companii Nordice, dar vagonul era privat, vopsit într-un albastru-închis frumos cu o emblemă argintie pe uşi. Când se opri lângă platformă, un servitor-majordom sau altceva – ieşi din casă şi deschise uşa la trăsură. Un moment mai târziu, Axel Bellmann se dădu jos. Constituţia lui masivă şi strălucirea metalică a părului blond erau de neconfundat chiar şi de la distanţă. Intră în casă, iar în spatele lui un valet şi un alt servitor din casă descărcară bagajele.

Între timp, locomotiva desfăcu maşina şi plecă pufăind din vale. Un minut sau două mai târziu, o servitoare ieşi din casă pe o uşă laterală cu mătură, făraş şi cârpă de şters praful şi intră în trăsură; şi la puţin după aceasta, deasupra, în suportul pentru steaguri flutura un steag cu aceeaşi emblemă ca aceea pictată pe uşile trăsurii. O vedea clar acum în razele soarelui la apus: era o stea argintie.

Bagaje, servitori, o casă... Venise ca să stea, deci. Sally nu se aşteptase să fie atât de simplu.

Se simţea încordată. Îi era şi foame, şi sete, dar asta nu mai avea să conteze mult timp, încordarea *va conta*. Se ridică şi merse pe sub copaci privind cum umbrele se lungeau, cum lumina de la ferestrele de dedesubt părea să

devină tot mai strălucitoare, în timp ce tiparul de lucru se schimba. Când valea se umplu de întuneric, sună un fluier şi câteva minute mai târziu Sally văzu primul val de bărbaţi făcându-şi drum spre casă. Acele părţi unde procesul de lucru era continuu erau tot ocupate, muncitorii fiind înlocuiţi de schimbul următor, însă unele clădiri fură închise rămânând să fie supravegheate de un paznic de noapte. Zona din jurul clădirii ce adăpostea explozibilul era luminată ca o scenă, probabil electric; luminile străluceau pe pietrişul alb, iar locul avea un aer ireal.

Atmosfera începea să se umezească. Iarba pe care călca Sally era deja udă de la rouă. Îşi luă geanta fără să se gândească, o ţinu strâns la piept ca un copil şi începu să plângă.

Faţa lui nemişcată în ploaie, în cenuşă...

Aproape că cedă în timp ce un val de tristeţe, iubire şi dorinţă trecu de bariera din jurul ei şi-l strigă cu glas tare simţind cum amărăciunea aproape o îneacă. Dar se agăţă de ideea care o adusese aici, ca un marinar care se îneacă de o vergă, iar valul trecu peste ea şi se retrase.

Trebuia să se mişte. Îşi făcu drum printre copaci, concentrându-se asupra mişcărilor, împiedicându-se de rădăcini şi ridicându-şi fusta pentru a evita mărăcinii... Apoi ajunse din nou pe drum, ceva mai liniştită.

Îşi lăsă fusta, îşi aşeză mantia şi plecă spre vale, în întuneric.

Aşa cum se aşteptase, era un bărbat de pază. Nu se aşteptase însă la o asemenea dimensiune a locului, acum că era aproape; la masivitatea porţilor de fier, la gardurile solide, ghimpate ori la strălucirea luminilor. Uniforma paznicului, cu emblema stelei pe piept şi şapcă, maniera arogantă în timp ce se îndrepta încet spre poartă, legănând un băţ, uitându-se cu atenţie la ea de sub vârful şepcii; toate acestea îi dădură un fior chiar şi inimii ei îndepărtate.

— Vreau să-l văd pe domnul Bellmann, spuse ea printre gratii.

— Va trebui să aşteptaţi până primesc instrucţiuni că puteţi intra, răspunse el.

— Vreţi, vă rog, să-l anunţaţi pe domnul Bellmann că a venit domnişoara Lockhart să-i vorbească?

— Nu am voie să părăsesc poarta. Am instrucţiuni să nu dau voie nimănui să intre.

— Trimiteţi un mesaj, atunci.

— Nu-mi spuneţi dumneavoastră cum să-mi fac treaba...

— Ar fi timpul să vă spună cineva. Trimiteţi-i imediat un mesaj domnului Bellmann sau o să vă facă să vă pară rău.

— Şi dacă nu-i aici?

— L-am văzut când a venit. Domnişoara Lockhart a venit să-i vorbească. Anunţaţi-l imediat!

Sally se uită la el. După câteva secunde, el se întoarse cu spatele şi intră în ghereta lui, iar Sally auzi o sonerie în depărtare. Paznicul aşteptă înăuntru. În curând, Sally văzu cum se apropie o lumină dinspre casă, care deveni un servitor cu o lampă. Când ajunse la poartă, se uită curios la Sally, apoi se duse să discute cu paznicul.

După un minut ieşiră. Paznicul descuie poarta şi Sally intră.

— Am venit să vorbesc cu domnul Bellmann, zise ea. Mă puteţi duce la el, vă rog?

— Urmaţi-mă, domnişoară. O să văd dacă domnul Bellmann vă poate primi, spuse el.

Paznicul încuie uşa în spatele lor, iar Sally îl urmă pe servitor de-a lungul aleii, printre magaziile cu locomotive şi şine, spre casă. În timp ce mergeau, pietrişul scrâşnindu-le sub picioare, Sally auzi zgomot dinspre magaziile de pe stânga – semăna cu bubuitul unor tobe gigantice, iar ceva mai departe se auzeau încontinuu bătăi, ca pulsul unui uriaş, iar din când în când se distingeau ciocane sau lovituri de metal pe piatră. Dinspre o clădire ceva mai departe de alee, unde uşile – plăci mari de metal pe role – erau deschise, se zărea o lumină ca din iad şi zburau scântei în timp ce era turnat otelul fierbinte.

Toate sunetele o răneau şi o înspăimântau. Le simţea ca inumane şi monstruoase, zgomote scoase de instrumente hidoase de tortură. Cu cât înaintau mai mult în lumea metalului, focului şi morţii, cu atât se simţea mai mică şi

mai fragilă şi-şi dădea tot mai bine seama cât îi era de foame, de sete, cât era de obosită, cât de rău o durea capul, cât de dezordonată trebuia că arăta, cât de slabă şi de nesigură.

Stătuse odată la picioarele cascadelor Schaffhausen din Elveţia şi se simţise copleşită de forţa lor. Dacă ar fi căzut în apele lor, ar fi fost spulberată imediat, ca şi cum nici nu ar fi existat. Se simţea la fel acum. Întreprinderea asta enormă – milioane de lire, complicaţii organizaţionale, economice, complicitatea guvernelor, sute dacă nu mii de vieţi implicate; toate deveneau mult mai mari decât orice ar fi putut aduce ea împotrivă.

Nu conta.

Îşi permise pentru prima dată să se gândească direct la Fred. Oare ce ar face el dacă ar avea de-a face cu ceva atât de puternic? îşi dădu imediat seama: s-ar compara calm cu lucrul respectiv şi, dacă acesta din urmă ar fi fost mai puternic, ar şti şi asta nu ar conta, el nu ar ezita, ci ar râde vesel şi ar ataca oricum. Ah, cât iubea curajul acesta din ochii lui strălucitori! Nu era cutezanţă prostească, lui fiindu-i foarte clară situaţia. Ştia de fiecare dată – ca să facă ceea ce făcuse în casa care ardea era nevoie de atât de mult curaj!

Se împiedică şi se trezi că plânge pe aleea întunecată, ţinând strâns geanta, în vreme ce servitorul stătea un pic mai departe cu lampa. După câteva minute îşi reveni, se şterse la ochi cu batista zdrenţuită şi-i făcu semn servitorului să se mişte.

„Da, îşi zise ea, asta ar face: şi-ar măsura şansele şi ar ataca oricum, şi încă bucuros.” Aşa că va face şi ea la fel, pentru că-l iubea, dragul de Fred, o va face ca să fie demnă de el. Îl va înfrunta pe Bellmann, deşi îi era îngrozitor de frică; va fi ca Fred şi nu va lăsa să se vadă că-i e frică, deşi acum, că se apropia, simţea frica în stomac. De-abia mai putea să pună un picior în faţa celuilalt.

Dar reuşi. Şi cu capul sus, cu lacrimi strălucindu-i pe obraji, urcă treptele în spatele servitorului şi intră în casa lui Axel Bellmann.

Duminică dimineaţa târziu, Jim Taylor se trezise cu o durere ameţitoare de cap şi o durere groaznică de picior – pe care-l văzu când se ridică în şezut că era în ghips până la genunchi.

Nu recunoscu locul în care se afla. De fapt, câteva momente nu-şi aminti nimic. Dar apoi îşi aduse aminte – sau măcar parţial – şi se cufundă din nou în perna moale, închizând ochii, însă numai pentru un moment. Îşi aminti cum Frederick se întorsese după nebuna de Isabel Meredith şi cum el încercase să se elibereze din strânsoarea lui Webster, Mackinnon sau a altcuiva vrând să se întoarcă după el. Dar asta fusese tot.

Se ridică din nou. Se afla într-o cameră confortabilă, chiar luxoasă, pe care nu o mai văzuse până atunci şi auzea traficul de-afară, şi mai era şi un copac – unde naiba se afla?

— Hei! strigă el.

Găsi un clopoţel lângă pat şi trase tare de el. Apoi încercă să se dea jos, dar durerea îl învinse şi strigă din nou:

— Hei! Fred! Domnule Webster!

Se deschise uşa şi apăru o siluetă în negru. Jim îl recunoscu: era Lucas, servitorul lui Charles Bertram.

— Bună dimineaţa, domnule Taylor, spuse el.

— Lucas! zise Jim. E casa domnului Bertram?

— Da, domnule.

— Cât e ceasul? De cât timp sunt aici?

— E aproape 11.00, domnule Taylor. V-au adus în jur de 5.00. Aţi fost adus inconştient, aşa mi s-a spus. Observaţi că doctorul s-a ocupat de piciorul dumneavoastră.

— Domnul Bertram e aici? Sau domnul Garland? Şi Mackinnon, unde e?

Domnul Bertram ajută în Burton Street, domnule. Nu pot spune unde e Mackinnon.

— Şi domnişoara Lockhart? Şi Frederick? Adică, domnul Garland cel tânăr? E bine?

O tresărire de compasiune traversă trăsăturile calme ale

bărbatului, iar Jim simţi cum parcă o mână de fier îi strângea inima.

— Îmi pare foarte rău, domnule Taylor. Domnul Frederick Garland a murit în încercarea de a scoate o tânără afară din clădire...

În curând camera se dizolvă într-o ceaţă apoasă. Jim se prăbuşi înapoi în pat şi auzi cum uşa se închide după domnul Lucas, apoi se trezi că plânge cum nu o făcuse de când era copil – suspine cutremurătoare şi o durere copleşitoare, iar alături de ele strigăte de furie şi de negare – negare a faptului că el, Jim, plângea, negare a morţii lui Frederick, negare a faptului că Bellmann scăpa după ce făcuse asta – pentru că ştia ce se întâmplase. Bellmann îl ucisese pe Frederick. Era la fel de sigur ca de faptul că i-ar fi înfipt un cuţit în inimă. Şi avea să plătească. Cum de putuse să i se întâmple asta lui Fred – luptele în care supravieţuiseră împreună, modul în care se certau, se tachinau şi râdeau...

Un alt val de lacrimi. Bărbaţii nu plângeau în poveştile pe care le citea şi le scria Jim, dar o făceau în viaţa adevărată. Tatăl lui Jim plânsese când ftizia îi luase soţia, pe mama lui Jim, când acesta avea zece ani; iar vecinul, domnul Solomon, plânsese când proprietarul îi dăduse familia afară şi-i lăsase în stradă – plânsese cu o rafală de înjurături; iar Dick Mayhew, campionul la categorie uşoară, plânsese când îşi pierduse titlul în faţa lui Bob Gorman. Nu era nicio ruşine. Era vorba de sinceritate.

Lăsă amărăciunea să treacă peste el, apoi se ridică şi trase clopoţelul. Ignorând durerea din picior, se legănă şi puse piciorul pe podea. Un moment mai târziu, Lucas intra cu o tavă.

— Domnişoara Lockhart, spuse Jim. Unde e? Ştii?

Lucas puse tava pe măsuţa de lângă pat şi o trase în faţa lui Jim, care observă pentru prima dată că purta o cămaşă de-a lui Charles. Pe tavă era ceai, pâine prăjită şi ou fiert.

— Am înţeles din ceea ce a spus domnul Bertram că a plecat din Burton Street la puţin timp după ce pompierii au

adus trupul domnului Garland. Nu aş putea spune unde s-a dus.

— Şi Mackinnon? îmi pare rău dacă te-am întrebat mai devreme, Lucas. Sunt mai mult decât ameţit. Ce ştii despre ceea ce s-a întâmplat?

Lucas stătu lângă Jim în timp ce acesta îşi bău ceaiul şi-şi unse felia cu unt şi povesti ceea ce auzise. La ora 5.00 în acea dimineaţă, Webster trimisese un mesaj în care cerea ajutorul. Charles se dusese imediat în Burton Street unde-l găsise pe Jim necesitând atenţie medicală după ce căzuse de pe aşternuturile înnodate în încercarea de a se întoarce după Frederick. Îl trimisese imediat la Lucas şi chemase doctorul. Era încă în Burton Street cu Webster unde avea să stea o vreme. Sally dispăruse, la fel şi Mackinnon. Jim închise ochii.

— Trebuie să-i găsesc, zise el. Ţi-a spus ceva domnul Bertram despre treaba asta, Lucas?

— Nu, domnule. Deşi mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Va trebui să vă avertizez, domnule Taylor, că doctorul care s-a ocupat de piciorul dumneavoastră a fost foarte insistent în privinţa faptului că nu trebuie să vă mişcaţi. Domnul Bertram mi-a spus să vă pregătesc camera şi să mă asigur că vă simţiţi confortabil pentru o şedere lungă, domnule. V-aş sfătui...

— E foarte drăguţ din partea lui şi o să-i spun când am să-l văd. Dar nu pot să stau degeaba – e urgent. Vrei să chemi o trăsură? Şi haine – bănuiesc că ale mele sunt arse sau aşa ceva – la naiba, eram în cămaşa de noapte, îmi amintesc acum. Poţi să-mi găseşti ceva de îmbrăcat?

Cincisprezece minute mai târziu, Jim, îmbrăcat cu un costum de tweed de-al lui Charles, care nu-i stătea bine, se afla într-o trăsură ce se îndrepta spre Islington. Când trăsura se opri în faţa uşii lui Sally, Jim îi strigă vizitiului să se oprească, se ridică (cu ajutorul unui baston pe care-l împrumutase de la Lucas) şi sună la uşă.

Câteva momente mai târziu, proprietarul lui Sally deschise uşa. Era un vechi prieten. Lucrase pentru

Frederick mai demult, înainte ca Sally să sosească, şi-i cunoştea pe toţi. Părea îngrijorat.

— Sally e aici? întrebă Jim.

— Nu, a plecat mai devreme, spuse domnul Molloy. A venit, nu ştiu, cam pe la cinci dimineaţa. Cred că şi-a schimbat hainele şi a plecat. Arăta groaznic. Ce se întâmplă, Jim? Ce-ai păţit la picior?

— Uite ce-i, bătrâne; a avut loc un incediu în Burton Street. Fred a murit. Îmi pare rău că ţi-o spun aşa. Dar trebuie să o găsesc pe Sally; pentru că o să intre în necazuri. Nu a spus unde se duce?

Bărbatul se făcuse palid. Dădu din cap neajutorat.

— Domnul Fred, zise el. Nu cred.

— Îmi pare rău, bătrâne. E-adevărat. Doamna ta e aici?

— Da, dar...

— Spune-i s-o aştepte aici pe Sally în caz că se întoarce. Iar dacă vrei să dai o mână de ajutor, poţi să te duci în Burton Street. Cred că au nevoie de câteva braţe acum. O... îi trecu prin minte un gând şi se uită în jur, la holul curat. Ai ceva de-al lui Sally? Uite, asta e bună.

Spre surpriza domnului Molioy, Jim luă din cuierul de lângă uşă o bonetă pe care Sally o purta adesea.

— Dar unde te duci? întrebă el. Ce se întâmplă, Jim?

— Trebuie să o găsesc, spuse Jim, coborând anevoios treptele. Du-te şi ajută-l pe domnul Webster. E cel mai bun lucru pe care-l poţi face.

Se aruncă în trăsură, scrâşnind din dinţi de durere, şi ceru să fie dus în Hampstead, Kenton Gardens nr. 15.

Proprietăreasa lui Mackinnon se dădu înapoi când îl recunoscu pe Jim.

— E-n regulă, doamnă, spuse el. Nu provoc niciun necaz astăzi. Domnul Mackinnon e înăuntru?

Ea dădu din cap că da.

— Dar...

— Bine, atunci, o să intru dacă îmi daţi voie. Stai aici, îi strigă el vizitiului şi intră şchiopătând.

Transpirând acum din cauza durerii, se aşeză pe trepte pentru a urca scara împingându-se pe spate. Proprietăreasa

se uita la el cu gura căscată.

La uşă la camera lui Mackinnon se ridică din nou în picioare şi bătu tare cu bastonul.

— Mackinnon, strigă el. Lasă-mă să intru.

Nu se auzi nimic dinăuntru. Jim bătu din nou.

— Haide, deschide! Pentru numele lui Dumnezeu, Mackinnon, sunt Jim Taylor, n-o să-ţi fac nimic. Am nevoie de ajutor.

Se auzi un fâsâit şi fu întoarsă o cheie. Mackinnon se uită la el, palid, suspicios şi adormit, iar furia lui Jim aproape că dădu pe din afară. Erau atâtea de făcut, iar viermele ăsta mizerabil se târâse înapoi aici ca să doarmă! Se controlă cu greu.

— Lasă-mă să intru, zise el. Trebuie să stau jos.

Şchiopătă căutând un scaun. Proprietăreasa cumpărase deja mobilă; se observau încă urmele luptei, dar patul şi şifonierul erau noi-noute.

— Sally, zise Jim. Unde s-a dus? Ai idee?

— Nu, spuse Mackinnon.

— Trebuie să o găsim. Tu ştii să faci un truc, nu ştiu cum se numeşte – nu un truc, de fapt, un fel de chestie spiritistă am citit despre asta. Cred că eşti un spiritist adevărat. Ia asta!

Îi dădu boneta lui Sally, iar Mackinnon o luă şi o aşeză lângă el, în timp ce se aşeza şchiopătând pe pat.

— Am citit că ceea ce se face e să se ia ceva care aparţine persoanei şi, concentrându-se asupra ei, se primesc impresii despre unde se află persoana respectivă. E-adevărat? Poţi să faci asta?

Mackinnon făcu semn că da.

— Da, spuse el şi-şi linse buzele uscate. Uneori. Dar...

— Haide. E a ei. O purta foarte des. Trebuie să afli unde e şi trebuie s-o faci acum. Haide – nu o să te întrerup. Să-ţi spun ceva însă, dacă ai avea o picătură de brandy pe-aici, n-aş zice nu...

Mackinnon se uită la piciorul lui Jim şi luă o sticluţă argintie de pe măsuţa de lângă pat. Jim luă o gură şi-şi ţinu respiraţia în timp ce lichidul arzător i se duse pe gât.

Mackinnon luă boneta.

— Foarte bine, zise el. Dar nu garantez nimic. Dacă nu văd nimic, nu pot să spun nimic. Iar acum nu e deloc momentul să... Ştiu, ştiu. Lasă-mă să mă concentrez.

Se aşeză pe pat, ţinând boneta cu ambele mâini şi închizând ochii. Lui Jim îi pulsa îngrozitor piciorul. Îl durea şi capul. Mai luă o gură din sticlă, lăsând băutura să se ducă încet de data asta şi închise ochii ca şi Mackinnon. Încă o gură, apoi înşurubă din nou dopul şi o puse în buzunar.

Nord, zise Mackinnon după un minut. Se duce spre nord. Cred că e într-un tren. Văd o emblemă argintie. O stea, poate? Da, asta e. Poate fi destinaţia ei, cred.

— North Star, spuse Jim. Se înţelege. Se duce spre nord. Sigur?

— Fără îndoială.

— Unde?

— Călătoreşte încă. Nu e o ştiinţă exactă, ştii?

— Îmi dau seama. Dar poţi spune: nord-est sau nord-vest? Sau cât de departe a ajuns în nord?

— Dispare. Nu trebuie să pui atâtea întrebări, spuse Mackinnon sever. Acum s-a dus de tot.

Lăsă boneta pe pat şi se ridică. Jim se ridică şi el ajutându-se de băţ.

— Bine, spuse el. Atunci îmbracă-te. Nu ştiu când ai plecat din Burton Street. Probabil că nu ştii că Fred a murit. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată şi nu cred să mai găsesc unul mai bun. Iar acum Sally a plecat să se pună în pericol, iar noi o s-o găsim, noi doi. Nu ştiu ce m-aş face dacă s-ar duce şi ea pentru că o iubesc, ştii, Mackinnon? Ştii ce înseamnă iubirea? O iubesc aşa cum l-am iubit pe Fred, ca pe o prietenă. Unde se duce ea, mă duc şi eu, iar tu trebuie să vii cu mine pentru că din cauza ta au intrat în asta. Aşa că îmbracă-te şi dă-mi Mersul trenurilor.

Mackinnon îi dădu ghidul fără să spună nimic şi începu să se îmbrace, în timp ce Jim întorcea paginile cu o mână tremurătoare şi căuta legăturile spre nord.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Putere şi ordine

Casa lui Bellmann era apăsător de caldă şi bogat mobilată. Servitorul îi ceru lui Sally să-l aştepte în hol şi-i oferi un scaun, dar era prea aproape de calorifer şi preferă să stea lângă fereastră. Era în interiorul ei o răceală pe care nu voia s-o lase să se risipească.

După câteva minute bărbatul se întoarse şi spuse:

— Domnul Bellmann vă poate primi acum, domnişoară Lockhart. Urmaţi-mă, vă rog!

Când plecară din hol un ceas bătu ora nouă, iar ea fu uimită că a trecut atât de mult timp. Îşi pierdea memoria? Se simţea tot mai îndepărtată de lume. Îi tremurau rău mâinile şi capul îi pulsa.

Merse după servitor de-a lungul unui coridor şi se opri când acesta bătu la uşă.

— Domnişoara Lockhart, domnule, zise el şi se dădu la o parte ca să o lase să intre.

Axel Bellmann era îmbrăcat de seară. Părea că tocmai a luat cina pentru că pe biroul plin de hârtii se aflau o sticlă de brandy şi un singur pahar. Se ridică şi se îndreptă spre ea cu mâna întinsă. Sally auzi uşa închizându-se, dar numai slab pentru că avea un vuiet în urechi şi scăpă geanta. Aceasta căzu pe covor. El se aplecă imediat şi i-o ridică, apoi o ajută să se aşeze pe scaun.

Îşi dădu seama roşind din cauza propriei prostii că voia să-l pălmuiască. Să-l pălmuiască – de parcă ar fi contat vreun pic!

Pot să-ţi ofer un pahar de brandy, domnişoară Lockhart? întrebă el.

Ea dădu din cap în semn de refuz.

— Ceva cald, atunci? Ai venit de la frig. Să sun să aducă o cafea?

— Nimic, mulţumesc, reuşi ea să spună.

Bellmann se aşeză în faţa ei şi-şi încrucişă picioarele. Sally se uită în altă parte. Camera în care se aflau era şi

mai călduroasă decât holul, dacă era posibil, pentru că nu numai că era un radiator mare sub fereastră, dar în sobă ardea un foc puternic – cocs, observă ea. Toată mobila era nouă. Pe pereţi erau picturi – scene de vânătoare, vânătoare de vulpi –, iar deasupra şemineului şi între ferestre se aflau tot felul de trofee: coarne de cerb, capul unui cerb, un bot de vulpe. Unul dintre pereţi era în totalitate acoperit de rafturi de cărţi, dar niciuna dintre ele nu părea să fi fost deschisă vreodată. Camera avea aerul că a fost utilată complet dintr-un catalog, cu toate accesoriile convenţionale pentru biroul unui gentleman, fără ca el să se obosească să le pună cap la cap.

Apoi se uită din nou la Bellmann şi-i văzu ochii.

Erau plini de compasiune.

Se simţi de parcă tocmai ar fi fost dezbrăcată şi aruncată în zăpadă. Simţi nevoia să-şi ţină respiraţia şi se uită în altă parte, dar ochii îi erau parcă atraşi din nou şi nu greşise: pe faţa lui se vedea compasiune, blândeţe şi înţelegere, altfel însemna că nu putea citi expresia umană. Şi putere, atâta putere cum nu mai văzuse de când era mică, când se trezea în timpul nopţii şi se agăţa de tatăl ei, şi vedea în iubirea din ochii lui că era în siguranţă, totul era în siguranţă, nu existau lucruri rele în lume.

— L-ai ucis pe Frederick Garland, spuse ea cu o voce tremurândă şi şoptită.

— L-ai iubit? întrebă Bellmann.

Ea dădu din cap că da. Nu avea încredere în propria voce.

— Atunci probabil că a meritat iubirea ta. Am ştiut de când ai venit prima dată la mine că eşti o tânără remarcabilă. Că o să vii din nou şi iată că am avut dreptate. Domnişoară Lockhart, o să primeşti adevărul acum. Întreabă-mă tot ce vrei – îţi promit că o să-ţi spun adevărul. Tot – dacă vrei.

— L-ai omorât pe Nordenfels? spuse ea. A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

— Da?

— De ce?

Nu am căzut de acord asupra viitorului Regulatorului. El a ajuns să-l considere dezgustător şi a vrut să distrugă toate dosarele despre el, ca să nu fie construit niciodată; eu l-am văzut ca pe un dispozitiv de a promova fericirea umană. Ne-am certat şi ne-am duelat ca nişte gentlemeni, iar el a pierdut.

Vorbea încet, pe un ton sincer, dar nu se acorda cu ceea ce spunea. Nu reuşea să-l creadă.

— Fericirea umană? întrebă ea.

— Vrei să-ţi explic?

Ea dădu din cap că da.

— Regulatorul este prea îngrozitor pentru a fi utilizat. Odată ce au fost construite destule, se vor sfârşi războaiele, iar civilizaţiile se vor dezvolta în pace şi armonie pentru prima dată în istoria lumii.

Sally încercă să înţeleagă cum putea să fie adevărat aşa ceva. Apoi spuse:

— Tu ai făcut în aşa fel încât *Ingrid Linde* să dispară?

— Nava cu aburi? Da, eu. Vrei să ştii cum am făcut-o?

Sally dădu din cap că da. Se simţea incapabilă de a vorbi.

— Avea o instalaţie de gazificare în camera motoarelor, la fel ca majoritatea navelor cu cărbuni. O instalaţie cu gaz Capitaine Marine, ca să fiu mai exact. Ardea o parte din cărbuni pentru a produce gaz pentru luminat şi aşa mai departe, iar gazul era stocat într-un rezervor mare, expandabil. Era foarte sigur, ştii. Tot în camera motoarelor, pe axul principal care învârte elicea, era un contor automat. Făcea clic la fiecare rotaţie şi-i spunea mecanicului când să ungă rulmenţii. Ei bine, în interiorul acestui contor, am sudat o serie de cuie care se aliniau când se ajungea la un anumit număr – un număr care însemna că nava se afla undeva în mijlocul mării. Când se întâmpla asta, aveau să completeze un circuit electric şi să pornească o bujie pe care o pusesem în rezervorul de gaz. Evident, nu am fost acolo să văd cum se întâmplă, dar, judecând după rezultat, se pare că a funcţionat, nu crezi?

Lui Saily i se făcu rău.

— Dar de ce-ai făcut-o?

În primul rând, pentru că aceasta a grăbit declinul Companiei de Navigaţie Anglo-Baltice, de care aveam nevoie din motive financiare. Remarcaseşi deja asta când ai venit la Casa Baltică. Ai fost perspicace, dar nu aveai cum să ştii cel de-al doilea motiv, acesta fiind faptul că la bordul navei se afla un agent al guvernului mexican care mergea la Moscova cu documente care i-ar fi făcut pe finanţatorii mei din Rusia să-şi retragă suportul. Ar fi fost dezastruos. Aşa cum stau acum lucrurile, mă aflu pe punctul de a semna un contract cu acelaşi guvern mexican, aşa că toată lumea a avut de câştigat – lucrători, familiile lor, copiii, comunităţi întregi şi aici, şi în Mexic. Copiii săraci din Barrow o să mănânce şi o să meargă la şcoală pentru că am făcut asta. Sunt familii în Mexic care vor beneficia de medicamente, de apă curată de băut, transport pentru produsele de la fermele lor, siguranţă, educaţie – totul pentru că am scufundat nava *Ingrid Linde*. A fost un act umanitar, iar dacă ar fi să o fac din nou, aş face-o fără cea mai mică urmă de ezitare.

— Cum rămâne cu persoanele nevinovate care au murit?

— Nu pot să pretind că regret moartea unor oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Nimeni nu poate. Dacă spun că o fac, mint. Aiureli, cred că aşa le spuneţi voi. Nu, ţi-am promis adevărul şi acesta este adevărul. Nu regret că i-am omorât pe oamenii ăia. Dacă nu aş fi scufundat vasul, ar fi murit mult mai mulţi – înfometaţi, săraci, ignoranţi, în războaie. A fost un act de mare caritate.

Pe Saily o luă ameţeala, deşi stătea jos. Închise ochii şi încercă să se controleze, încercă să-l readucă pe Fred în memorie, încercă să-şi aducă aminte ce făcea şi de ce. În cele din urmă întrebă:

— Ce poţi spune despre legăturile pe care le ai în guvernul britanic? Când a venit în Burton Street, sâmbătă noaptea, domnul Windlesham ne-a dat nişte nume de oficiali pe care îi ai la mână. De ce ai nevoie de asta? Şi de ce a venit domnul Windlesham la noi? Nu l-am crezut când

a spus că North Star se află pe punctul de a se prăbuşi. Cred că tu l-ai trimis.

— Sigur că eu l-am trimis. L-am trimis să spioneze. Dar ai întrebat de guvern – e o problemă foarte interesantă, foarte delicată... Cu siguranţă, ştii că treburile guvernamentale adevărate au loc departe de ochii publicului. Probabil că nu ştii, dar multe dintre ele sunt necunoscute chiar şi miniştrilor acelor departamente care se presupune că se ocupă de aceste probleme. Aşa se întâmplă în toate statele, desigur, dar mai ales în Marea Britanic pentru anumite motive. Datorită legăturilor de care mi-a făcut rost Lordul Wytham (deşi scopul lor nu îi este cu totul cunoscut) am în mâini pârghiile puterii din Marea Britanie. Dar ştii ceva, domnişoară Lockhart: în nouă sute nouăzeci şi nouă din o mie, puterea asta secretă, autoritatea asta invizibilă pe care nu a votat-o nimeni, lucrează în numele binelui. În beneficiul cetăţenilor obişnuiţi. În sute de moduri pe care ei nu le-ar înţelege; oameni obişnuiţi duc vieţi mai bune datorită acestei protecţii binefăcătoare; mâna asta ascunsă care ghidează şi protejează. Între oamenii cu adevărat puternici – şi aşa cum am explicat mai devreme, nu e vorba de cei care se crede că ar fi puternici – e un fel de camaraderie, o ordine ideală, aproape masonică. S-a îmbunătăţit viaţa muncitorilor de la North Star? E mai bine decât atunci când făceau locomotive? Sigur că da. Du-te şi uită-te în casele lor. Vizitează şcolile. Inspectează spitalul pe care tocmai l-am construit. Priveşte un meci de fotbal pe terenul de sport creat de noi. Sunt prosperi, fericiţi şi sănătoşi. Ei nu ştiu de ce, dar tu, eu, noi ştim. Când se vor sfârși războaiele şi va fi pace în toată lumea, nici atunci nu vor şti; o vor pune pe seama îmbunătăţirii sistemului de educaţie sau a unei evoluţii a creierului uman, sau a sofisticării sistemului economic, sau a creşterii ratei de frecventare a bisericii. Dar noi o să ştim. Noi o să ştim că adevăratul motiv e arma asta prea oribilă pentru a fi utilizată. Dar nu va conta că ei nu ştiu; lasă-i să simtă beneficiile; asta-i tot ce contează.

Sally tăcea, cu capul lăsat în jos. Simţea cum scapă totul

printre degete.

— Ce vrei? întrebă ea.

— O, putere, spuse el. Puterea e foarte interesantă. Să-ţi spun de ce? Pentru că e infinit de schimbătoare. Iei bani – ceea ce înseamnă putere financiară şi cu ei angajezi oameni, puterea muşchilor – pentru a construi o nouă fabrică, iar în fabrică arzi cărbuni, puterea căldurii, şi transformi apa în aburi şi trimiţi puterea aburilor în cilindrii unui motor şi o transformi în putere mecanică, iar cu această putere mecanică faci mai multe motoare şi le vinzi, şi le transformi iar în putere financiară. Sau iei motoarele şi faci un dig pentru a stăvili cantităţi mari de apă şi construieşti ţevi şi valve şi laşi apa să treacă prin ele cu o forţă mare, şi porneşti un dinam, şi astfel puterea banilor se transformă în puterea apei, care se transformă în putere electrică şi transformările se continuă la nesfârşit. Un alt cuvânt pentru asta este, desigur, energie. Un poet englez – aşa mi-a spus Windlesham, eu nu am suficient timp să citesc poezie – un poet englez scria că: „Energia este încântare eternă”. Nu aş fi putut s-o exprim mai bine nici eu. Probabil de asta avem poeţi.

Sally nu se putea gândi la niciun răspuns. Adânc în sufletul ei ştia că ceea ce spunea Bellmann era cu totul greşit, că erau argumente care puteau combate tot ce spusese, dar ştia că nu avea să le găsească acum. El era atât de puternic, iar ea era atât de obosită! Se înclină şi se ridică la loc forţându-se să înalţe capul şi să se uite la el.

— Greşeşti, îi zise ea, iar vocea abia i se auzea. În ceea ce priveşte oamenii. Ştiu ce spun. Urăsc arma cu aburi, muncitorii tăi. Ştiu ce înseamnă şi o dispreţuiesc. O ţii ascunsă pentru că ţi-e frică de ceea ce ar crede oamenii dacă ar şti – e singurul motiv. Ştii că poporul englez nu ar accepta-o dacă ar vedea-o aşa cum e: arma unui tiran, arma unui laş. Ne judeci greşit, domnule Bellmann! îi judeci greşit pe muncitorii tăi şi mă judeci greşit pe mine.

— O, nu te-am judecat greşit, spuse el. Te-am admirat de la început. Ai un curaj adevărat, dar eşti inocentă. Poporul ăsta englez pe care l-ai menţionat: să-ţi spun

adevărul? Şi dacă ar şti, nu le-ar păsa. Nu ar avea scrupule să facă cea mai rea armă inventată vreodată – niciun fel de scrupule – nici nu ar sta să se gândească. Şi-ar lua salariul, s-ar bucura de terenurile lor de sport şi ar fi mândri de copiii lor, şi de fapt ştii bine că ar fi mândri şi de armă, şi ar vrea una cu steagul britanic pe ea, şi ar cânta despre ea în teatrele de varietăţi. Nu sunt decât câţiva idealişti, pacifişti – inofensivi. E loc şi pentru ei. Dar majoritatea sunt cum i-am descris eu, nu cum i-ai descris tu. Realitatea e ceea ce-ţi arăt eu. Ţi-am promis adevărul: iată-l!

Iar Sally ştia că avea dreptate.

Se uită din nou la el. Stătea la fel de relaxat, calm, picior peste picior şi cu mâinile pe braţele fotoliului. Părul îi strălucea în lumina lămpii; nu avea riduri, Sally observă acest lucru acum şi faţa-i era plină de o înţelepciune ciudată, luminoasă şi în acelaşi timp de un umor care emana de undeva din adâncuri spunând parcă: „Durerea, suferinţa şi tristeţea – da, există, dar nu reprezintă întregul şi trec. Lumea e încântătoare, ca jocul luminii pe apă. Energia înseamnă încântare eternă...”

— Ştii, spuse el, după ce tăcuseră aproape un minut. Am făcut o greşeală încercând să obţin mâna lui Lady Mary Wytham. E foarte frumoasă, iar legăturile pe care mi le-ar fi adus ar fi fost foarte folositoare, dar tot a fost o greşeală. M-a implicat în urmărirea ridicolă a acelui scoţian comic, Mackinnon – ştii toate astea. E prea târziu ca să mai fac ceva acum, desigur; logodna a luat sfârşit. Wytham o să sufere cel mai mult, dar e vina lui. Mă întrebam... mi-a trecut prin minte o idee, domnişoară Lockhart. Poţi să o consideri un moft, dar e mai mult de-atât. Tu eşti genul de femeie cu care ar trebui să mă căsătoresc. Eşti puternică, inteligentă, curajoasă şi plină de resurse. Frumuseţea lui Lady Mary va trece. Frumuseţea ta nu e la fel de ameţitoare, dar e o frumuseţe a mintii şi a caracterului şi va deveni tot mai puternică. Tu eşti partida potrivită pentru mine. Iar eu sunt partida potrivită pentru tine. Ne-am luptat, ne cunoaştem forţele. Pot să te întreb ceva? Ştiu că o să-mi răspunzi sincer. În afară de ostilitatea pe care ai

simţit-o pentru mine, ai simţit şi respect?

— Da, şopti ea.

Bellmann îi susţinea privirea; Sally nu îndrăznea să se mişte.

— Nu suntem de acord în multe privinţe, continuă el. Asta e bine. Ai o minte independentă. Poate o să-mi schimbi părerea asupra unor probleme; poate o să te conving de meritele punctelor mele de vedere în ceea ce priveşte altele. Un lucru e cert: nu vei fi decorativă şi pasivă cum ar fi fost Lady Mary. Chiar dacă ar fi fost liberă să se căsătorească cu mine, nu cred că ar fi fost fericită. Tu pari a fi o femeie pentru care fericirea este oricum ceva secundar. Ceea ce vrei cel mai mult e activitate şi scop. Pot să-ţi promit asta – tot ce vrei. Înţelegi ce fac? Te cer în căsătorie – căsătorie şi mai mult de-atât, parteneriat. Împreună am fi minunaţi, şi cine ştie? în intervalele rare pe care ţi le va lăsa munca aceasta vitală ca să respiri, s-ar putea să simţi o senzaţie căreia îţi va fi greu să-i dai un nume, până când îţi aminteşti că este numită fericire. Domnişoară Lockhart – se aplecă înainte acum şi se întinse să-i ia mâinile în ale lui – vrei să te căsătoreşti cu mine?

Sally se simţi uluită.

Venise aici să înfrunte furia, dispreţul, violenţa şi era pregătită pentru aşa ceva; asta o lăsă fără suflare. Îşi lăsă mâinile acolo unde erau. Îi vâjâia capul. Acum că se atingeau, simţea forţa bărbatului mai mult ca oricând. Personalitatea lui o vrăjea, carnea îi era încărcată de energie, ochii îi fixau pe ai ei, cascada de cuvinte pe care i le adresa erau irezistibile. Trebui să se lupte ca să vorbească, dar reuşi şi deschise gura:

— Eu...

Nu apucă să spună mai mult, pentru că se auziră bătăi în uşă.

Bellmann îi dădu drumul la mâini şi se uită în jur.

— Da? Ce este?

Servitorul deschise uşa şi lângă el se afla Alistair Mackinnon.

Sally se cufundă înapoi în scaun, pe jumătate leşinată.

Mackinnon era înspăimântat, nu încăpea îndoială. Picura apă din el – afară ploua tare iar mâna în care ţinea pălăria tremura incontrolabil. Se uita de la Sally la Bellmann şi înapoi la Sally, apoi rămase cu ochii mari de frică aţintiţi asupra omului de afaceri.

— Am venit să o iau pe domnişoara Lockhart, spuse el slab.

Bellmann nu se mişcă.

— Nu înţeleg, spuse el.

— Domnişoară Lockhart, spuse Mackinnon, luându-şi ochii de la Bellmann şi adresându-i-se direct ei, eu şi Jim Taylor am venit... să te ducem acasă. Jim e... rănit, ştii. Are piciorul rupt. Nu a putut să vină până aici, a rămas la poartă. Am venit pentru că... Privi din nou spre Bellmann şi apoi înapoi la Sally. Poţi să vii acum, sfârşi el.

Iar Sally îşi dădu seama că a avut curaj să intre în casa celui pe care voia să-l omoare şi găsi puterea să vorbească:

— E prea târziu, domnule Mackinnon, spuse ea.

Se străduí să stea dreaptă, la fel de dreaptă ca doamna Susan Walsh când venise la ea la birou, cu un efort care o făcu aproape să leşine, îşi controlă vocea şi zise:

— Domnul Bellmann tocmai m-a cerut în căsătorie. Vreau să mă decid dacă să-i accept sau nu oferta. Simţi că Mackinnon nu o crede. Fără a se uita la Bellmann, continuă: Depinde dacă poate să-şi permită. Mâna mea îl va costa pe domnul Bellmann trei mii două sute şaptezeci de lire. Asta e suma pe care am încercat să-l conving să mi-o dea acum ceva timp. Atunci nu aveam ce să-i vând. Dar acum că şi-a exprimat dorinţa de a se căsători cu mine, poate situaţia s-a schimbat, nu ştiu.

Mackinnon nu putea spune nimic. Părea neajutorat în încărcătura electrică ce plutea între Sally şi Bellmann. Se uită din nou la Bellmann, apoi tresări când acesta râse.

Ha, ha, ha! Am avut dreptate – eşti persoana potrivită pentru mine! Sigur că ai să-i primeşti. În aur? Acum? întrebă el.

Ea dădu din cap că da, iar Bellmann se ridică pipăindu-şi lanţul de la ceas în căutarea unei chei. După ce o găsi,

descuie un seif mic din spatele biroului şi, în timp ce se uitau, scoase trei punguţe, le aruncă pe birou şi le răsturnă. O cascadă de monezi sclipitoare se revărsară pe sugativă. Numără repede trei mii, două sute şaptezeci de lire, le puse înapoi în pungi şi le împinse spre Sally.

— Sunt ai tăi. Până la ultimul penny.

Ea nu se mişcă. Zarurile erau aruncate acum; nu mai exista cale de întoarcere. Adună pungile cu aur şi i le înmână lui Mackinnon. Mâinile lui tremurau mai mult decât ale ei.

Te rog, spuse ea, fă asta pentru mine! Du-i banii ăştia doamnei Susan Walsh din Benefit Avenue nr. 3, Croydon. Poţi ţine minte asta?

El repetă numele şi adresa, iar apoi spuse neajutorat:

— Dar Jim... mi-a spus să vin aici... nu pot...

Şşt, zise ea. S-a terminat totul acum. O să mă căsătoresc cu domnul Bellmann. Te rog, du-te! Spune-i lui Jim... Nu, nu-i spune nimic lui Jim. Du-te!

El se uita ca un copil pierdut. Îi aruncă o ultimă privire lui Bellmann, înclină din cap şi plecă.

Când se închise uşa în urma lui, Sally se prăbuşi din nou pe scaun şi în câteva momente Bellmann îngenunchea lângă ea. Era ca un dig care se rupe. Îi luă mâinile, iar Sally simţi că toată puterea despre care vorbise, toate metamorfozele şi transformările ajunseseră la stadiul final în el: că el era energia aburului, energia electrică, energia mecanică, puterea financiară, toate transformate în carne. El îi săruta mâinile iar şi iar şi săruturile lui erau cumva încărcate cu pocniturile sulfuroase pe care le auzise la firele de dincolo de liniile de cale ferată, când mersese prin vale, spre casă.

Dar era gata acum, aproape că se terminase.

— Sunt obosită, spuse ea. Aş vrea să dorm. Dar înainte de a mă aşeza în pat, aş vrea să văd arma cu aburi. Poţi să mă duci şi să mi-o arăţi? Ar fi păcat să fi venit tot drumul ăsta şi să n-o văd.

— Sigur, spuse el şi se ridică imediat, şi sună. E vremea cea mai bună ca s-o vezi. Îmi plac lucrările care au loc

noaptea. Facem mari progrese cu lumânarea electrică. Ce ştii despre arme, draga mea?

Ea se ridică şi-şi luă geanta grea de pe podea. Era destul de uşor acum, atâta timp cât îşi păstra vocea calmă, cât timp nu tremura:

— Ştiu destul de multe. Dar sunt întotdeauna pregătită să învăţ mai multe.

El râse vesel şi se îndreptară spre uşa de la intrare.

Paznicul îi deschise poarta lui Mackinnon şi o încuie apoi după el. Pe jumătate alergând şi pe jumătate împiedicându-se, strângând la piept pungile cu aur, Mackinnon îşi făcu drum prin ploaie spre trăsura unde Jim mângâia sticluţa cu brandy, aproape delirând de durere.

Jim nu înţelese de prima dată. Mackinnon trebui să-i spună de două ori şi să scuture pungile cu aur, pentru ca Jim să audă banii zornăind.

— Se căsătoreşte cu el? întrebă Jim cu greutate. Asta a spus?

— Da – era ca un târg – se vindea pentru aurul ăsta! Iar eu a trebuit să promit că îl duc unei doamne din Croydon...

— Clienta ei, spuse Jim. Cea care a pierdut banii... în firma lui Bellmann, înţelegi... Of, prostule, de ce-ai lăsat-o să facă asta?

— Eu? Nu puteam... ea avea controlul, Jim, ştii cât e de puternică...

— Nu, nu la asta m-am referit, amice. Te-ai descurcat bine. Ai avut curaj şi ai intrat acolo. Suntem chit acum. Of, Doamne, piciorul ăsta, nu ştiu ce am vrut să spun. Îmi fac griji, Mackinnon. Cred că o să... dacă aveam un baston, poate că...

Gemu din nou şi se legănă de colo-colo în agonie. Sticluţa, acum aproape goală, făcu o călătorie tremurătoare spre buzele lui, apoi căzu pe podeaua trăsurii, făcând calul răbdător să tragă de hăţuri. Ploua şi mai tare afară. Mackinnon şterse sudoarea de pe fruntea lui Jim cu mâneca, dar acesta nu observă.

— Ajută-mă, mormăi el. Pune ceva la cale. Nu-mi place

cum sună. Haide, omule, dă-ne o mână de ajutor...

Bellmann ţinea tandru cu o mână un impermeabil în jurul umerilor lui Sally şi cu cealaltă o umbrelă deasupra lor în timp ce mergeau grăbiţi pe aleea cu pietriş spre clădirea luminată puternic unde se afla arma cu aburi. Dăduse ordine ca tot complexul să fie luminat şi toate luminile străluceau gălbui într-un nimb de umezeală şi picuri.

Clădirea se numea Magazia nr. 1. După cum văzuse de la marginea văii, era izolată de restul clădirilor şi trebuiră să traverseze un spaţiu deschis cu pietriş ud, în timp ce ploaia cădea din abundenţă, apoi ajunseră la adăpostul peretelui. Un paznic, avertizat că veneau, trase uşa cea mare pe role şi-i întâmpină o rafală de fierbinţeală şi lumină.

— Dă liber muncitorilor o jumătate de oră, îi spuse Bellmann supraveghetorului care veni spre ei. Pot merge la cantină să se odihnească. E o pauză în plus; o să mă ocup chiar eu de cazan. Vreau să fie goală clădirea pentru invitata mea.

Sally aşteptă în vreme ce cam doisprezece bărbaţi lăsară uneltele şi plecară. Câţiva dintre ei se uitară curioşi la ea, alţii nu se uitară nici la ea, nici la Bellmann. Aveau o reţinere faţă de Bellmann; Sally nu-şi dădu seama din ce motiv până când înţelese că era vorba de frică.

După ce ieşi şi ultimul bărbat şi se închise uşa cea mare în urma lor, Bellmann o ajută să urce pe platformă, se întoarse spre ea şi spuse:

— Regatul meu, Sally!

Arăta ca un depozit de locomotive. Erau trei linii de cale ferată paralele şi pe fiecare se afla ceva ce părea a fi un vagon de marfa greu, în curs de a fi construit. Cel mai îndepărtat era încă numai şasiu, dar se vedea structura masivă din fier care avea să ţină cutia de tragere, cazanul şi, presupuse Sally, mecanismul de tragere. Cel din centru, aproape gata în afară de înveliş: o masă de ţevi complex îmbinate, prea complicate pentru ca ochiul să le distingă, cu o macara ce susţinea o parte din cazan suspendat deasupra.

Cea de-a treia maşinărie era gata. Se afla în faţa lor, pe şine, cu un foc ce ardea în centru, ceea ce Sally putu să vadă numai pe fereastra din spate – ca la o furgonetă de pază. Părea ca un vagon normal de marfă: un vagon din lemn, închis, cu acoperiş de metal. În centrul acoperişului se afla un coş mic, pătrat, iar deasupra lui un capac. Singura ciudăţenie era multitudinea de găuri din lateralã, ceea ce Henry Waterman îi descrisese lui Frederick: şir peste şir de puncte mici negre, care arătau dinspre platformă ca nişte nituri sau capete de cuie.

— Ai vrea să-l vezi mai îndeproape? întrebă el. Dacă-ţi plac armele, asta o să te fascineze. Trebuie să fim cu ochii pe presiune, dacă nu, supraveghetorul se va supăra pe noi. Testează grătarul automat în noaptea asta...

O conduse spre spatele vagonului, apoi se aplecă şi o ridică într-un compartiment. Arăta ca versiunea în miniatură a ceea ce văzuse în interiorul multor locomotive, numai camera de ardere, care strălucea cu o lumină roşie, era într-o parte. Şi manetele de control erau uşor diferite; în loc să manevreze pistoane în cilindri, cazanul acesta trimitea abur în diferite secţiuni ale interiorului vagonului, denumite Camera 1 până la 20, Babord şi Tribord.

Acolo unde cazanul se afla într-o locomotivă normală, exista un pasaj îngust care ducea în inima maşinăriei. Era luminată de o lampă electrică.

— Unde-i cazanul? întrebă Sally.

— A! Cazanul e secretul, spuse el. Nu seamănă deloc cu modelul convenţional. E mult mai plat şi mult mai compact decât cel obişnuit – trebuie să fie aşa, pentru a face loc armamentului. Nu ar fi putut să fie făcut mai perfect.

— Cel care trage stă aici? întrebă Sally.

Era surprinsă că vocea ei era atât de fermă.

— O, nu, chiar în centru. Vino pe-aici...

Mişcându-se delicat în ciuda masivităţii, merse prin pasaj, înaintea ei. În numai doi, trei paşi ajunseră la un compartiment unde încăpea numai o persoană, cu un scaun rotitor şi tot felul de butoane şi manete pe o placă de mahon. Deasupra lumina o lampă. Lângă scaun, de ambele

părţi ale compartimentului, se aflau grătare de metal, iar Sally observă acum rândurile şerpuite de cartuşe. Căldura era intensă.

— Cum vede cel care trage? întrebă ea.

El se întinse şi trase de un mâner pe care Sally nu-l văzuse. Din tavan se strecură înăuntru un tub larg cu un ochean acoperit.

— Un aranjament de oglinzi îi permit să vadă afară prin coşul fals. Poate să vadă totul în jur, are o vedere perfectă, învârtind tubul. Asta a fost invenţia mea.

— Vasăzică e pregătit să tragă? întrebă ea.

— O, da. Suntem gata să o testăm mâine-dimineaţă pentru un vizitator din Rusia. Poţi veni cu mine. Îţi promit că e ceva ce nu ai mai văzut până acum. Aş vrea să-ţi arăt ţevile, Sally – în jurul acestui compartiment sunt în total opt kilometri şi jumătate de ţevi! Trăgătorul comunică cu mecanicul prin intermediul unui semnal de telegraf şi controlează mecanismul de tragere cu manetele astea – vezi? La ţevile de tragere e conectat un mecanism Jacquard şi prin selectarea modelului din această diagramă, conform instrucţiunilor din telegraful electric de-aici, poate trage în oricare dintre cele treizeci şi şase de moduri. Sally, nu a mai existat nimic care să semene cu arma asta de la începuturile vremurilor. E cel mai frumos mecanism pe care l-a conceput vreodată mintea umană...

Sally stătu un moment, simţind cum îi vâjâie capul de la căldură.

— Şi muniţia e pregătită? întrebă ea.

— Da. E gata. Pregătită să se tragă cu ea.

Bellmann stătea triumfător, cu o mână pe spătarul scaunului rotitor, pe singura bucăţică de spaţiu pe care-l avea compartimentul. Sally stătea la intrarea spre pasaj şi dintr-odată simţi cum trece prin ea o seninătate rece, un sentiment de libertate şi linişte. Acesta era momentul pentru care venise.

Băgă mâna în geantă, scoase pistolul mic, belgian din buzunarul în care îl ţinea şi trase siguranţa.

Bellmann auzi un clic. Se uită în jos, la mâna ei, apoi în

sus din nou. Ea îl privi.

Faţa lui Fred în ploaie; braţele lui goale în lumina lumânărilor; ochii lui verzi, veseli...

— L-ai omorât pe Frederick Garland, spuse ea pentru a doua oară în acea seară.

Bellmann deschise gura, dar ea mai ridică puţin pistolul şi continuă:

— Iar eu l-am iubit. Ce te-a făcut să crezi că ai putea să-l înlocuieşti? Nimic nu o să-i poată lua locul. Era curajos, bun şi avea încredere în oameni, domnule Bellmann, înţelegea lucruri pe care n-o să le înţelegi niciodată, precum decenţa, democraţia, adevărul şi onoarea. Tot ce mi-ai spus în birou m-a făcut să-mi fie rău, frig şi frică pentru că o secundă am crezut că ai dreptate – în legătură cu toate, în legătură cu oamenii, cu lumea. Dar nu ai dreptate – greşeşti. Poate că eşti puternic, viclean şi ai influenţă; s-ar putea să crezi că ai dreptate în ceea ce spui despre lume, dar nu ai dreptate pentru că nu înţelegi ce înseamnă loialitatea, nu înţelegi ce înseamnă iubirea, nu înţelegi oameni ca Frederick Garland...

Ochii lui aruncau flăcări, dar ea-şi adună toată puterea rămasă şi-l înfruntă.

— Şi indiferent cât eşti de puternic, continuă ea, indiferent dacă ai controla lumea întreagă şi le-ai da tuturor şcoli, spitale şi terenuri de sport, tu ai decide că le vor şi indiferent dacă toată lumea ar fi sănătoasă şi prosperă şi ai avea statui în toate oraşele lumii – tot n-ai avea dreptate pentru că lumea pe care vrei s-o creezi se bazează pe frică şi decepţie, pe crime şi minciuni...

El făcu un pas spre ea, cu pumnul lui mare ridicat. Ea stătu pe loc şi ridică mai sus pistolul.

— Nu mişca! zise ea, iar acum vocea îi tremura din nou şi se forţă să ţină pistolul nemişcat.

— Am venit să iau banii pentru clienta mea. Ţi-am spus prima dată când ne-am întâlnit că o să-i iau şi acum i-am luat. Să mă mărit cu tine – ha! Cum îndrăzneşti să crezi că meriţi asta? Nu a existat decât un bărbat cu care m-aş fi căsătorit, iar tu l-ai omorât. Şi...

Se simţi înecată de suspine şi lacrimile îi inundară faţa amintindu-şi de Frederick. Bellmann dispăru în cascada de lacrimi, iar Sally îl văzu pe Frederick lângă ea şi şopti din nou tremurător:

— Am vorbit bine, Fred? Am făcut bine? Vin la tine acum, dragul meu...

Apoi îndreptă arma spre suportul unde se aflau cartuşele şi trase.

Jim se agăţă de gard când se auzi prima explozie, cu cealaltă mână pe umărul lui Mackinnon. Încercau să-şi facă drum înăuntru; paznicul refuzase să-şi părăsească postul. Ploaia îi biciuia cu mii de picături.

Auziră întâi o pocnitură înăbuşită, ca un tunet. Urmă o a doua mai târziu, apoi un bubuit şi mai puternic, şi văzură un fulger în partea stângă, iar dinspre o clădire izolată izbucni un jet de flăcări.

Începură imediat să răsune alarmele. Bărbaţii ieşiră alergând dinspre cele mai apropiate clădiri, dar se dădură imediat înapoi pentru că alte explozii le urmară pe primele două.

— A reuşit, zise Jim. A distrus-o. Ştiam eu că pune ceva nebunesc la cale – oh, Sally, Sally...

Clădirea care conţinuse arma cu aburi se prăbuşea. Vedeau asta în lumina lămpilor din mâinile oamenilor care se îngrămădiseră afară şi în lumina flăcărilor de la marginea uşilor. Din strigătele şi aerul panicat al muncitorilor, Jim îşi dădu seama că se aşteptau şi la alte explozii. Aerul era plin de larma clopotelor – apoi o sirenă îşi adăugă urletul prevestitor de moarte vacarmului general.

Jim îl trase pe Mackinnon de braţ.

— Haide, spuse el, deschid poarta, uite. O s-o găsim, Mackinnon, o s-o scoatem de-acolo!

Şi se întoarse şchiopătând, asemenea unui demon invalid. Mackinnon gemu de frică, apoi se adună şi plecă după el.

Urmară trei ore de furie. Trei ore de tras de grinzi căzute, de dat la o parte bucăţi răsucite de metal, cărămizi sparte şi fragmente de lemn, cu mâinile arse şi cu unghiile rupte, de speranţe şi disperare.

Fuseseră chemaţi pompierii şi, cu ajutorul echipajului de urgenţe, stinseră focul principal în curând. Se părea că explozia de la prima maşinărie detonase nu numai restul muniţiei de la bord, ci şi pe cele aflate în apropiere, care aşteptau să fie încărcate. Maşinăria însăşi era de nerecunoscut; cea de lângă ea era distrusă şi nu mai putea fi reparată, macaraua cea grea de deasupra căzuse în mijlocul ei. Pereţii clădirii, ca prin minune, erau încă în picioare; acoperişul se prăbuşise parţial şi acolo se căutau supravieţuitori, înlăturându-se bucăţile de zid şi dându-se la o parte grinzile cu grijă, pentru a nu disloca dărâmăturile.

Mackinnon lucra chiar în mijloc, alături de Jim. Ceva din energia demonică a lui Jim trecuse şi la el şi lucra în ciuda durerii şi extenuării. Jim se uită la el o dată sau de două ori şi dădu din cap în semn de aprobare, de parcă acum Mackinnon era egal, de parcă ar fi trecut un fel de test.

O găsiră pe Sally într-un colţ al acoperişului căzut când începu să se mai domolească ploaia.

Se auzi un strigăt de la unul dintre muncitori. Acesta se aplecă făcând cu mâna, arătând spre acea parte a clădirii în care nu căutaseră încă. În câteva secunde, mâinile se adunară pentru a ridica o grindă care împiedicase o secţiune de perete să cadă peste ea şi, încetul cu încetul, bucăţile de moloz şi fier fură ridicate şi date la o parte cu grijă.

Jim se ghemui cât putu şi se întinse să o prindă de mână. Părul ei blond era răspândit la picioarele lui, plin de praf şi noroi. Ea zăcea nemişcată.

Apoi Jim văzu că i se mişcă pleoapele. Şi în acelaşi moment îi găsi încheietura mâinii unde pulsul îi bătea regulat.

— Sally, spuse el şi cu cealaltă mână o mângâie pe frunte. Se aplecă şi-şi apropie faţa de a ei. Sally, spuse el blând, haide, fată, e-n regulă acum. O să te scoatem de-

aici. Haide, avem treabă acasă...

— Jim? şopti ea.

Sally deschise ochii şi-i închise imediat din cauza luminii, dar îl văzuse, îl auzise şi-i strânsese mâna.

— Femeie proastă, şopti Jim şi leşină.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Livada

Sally supravieţuise numai pentru că stătuse în pasaj, iar Bellmann lăsase uşa deschisă în spate. Prima explozie o aruncase din drum, iar când muniţia explodase şi devastase cazanul, aşa cum Sally ştia că se va întâmpla, era în afara razei de acţiune a efectelor celor mai rele.

Bellmann murise pe loc; găsiră ceea ce mai rămăsese din el dimineaţa.

Sally era foarte zdruncinată, dar în afară de vânătăi şi o încheietură luxată, nu era rănită. Alistair Mackinnon îi telegrafie imediat lui Charles Bertram, iar acesta veni în ziua următoare şi preluă controlul: aranjă ca Jim să fie dus înapoi la doctorul lui ca să-i pună din nou piciorul în ghips; găsi un doctor pentru Sally, răspunse la întrebările legate de accident.

Pentru că astfel fu considerat. Povestea care apăru în ziare spunea că dommnul Bellmann, proprietarul, îi arăta invitatei sale fabrica; o greşeală la valva de siguranţă dusese la o creştere periculoasă a temperaturii într-unul din cazane. Nu se menţiona nimic de explozibil, nimic legat de ceea ce producea fabrica. Păru un accident industrial obişnuit – tragic, desigur, din cauza morţii bine cunoscutului angajator şi binefăcător pentru care avea să se ţină o slujbă în biserica parohiei.

Astfel, Sally se întoarse la Londra.

Şi încetul cu încetul reveni la viaţă.

Prima şi cea mai urgentă problemă era afacerea.

Dosarele ei erau în siguranţă la domnul Temple, dar Garland & Lockhart, afacerea aceea în creştere pe care o iubise atât de mult, era distrusă. Reînnoise asigurarea cu numai câteva luni înainte şi astfel înlocuirea stocului nu avea să fie dificil de făcut, deşi, după cum ştia, o afacere era ceva mai mult decât bunurile materiale. Găsi un studio în Hammersmith şi puse personalul la treabă, plătindu-le salariile din banii ei până când urma să aibă suficienţi bani ca să-i plătească adecvat. Dădu anunţ în ziar promiţând comisioane şi comenzi impecabile. Cumpără un aparat, luă comenzi. Intimidă, împrumută, mitui, angajă şi extenuă personalul, dar eforturile ei dădură roade. În mai puţin de o lună puse afacerea pe roate. Sally speră că îmbunătăţirile se vor vedea şi în continuare; banii proprii se duceau repede.

Dar mai rea decât pierderea banilor era pierderea pe care o suferise Webster. Tot ce realizase, munca de-o viaţă în domeniul fotografiei, toate imaginile minunate şi de neînlocuit pe care le prinsese pe sticlă şi hârtie fuseseră distruse. Era ca şi cum trăise şaizeci de ani şi nu făcuse nimic.

Sally privea neputincioasă cum lucra şi apoi se retrăgea seara în alinarea sticlei de whisky. Ştia că e puternic; dar ştia şi că-l iubise pe Frederick ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată şi nu putea decât să presupună ce însemna pierderea muncii de-o viaţă.

Problema cea mai mare o reprezenta lipsa unui sediu. Studioul pe care-l găsise ea în Hammersmith era prea mic pentru altceva în afară de portrete şi nu se afla într-un loc prea bun; cel mai apropiat loc pentru magazin îl găsi într-o clădire murdară la trei străzi depărtare şi faptul că afacerea se desfăşura în două locuri separate însemna mai mult de lucru pentru toată lumea.

Dar dacă se apuca să caute un loc mai bun şi apoi se mutau, aceasta însemna o perioadă în care nu intrau deloc bani. În timpul zilei îşi lua gândul de la problema aceasta, dar noaptea revenea la ea. În întuneric se simţea o altă persoană: chinuită; stătea trează, plângea şi-i şoptea unei

fantome.

Într-o dimineaţă, imediat ce putu, luă un tren spre Croydon şi o vizită pe domnişoara Susan Walsh.

Bătrâna doamnă tocmai ţinea o lecţie când sosi Sally; dar fu atât de şocată de modul în care arăta Sally încât trimise eleva acasă, spunându-i să se întoarcă mai târziu şi o invită pe Sally să ia loc lângă foc, servind-o cu un pahar de sherry. Sally, îngheţată, obosită şi recunoscătoare, îi dădu cecul pentru suma de bani primită de la Bellmann – şi izbucni în lacrimi spre propria indignare.

— Draga mea copilă! spuse doamna Walsh. Ce ţi s-a întâmplat?

O oră mai târziu ştia întreaga poveste. Când Sally termină, femeia dădu din cap uluită. Apoi luă cecul şi-l puse în poală la Sally.

— Vreau să investeşti banii ăştia în propria firmă, zise ea.

— Dar...

Femeia îi opri protestele cu o privire de oţel.

— Ultimul sfat pe care mi l-ai dat, spuse ea încet şi hotărât, a fost cumva greşit. Sper că vei fi de acord cu asta. De data aceasta, domnişoară Lockhart, o să fac ce cred cu banii. După părerea mea, Garland & Lockhart va fi o investiţie mai sigură decât orice firmă de navigaţie.

Şi nu accepta să fie contrazisă. Dacă emanciparea femeii însemna ceva, spuse ea, însemna atunci dreptul femeii de a susţine munca alteia oricum alegea ea, şi nu voia să mai audă altceva legat de problema aceasta. Luară prânzul împreună: supă şi brânză şi vorbiră despre Cambridge. Se despărţiră cele mai bune prietene.

Jim petrecu trei săptămâni în pat. Îşi vătămase serios piciorul când o căutase pe Sally, iar doctorul spunea că ar putea să şchiopăteze toată viaţa. Îşi petrecu timpul (într-o cameră din casa lui Trembler Molloy, din Islington) citind romane senzaţionale, pierzându-şi cumpătul pentru că erau prea slabe, scriind el însuşi o poveste, rupând-o, tăind şi lipind un teatru de jucărie pe care i-l cumpărase Sally şi

încercând un subiect cu personajele de carton, pierzându-şi răbdarea cu el, scriind şase scrisori către Lady Mary şi aruncându-le, răsucindu-se în pat, dând păturile la o parte, transpirând de durere şi înjurând starea în care se aflau lucrurile.

Ar fi putut să-i trimită o scrisoare lui Lady Mary în cele din urmă, dar la două săptămâni de la întoarcerea la Londra primi veşti de la Mackinnon.

Se hotărâse, scria el, să plece în America cu soţia lui. Acolo putea să-şi dezvolte arta şi să-şi îndeplinească îndatoririle de bărbat căsătorit fără impedimentele pe care le întâlnise aici. Acesta era modul în care exprima el lucrurile.

Jim îi arătă scrisoarea lui Sally.

— Mă întreb cât o să dureze, zise el cu amărăciune. Eh, în cele din urmă, a fost de treabă Mackinnon. A făcut tot ce-a putut să te scoată. Şi nu a fugit cu banii, cum ar fi făcut altă dată. Să aibă noroc – cred. Dar dacă nu se poartă cu ea cum trebuie...

Se întrebă cum o convinsese Mackinnon pe fata aceea minunată, visătoare şi tristă să împartă viaţa cu un magician şi cum reacţionase tatăl ei ştiind că o va face.

Dar Lordul Wytham avea multe alte probleme. Îşi dăduse seama că Bellmann ştiuse tot timpul că Lady Mary era căsătorită şi-l provoca să recunoască şi bănuia că nu va vedea niciodată banii pe care îi ceruse pentru ea. Era prins în mai multe moduri. Dacă recunoştea că ştia despre căsătorie, pierdea banii lui Bellmann – iar dacă n-o făcea, putea fi acuzat de conspiraţie la bigamie şi nu reuşea să-şi dea seama ce era mai rău. Singura lui şansă fusese aceea de a se preface că nu ştie şi să spere că se va afla cumva şi că între timp se va face atât de util lui Bellmann, încât poziţia lui în firmă să fie sigură.

Dar simţea că utilitatea lui luase oricum sfârşit. Nu înţelegea discuţiile de la întâlnirile comisiilor la care participa; îi făcuse rost de toate legăturile posibile.

Apoi fusese accidentul de la Barrow. În lumea financiară, moartea lui Bellmann provocă senzaţie. Deşi se consideră

că a fost vorba de un accident, începură să circule zvonuri cum că dezastrul de la North Star Castings, aşa cum fusese numit, era legat de neregularităţile din celelalte întreprinderi ale lui Bellmann, care ieşeau acum la lumină. Un anume domn Windlesham, se spunea, ajuta autorităţile la investigaţii. În acelaşi timp, aparent prin coincidenţă, un număr de oficiali ai guvernului îşi dădură demisia sau fură concediaţi. Foarte puţine dintre acestea ajunseră în ziare. La puţin timp firma dădu faliment. Falimentul Lordului Wytham urmă aproape imediat.

Faptul că pleca în America, se gândi Jim, era cel mai bun lucru pe care-l putea face Lady Mary în circumstanţele acestea; şi-i dorea numai bine.

Angajaţii de la North Star îşi găsiră de lucru în alte firme. Unii se angajară la Armstrong-Vickers, producătorii renumiţi de arme, dar nu luară planurile Regulatorului lui Hopkinson cu ei; se zvonea că intrase cineva în fabrică şi le distrusese pe toate. Întreprinderea se deschise din nou, având ca obiect fabricarea de biciclete, dar nu aveau suficient capital ca să reuşească. Fu din nou vândută producătorilor de locomotive şi prosperă.

Imediat ce se putu ridica, Jim luă un omnibuz spre Streatham şi merse să o viziteze pe Nellie Budd.

Aceasta îşi revenise cu ajutorul surorii ei Jessie, deşi acum era mai slabă şi-şi pierduse vivacitatea. Când o văzu, Jim se bucură pentru toate loviturile pe care le dăduse lui Sackville şi Harris. Jessie plecase din nou în nord acum unde avea să vândă şi se întorcea. Se împăcaseră. Nellie se plictisise de afacerea spiritistă şi, după ce se făcea bine, urmau să conceapă amândouă un spectacol şi să meargă împreună pe scenă din nou. Jim spuse că aştepta să le vadă. Astfel trecu timpul.

Şi încet-încet Sally deveni conştientă de unele subtilităţi din modul în care mergea lumea; înţelese că nimic nu era clar sau lipsit de complicaţii, că totul avea o undă de ironie.

Isabel Meredith, mai întâi. Cele două fiinţe pe care le iubise Sally, Chaka şi Frederick îşi dăduseră amândouă

viaţa pentru Isabel. Sally avea motive să o urască, dar nu putea. Nu simţea decât milă.

Şi apoi fotografiile. De-a lungul anilor Frederick îi făcuse câteva poze lui Jim, mult mai multe lui Sally; dar nu exista nicio poză cu el. Webster nici nu-şi amintea să-i fi făcut vreuna. Trăise înconjurat de aparate de fotografiat, de lentile, plăcuţe şi emulsii, dar nimeni nu surprinsese faţa aceea plină de viaţă şi zâmbitoare. Nu exista nici măcar un desen.

Şi în cele din urmă ea, aceasta era cea mai mare ironie dintre toate. Nici nu putea găsi cuvintele potrivite; dar ştia că va trebui s-o facă în curând.

Apoi, într-o zi, târziu în aprilie, Charles Bertram anunţă că are o surpriză pentru ei. Era duminică, o zi călduţă şi însorită şi-i duse la Twickenham, într-o trăsură, refuzând să spună măcar un cuvânt legat de destinaţie.

— O să vedeţi despre ce e vorba când ajungem acolo, a fost tot ce a spus.

Găsiră o casă goală cu o grădină plină de buruieni. Şi de pe casă cădea tencuiala, dar toate ferestrele erau intacte, iar proporţiile erau minunate. Avea şaptezeci de ani, le spuse Charles, curată şi uscată – şi bântuită.

— Proprietarul e un fabricant de bere bogat, zise el, descuind poarta. Nu poate să o închirieze la niciun preţ. Se pare că e o doamnă în alb care bântuie coridoarele la etaj. E total inofensivă, dar oamenii se îngrijorează. Acum, dacă aţi vrea să veniţi pe-aici, doamnă şi domnilor...

Deschise uşile duble şi pătrunseră într-o cameră însorită ce dădea spre grădină – şi acolo era aşezată masa pentru prânz cu fazan rece, salată, vin şi fructe.

— La naiba, Charlie! zise Jim. Bună surpriză, prietene, bravo!

— De primă clasă, Charles, zise Webster.

— Mi-am trimis servitorul înainte, explică Charles. Sally?

Îi întinse un scaun.

Ea se aşeză.

— Chiar e bântuită?

— Aşa spune proprietarul. E destul de sincer – cred că a

renunţat să se aştepte să fie închiriată. Dar uitaţi-vă ce de spaţiu! continuă el în timp ce deschidea sticla de vin.

Webster se uita prin grădină.

— E o livadă acolo? întrebă el. Şi e destul loc pe iarbă acolo pentru... Mă întreb...

— Şine, zise Charles. Paralele cu zidul de acolo, vezi?

Webster se uită în direcţia în care arăta.

— Da, un aranjament potrivit. Am putea să le punem cât vrem să fie de plate – şi soarele cade perfect...

— Punem deasupra acoperiş de sticlă, spuse Charles. Şi apoi putem să-l folosim indiferent de vreme. Şi e destul spaţiu în spatele staulului – o să-ţi arăt după-masă. Spaţiu ca să construim un studio decent – şi un atelier de lucru. Putem angaja un dulgher.

— Spui că e mică chiria? întrebă Sally.

— Am aici cifrele. Oamenii nu vor o fantomă indiferent de preţ.

— E plictisită probabil, zise Jim. O să-i dăm de lucru.

Şi mâncară, iar Charles spuse:

— Sally, am ceva pentru tine. Probabil că nu e momentul potrivit, dar iată-ne. Am găsit-o ieri. M-am gândit că tu ar trebui s-o ai. Scoase un plic din buzunar. Am făcut-o acum trei sau patru luni, zise el. Luasem o lentilă nouă pentru Voigtlander şi nu aveam pe cine s-o încerc, aşa că l-am rugat pe Frederick...

Sally deschise plicul – şi iată-l.

Era minunat de clară şi precisă, avea în ea acea viaţă şi căldură pe care numai el şi Webster le puteau surprinde într-o persoană. Frederick era acolo – viu, râzând şi încordat; era o fotografie miraculoasă.

Sally nu putea vorbi din cauza lacrimilor, dar îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Charles şi-l sărută.

— Mulţumesc, zise ea, e cel mai frumos cadou pe care...

Ei bine, nu chiar cel mai frumos, se gândi ea ceva mai târziu, plimbându-se singură prin grădină. Cel mai frumos era imposibil. Nu puteau fi aduşi înapoi morţii, în ciuda existenţei spiritiştilor. Zona aceea era un mister: parţial fraudă, parţial miracol; era mai bine să o laşi deoparte şi să

rămâi la miracolele reale, ca fotografia. Un dreptunghi de hârtie alb negru, şi conţinea atâta viaţă! Se uită din nou la ea! Uimitor! Nu era suficient, pentru că nu era el; şi cu toate astea era şi trebuia să ajungă, pentru că asta era tot ce-i oferea viaţa.

Însă, din nou ironic, nu era de-ajuns.

— Vino, îi şopti ea pozei, e timpul să le spunem.

Îi găsi în jurul mesei discutând despre casă, despre numărul de camere, posibilitatea de a mai construi şi-i făcură şi ei loc ca unui egal, ca unui partener.

Sally se aşeză şi spuse:

— Cred că ar trebui să o luăm. E cel mai bun loc posibil, Charles, e exact ce ne trebuie. Nu mă deranjează deloc fantoma, e atâta spaţiu... nu ştiu de ce spun asta. Voiam să spun cu totul altceva. Şi o s-o spun acum. O să am un copil cu Fred. Sunteţi şocaţi? Dacă ar fi în viaţă, acum am fi căsătoriţi. Nu, sigur că nu sunteţi şocaţi. Iată, am spus-o. O să am un copil cu Fred. Şi asta am vrut să spun.

Roşise. Puse poza pe masă, sprijinind-o de sticla de vin. După care se uită la ei, mai întâi la Webster, apoi la Jim, în sfârşit la Charles şi văzu acelaşi zâmbet pe feţele tuturor. De parcă făcuseră ceva de care erau mândri, aproape – ceva aiurit şi minunat totodată.

— Aşa, deci, spuse ea.